

ЛИРА ПРИНТ

ФАНТАСТИКА

Робърт Шекли

Домът на боговете

Последният хит на Шекли
за първи път на български език!

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ДОМЪТ НА БОГОВЕТЕ

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Робърт Шекли е изкусен стилист и остроумен разказвач, независимо дали създава научнофантастичен, детективски или фентъзи роман.

„Домът на боговете“ е динамично, остроумно фентъзи за непознати светове в традицията на Роджър Зелазни, Робърт Хайнлайн — истинско забавление.

Артър Фен е обикновен млад професор с езотерична специализация по сравнителна митология. Забъркан в невероятни финансови машинации, той изпробва магическо заклинание и изведнъж се оказва притежател на магия, чрез която прониква в царството на боговете. На непознатата територия той прави голямата грешка да покани низш бог и неговите приятели на Земята. Последствието е фантастична бъркотия, комични ситуации и изненади.

Грешката на Артър разстройва неговия собствен живот, нравите на Земята и мързеливото добруване на боговете. Силите на мрака могат да погълнат всичко. Добрата новина е, че Артър е способен да намери кураж и вяра в себе си да спаси светлината, дори това да значи една нова Вселена.

*На Гейл —
моя жена,
моя любов,
моя съдба*

ПРОЛОГ

В една област, отстояща под прав ъгъл спрямо обичайното време и пространство, но отделена от него, беше тихо и спокойно — така си беше почти от памтивека. Всичко в тази област беше в състояние на потенциалност. Нямаше ни земя, ни въздух, ни вода, ни атоми или кварки, и електрони нямаше, и фотони, та дори и неутрино — тези безкрайно малки космически скиталци.

Тук нямаше ни светлина, ни мрак, защото и фотоните, и антифотоните съществуваха само в потенциално състояние — толкова близко до небитието, че представляваха съвсем нищожна величина. Не можеше да се твърди, че сбъдването на тази потенциалност вече съществува, но то може да е съществувало вчера или да просъществува утре.

И там, на това място, долетя сигнал. Щом сигналът проникна в пространството, потенциалността се отърси от отколешния си сън, не без известна неохота, и — прас! — се превърна в реалност.

Оформи се атмосфера, в която сигналът да отекне. Възникнаха фотони, та сигналът да стане видим. Появиха се разумни, богоподобни същества, за да има кой да го чуе и разбере.

Отпървом нямаше съвсем нищо, а после се яви поляна, обляна в роса. Всяка росна капчица блестеше със свой неповторим блясък. Една от тях започна да се издува. По прозрачната ѝ сферична обвивка заиграха цветове. Тя продължи да се разраства и най-накрая се пръсна. От нея излезе същество с човешки облик. То чакаше и наблюдаваше как други капки роса се издуват, набъбват и се пукат, а от тях изскачат други богове. Най-накрая се попълниха дванайсет места. Висшите богове, древни като Вселената, нови като утрото, стояха на тревата и се съзерцаваха един друг. Знаеха за какво са родени. Чакаха рождението на онзи, който щеше да задейства плана. Онзи, наречен Астур.

ЧАСТ ПЪРВА

Всяка професия си има своите фенове. Ако си рок звезда, то съществуват хора, готови да ти се хвърлят в краката и да се кълнат във вярност в твоите устни, очи, коси. Но ако си Артър Фен, доктор по сравнителна митология с няколко публикации зад гърба си, то твоят фен няма как да е нещо повече от възрастен господин-чужденец с бяла брадичка и кафеникаво, прорязано от бръчки лице. И все пак и единствен фен стига, за да ти промени живота.

Артър беше към трийсетгодишен и си падаше малко височък, с обичайната за учените попрегърбена стойка. Понастоящем беше безработен — малко университети се нуждаеха от митолог с мижавите препоръки на Артър. Притежаваше къщичка, наследство от родителите му, и мизерен доход от тяхната застраховка. Имаше годеница, прекрасната Мими, макар че връзката им в момента преживяваше една от най-рискованите си фази.

Но — фен?! Артър представа си нямаше, че има фен, до деня, в който господин Аводар пристигна в дома му във Флорида. Беше типичен зноен ден в Таити Бийч, Флорида, столица на окръг Магнолия, на запад от окръзите Дейд и Броуард. Магнолия беше създадена върху нова-новеничка твърда земя, след като Програмата за пресушаване на богатата във Флорида обезводни половината Евърглейдс, бастиса алигаторите и снежните чапли и осигури нова площ за все по-разрастващото се население на Флорида, състоящо се от пенсионери и берачи на плодове. Таити бийч беше невзрачен градец с население 300 000 души, повечето скорошни емигранти от метежните райони на Централна Америка.

Беше жежко, както обикновено. Дори и кипарисовите дъски, с които беше облицован домът на Артър, се потяха, както и бичметата, гредите и всичката останала дървения, крепяща къщата. Артър се потеше само наполовина. Предницата му беше обърната към климатика и той облъхваше гърдите му с прохлада. Гърбът му обаче не познаваше подобно облекчение и затова се потеше безспир. Артър

седеше зад старото си дъбово писалище със сгъваем капак, наследство от баща му, и се опитваше да проумее някак си своя данък общ доход.

На вратата се почука. Артър се изправи — всяка разтуха му беше добре дошла. Нахлузи една риза с къси ръкави и тръгна да отваря.

На прага му стоеше старче с къса бяла брадичка и кафеникаво лице, прорязано от бръчки.

— Доктор Фен! — възкликна старецът с акцент, навярно оформил се в дамаския квартал Мурмад, вероятно близо до портата Алепо, ако съдим по съкратените шушкови звуци. — Толкова се радвам да се запознаем! Изглеждате много по-добре, отколкото на снимката.

— Къде сте ме виждали на снимка? — учуди се Артър.

— В „Журнал «Ханаански старини»“. В онзи брой, където беше отпечатана забележителната ви статия.

— Коя статия точно?

— Беше озаглавена „Ключът към разговор с боговете: предислямският ритуал, разкрит в модерната практика на ашварите“. Между другото, казвам се Аводар.

Артър си спомни, че беше платил петдесет долара за честта да го публикуват в журнала, но за снимката и кратката биографична справка не му бяха взели никаква допълнителна такса.

— Ами влезте, господин Аводар — покани го Артър. Разчисти списанията и вестниците от кушетката, подкани госта да седне и го попита чай ли иска или кафе.

— Не, благодаря — отклони поканата старецът. — Тръгнал съм на гости при роднини в Хайалия. Вън ме чака такси. Искан само да се възползвам от възможността да се запозная с вас и да ви изразя изключителното си удоволствие от вашата статия.

Статията описваше древен ханаански текст, който Артър бе открил споменат в един френски доклад от седемнайсети век за проучвания във велика Сирия с автор някой си М. Дюброск.

Докладът на Дюброск никога не беше превеждан на английски. Той съдържа един разказ — Дюброск твърдеше, че го бил чул за първи път от своя драгоман Али — засягащ древния, покрит с позорна слава ключ към „разговори с боговете“. Според Али това бил същият онзи ключ, използван от цар Соломон за призоваване на демони, божества и духове. Според Дюброск, това бе изгубеният ключ, който

магьосници, прорицатели и алхимици диреха оттогава насетне. Твърдеше се, че копие от ключа притежавал Николас Флаemel — бил го получил от някакъв човек, известен като Аврам Евреина. Това станало някъде в края на 1300-те. Кулата на Флаemel все още се извисява в Париж, на десния бряг, недалеч от Шатле, но ключът се бе изгубил преди много лета.

— Да, аз написах статията — каза Артър. — Представих това като интересна легенда, нищо повече.

— Знам — отвърна господин Аводар. — Бих желал да ви дам известна допълнителна информация.

Артър предложи на госта си стол. Аводар подхвана своята история.

Неговият род, разказа той на Артър, от много векове насам бил пазител на ключа на Соломон; ключът им бил поверен от рода Виджи, първоначалните му притежатели, които го били получили от самия Соломон. Този род обаче измрял — последният му потомък паднал в битката при Лепанто.

— И така, ключът попаднал при нас, при рода Аводар — довърши господин Аводар. — И през всички тези години сме го пазили като свещен завет.

Старчето разви пакета. Вътре, увит в многобройни слоеве промаслена коприна, имаше старинен том, написан на еврейски, с дървени корици, прикрепени към тялото с медни нитове.

Артър пое благоговейно книгата.

— Благодаря ви, че ми я показахте.

— О, намеренията ми са по-сериозни — рече Аводар. — Вземете я, драги ми Фен. Тя е ваша. Подарявам ви я.

— Но аз не мога да я приема — възрази Артър. — Тази книга няма цена.

— Безценна е, наистина — потвърди Аводар. — Ала, парадоксално, за мен тя няма никаква стойност. Или по-скоро има огромна отрицателна стойност, тъй като това, че я притежавам, може да ми струва живота.

— Не разбирам.

— Подобни предмети в днешна Сирия са забранени от закона — обясни Аводар. — Смятани са за най-злостно езическо богохулство.

— Без съмнение те трябва да разбират, че вие не ѝ се кланяте? Че книгата е предмет с антикварна стойност?

— Атмосферата в днешна Сирия е такава, че предмети, далеч по-маловажни, са стрували живота на притежателите си. Фанатизмът процъфтява от разкритията за измяна, дори и когато такава няма. Би трябвало да съм унищожил тази книга отдавна-отдавна. Но когато напълно осъзнах в каква опасност се намирам, вече беше твърде късно. Успях да избягам от страната си и да се добера до Америка. Тук смятам да започна нов живот.

— Защо не я продадете? — предложи Артър. — За нея някой антикварен търговец на книги би дал луди пари.

— Без доказателство за произход, което аз не мога да осигуря, реалната ѝ стойност вероятно няма да надхвърли няколкостотин долара. Предпочитам да ви я подаря, господин Фен. Надявам се, че на вас ще донесе повече късмет, отколкото на мен.

При това положение на Артър не му оставаше друго, освен да приеме. Не след дълго господин Аводар си тръгна и отпътува с таксито към роднините си в Хайалия. Артър скри книгата с дървените корици и не се сети за нея чак докато стана онази история със Сами.

Сдобиването с ключа на Соломон си беше късмет. По-късно същата седмица на Артър отново му проработи късметът, или поне така изглеждаше по онова време. Той получи писмо от някакъв адвокат в Маями, който го осведомяваше, че чичо му Сиймор, нацупеноустият и смешноокият, бил вписал Артър в завещанието си — може би по някаква прищявка, тъй като двамата не бяха разговаряли от години — и то само два дни преди да се задави до смърт с един рак в „Раците на Джо“ в Маями Бийч. Вътре в плика имаше и чек за двайсет и две хиляди долара.

Артър незабавно се обади на най-добрия си приятел. Сами Глък.

— Двайсет и две хиляди е хубавка сумичка — рече му Сами същата вечер, когато двамата се срещнаха в заведението „Слава богу, че е петък“ на старата магистрала А1А, минаваща през Таити бийч.

— Но не върши работа — додаде той.

— Тъкмо така си мислех и аз — съгласи се Артър. — Много любезно от страна на чичо Сиймор, разбира се. И през ум не ми е минавало, че ме харесва. Но, честно, ще ми се да ми беше оставил много повече или много по-малко. Да започнеш бизнес — не стигат, а са твърде много, че да ги пропилиеш по кучешки надбягвания.

— Тъкмо толкова ти трябва — заяви Сами.

Сами беше кльоцав младеж на двайсет и две-три години, с остра черна коса и плътен тенис-загар. Беше облечен в свежа индийска спортна риза, светлобежови панталони и бели мокасини с пискюли.

— Как го сметна?

— Тъкмо толкова ти трябва — повтори Сами, — за да инвестираш в едно крайно рисковано начинание, което може да умножи десетократно парите ти или да те остави без пукнат грош. Особено когато залозите силно натежават към първото.

— Към десетократното ли? — попита Артър, просто за да се увери, че правилно е схванал.

— Тъкмо за него ти говоря — потвърди Сами. — В кофтия случай, ако изгориш, можеш просто да забравиш, че изобщо си получавал наследство от чичо Сиймор. Но ако тази мъничка сделчица даде резултат, ще ти паднат едни доста големички цифри. И за тях имам идеи.

Сами беше младши брокер в „Колинс, Еймтрий и Дикендорф“, брокерска къща, която се помещаваше в едноетажна синя, измазана с хоросан постройка на „Милята на чудесата“ в Таити Бийч, току зад Уин-Дикси и преди „Уол-Март“.

Много мисли можеха да минат през ума на Артър в този момент. За зла беда обаче взе, че се присети за онези опасни стихове от прочутото стихотворение на Киплинг за неудачниците, озаглавено „Ако“:

*Ако накуп пред себе си заложиш
спечеленото, смело хвърлиш зар,
изгубиш и започнеш пак, и можеш
да премълчиш за неуспеха стар...^[1]*

Вълнуващи слова, особено за човек като Артър, който смяташе, че характерът му има нужда от малко стимулиране.

— Я ми разкажи за това предложение — рече той.

Сами си поръча още един „Харви Уолбенгър“ и разказа на Артър за „Амалгамирани мини в Баия“, акции на бразилска златна мина, предлагани на ванкувърската борса. Собствената му фирма била заела скромна позиция в тази авантюра.

Единственото нещо, което Артър знаеше за акциите на бразилските златни мини, беше, че няма как да не фалират. Това беше мъчително извоювана мъдрост, предавана от баща на син. Артър я изтъкна пред Сами.

— Тъкмо де — ухили се Сами.

— Кое тъкмо де? — попита Артър.

— „Амалгамирани мини в Баия“ със сигурност ще фалират. Направо с гаранция. Тия глупаци копаят във вулканична зона, изчерпана още преди петдесет години. Носят се слухове, че са зарибили мината — турили малко злато в земята, та да привлекат

някакъв интерес. Въз основа на това са пуснали големи раздувки. И по някаква налудничава причина акциите им се покачват стремително.

— Е, много ти благодаря — рече Артър.

— Моля?

— Вече успя да ме навиеш да не участвам. Тази вечер на джай лай ли да ходим, или на кучешките надбягвания?

— Не, не, ти не ме разбра — заувещава го Сами. — Не искам да купуваш тия акции с надеждата, че *цената им ще се покачи*. Искам да ги купиш с почти сигурните очаквания, че до края на седмицата ще_ пропаднат вдън земя_.

— Че защо просто не си направя от парите книжни ракетки и да си ги мяткам по вятъра? — предложи Артър. — Това ще е по-забавен начин да се разориш от онзи, който ми предлагаш.

— Пак не схвана — отвърна Сами. — Не те съветвам да купиш акциите с очакването да се вдигнат. Съветвам те да заемеш къса позиция в очакване да паднат.

— Всъщност аз нищо не разбирам от тия работи — призна си Артър. — Виж, от шумерска и хетска митология — разбирам, но не и от пазара на акции.

— Опитвам се да ти го обясня. Когато продаваш непритежавани акции с надеждата да купиш от същите на по-висока цена, ти си купуваш възможност да продаваш акции на определена цена в определен момент. Ако акциите се покачат, пиши си инвестицията бега ла. Ако паднат — избиваш рибата. Особено при положение, че с тия два-сет и две хиляди долара и личната ми гаранция аз ще мога да оперирам с вложението

ти. Това ще ти даде възможност да вземеш опцион над много по-голям дял от акциите, отколкото иначе би могъл. И после, за всеки пункт, с който падат акциите, когато изтече падежната дата на опциона, ти ще спечелиш... чакай да видя...

Сами започна бързо да пише по хартиената салфетка — дращеше числа в дива самозабрава. Артър вече усещаше как пачките набъбват в джобовете му. Цифрите бяха внушителни. Хареса му и идеята да залага на сигурно. Да залага на това, че акции, които нищо не струват, ще паднат, му се струваше върхът на отракаността.

Но въпреки това една последна капчица предпазливост го накара да се поколебае.

— И всичко, което ще изгубя, е само моят залог?

— Това е кажи-речи най-лошият изход — отвърна му Сами, — и най-малко вероятният. Много по-вероятно е да се сдобиеш с цяло състояние, а мен да ме обявят за гений и да ме направят съдружник във фирмата.

— Ти самият инвестираш ли в тая работа?

Сами кимна сериозно.

— Продавам акции, които не притежавам, с всеки цент, който мога да изкрънкам, заема или взема назаем.

[1] Превод Борис Миндов — Ръдиард Киплинг. „Избрано“, изд. „Елпис“, Велико Търново. 1992. — Бел.прев. ↑

3

— Ама как така?! Как така провал? — попита Артър в онова печално утро четири дни по-късно, когато Сами му се обади да му съобщи лошата новина.

— Най-кофтия късмет, който някога съм виждал — отвърна Сами. — А пък съм в бизнеса вече от близо три години. „Амалгамираните от Баия“ аха-аха щяха да треснат дъното и не щеш ли, някаква си нищо и никаква опитна шахта, която компанията поддържала само за да са доволни ревизорите, пробила някакъв свод... това е технически термин от геологията...

— Давай по същество — подкани го мрачно Артър.

— И дум! — акциите излезли със златно покритие. Набарали някакви щури залежи — яка, тлъста жила, дето там не й е мястото и дето пред нея Кимбърли е куп лайна.

Артър щеше да си припомни този последния израз доста по-късно, когато всичко това вече беше история, а той си имаше такива проблеми, че дните на неговото разорение му се виждаха едва ли не „доброто старо време“. Но в момента той вреше и кипеше.

— Значи, изгорях?

— Боя се, че е малко по-зле — отвърна му Сами.

— Как така по-зле? Губиш сто процента и си вън от играта, нали така?

— Не и ако си „на лост“ — обясни Сами. — Виж какво, и аз съм в същото положение.

Това някак си не подежда на Артър толкова утешително, колкото очакваше Сами. Смешна работа, как загубата на твоя брокер никога не е печалба за тебе.

— Какво искаш да кажеш с това, че съм „на лост“?

— Нали ти го обясних. Ти трябваше да вложиш само малък процент, за да купиш своя дял от акции. Ако акциите бяха паднали, щеше да натрупаш състояние, точно както ти казвах. Но по начина, по който се развиха нещата... ами, боя се, че ти дължиш цяло състояние.

— Колко голямо състояние?

С много тих глас, почти шепот, Сами му отвърна:

— Милион без малко.

— Долара? Сами кимна.

— В момента. Акциите се вдигат с ракетна скорост.

— Вдигат се? Искаш да кажеш, че може да стане и по-зле?

— Може — призна Сами — но може да стане и по-добре. Много, ама много по-добре. Тъкмо затова се забавихме с продажбата на твоите.

— Освен ако се гътна — зарамишлява Артър, — как другояче би могло положението ми да се подобри?

— Находката на „Амалгамираните“ се намира току до един вулкан. Това чудо може да избухне когато си ще. Ако това се случи, златото ще бъде погребано под милиони тонове магма, акциите рязко ще паднат, а ти ще си ни лук ял, ни лук мирисал.

— Доколко вероятно е това? — попита Артър.

— При вулканите не се знае знае ли се.

— Кога за последен път е изригвал точно този вулкан?

— През август 1867-ма — смънка нещастно Сами.

— Сами, продай акциите ми.

— Артър, ама той може да изригне!

— Не, искам да се измъкна.

— Можеш ли да си платиш лихвата?

Артър поклати глава, после се сети, че Сами не го вижда, и му каза:

— Знаеш, че тия двайсет и две хиляди бяха всичките ми пари. Освен ония сто и трийсет долара в чековата ми сметка.

— Лоша работа — отсъди Сами. — Много ми е неприятно да ти го кажа, ама е вярно. Ще те погнат за тия пари.

— Предполагам, то е логично — Артър чу как собственият му глас отекна в ушите му, сякаш главата му беше куха. — Какво предлагаш да направя?

— Направо ли да ти го кажа?

— Не, вържи му първо розова фльонга. Естествено, че направо!

— По-добре си дръж акциите. Ако се измъкнеш сега, ще дължиш повече, отколкото можеш да платиш. Ако се задържиш още няколко дни, ще дължиш още повече, но поне ще имаш шанса оня вулкан да изригне.

— М-да — рече Артър. Треперещата *tabula rasa* на съзнанието му току-що беше започнала да попива в какво чудовищно положение се е натресъл. — Май ще задържа... колко време мога да задържа?

— Имаш още три дни — заяви му Сами. — Освен ако не измъкнеш отнякъде още петдесет хиляди и не разшириш опциона си.

— Май ще предпочета трите дни. — Артър не се сецаше какво би могъл да каже още. Най-накрая изтърси: — Тоя вулкан... как се казваше?

— Икструхембла — отвърна му Сами. — На езика на някакви бразилски индианци това означавало „Лудият шебек“.

— Благодаря ти. Просто исках да знам какво да напишат на надгробната ми плоча.

— Хей, стига бе, приятел! Може пък да стане нещо.

— Може пък да се натъкнат на тайно допълнение към завещанието на чичо Сиймор, според което той, след като е поразмислил, е решил да ми завещае още петстотин хиляди.

— Има ли такава вероятност? — попита Сами, вечно надяващият се.

— По-вероятно е Икструхембла да изригне тъкмо навреме, че да ми отърве задника.

Артър затвори и бръкна за цигара. Поне вече не го беше страх, че ще умре от рак на белите дробове. Всъщност в момента това му се виждаше много по-желан изход от по-вероятната алтернатива — лежане в затвора „Рейфорд“ за както му се викаше там на това да купуваш на едро с пари, които нямаш.

Замисли се, и се досети. Едра кражба. Така му се викаше.

И ето го Артър, седнал в стаята в старомодното си малко бунгало в Таити бийч, Флорида. Климатите кърмеше ли бърмеше, създавайки илюзия за хлад, колкото да прильже ума му, макар че тялото му упорито продължаваше да се поти обилно. Ето го — човек, с един необмислен замах превърнал актив от двайсет и две хиляди долара в пасив от близо милион, растящ с всеки изминал ден. И понеже беше същество с характер, той си зададе въпроса „А сега какво?“ Собственият му непоследователен ум му отвърна: „Да бе, какво?“.

Никакви свестни мисли не му идваха в този делириум от опасения, признак за неизбежното идване на камара неприятности. Можеше ли да събере парите, които дължеше, или поне някакъв съществен дял от тях? *Нема начин, Хосе*, както имаха навика да се изразяват местните плодобрери. Можеше ли да избяга — на истинския Таити, може би? На тази идея ѝ беше минало времето още преди сто години: можеха да те екстрадират отвсякъде и всякак, пък и без това, докде стигна Гоген, като заряза всичко?

Умът на Артър, претоварен от мъчителни терзания, се разбунтува срещу мисълта за така наречените практически разрешения и вместо това се насочи към единственото нещо, от което разбираше: сравнителната митология, предмет, който той имаше ценз да преподава, стига да се намереше в Съединените щати колеж или университет, заинтересован да го назначи. Но не мисли за преподаване витаеха в момента в прегрелия му мозък. Той мислеше за Хасамдемели, хетския бог на ковачите, за когото се твърдеше, че се занимавал и със загубените каузи. Мислеше за Хоким, един от древните богове на мъдростта в южна Арабия, и за Хаубас, познат като Атар — пак южноарабско божество, за което се вярваше, че в акадското си превъплъщение той/тя приема андрогинен облик. Колко мили ги чувстваше всички тях сега! И колко далече от тях щеше да бъде скоро — да чука камъни в някой поправителен дом във Флорида, посмешище за хиляди.

Тези стари, забравени богове му бяха неизразимо скъпи, защото във върлинестото му хърбаво тяло една костичка нямаше, която да съдържа и грам практичност. В най-съкровените дълбини на душата си той суеверно се кланяше на древните, забравени божества. Тъкмо затова в колежа беше избрал за основна специалност суеверието под маската на сравнителна митология.

А къде ли бяха те сега, неговите изгубени богове? Там, в небитието на незнайните времена. Просто плодове на човешката склонност към тайнственото. Или поне така ни убеждаваха учените. Но какво ли правеше Хоким и Хаубас по-малко реални от християнския Господ-Бог, мюсюлманския Аллах или будисткия Буда? С какво свети Франсис и свети Кристофър бяха по-малко реални от Харум и Харуна, водните духове в змийски облик на древните марокански племена? Щом милиони вярваха, че свети Джуд покровителства загубените каузи, защо не вярваха и в шумерския Хендурсанда, съответстващ на акадския бог Исум, за когото се вярвало, че е свързан с правилното функциониране на законите в държавата и с правосъдието въобще?

За мнозина тези божества не бяха нищо повече от срамни суеверия. Но всичко зависеше от това кой слага етикетите. Що се отнася до божествата, победителят поръчва музиката и казва кое е дълбоко, духовно и истинско. Но кой би могъл да твърди, че победителите са прави и според великия, тайнствен план?

На Артър вече не му бе останало нищо освен молитвата. Но на кого да се моли? Не и на установените богове от стандартните религии, в които никога не беше вярвал и към които не можеше да се принуди да се обърне дори и в това прискърно положение. Кого ли да призове, ако не божествата, демоните и дяволите, които изучаваше и за които мечтаеше от дете?

В странно замаяно състояние Артър се надигна от стола и се отправи към гаража, превърнат от него в склад и офис — колата си бе зарязал да се пържи навън на слънцето. Мека светлина, изпълнена с пращинки, се процеждаше през прозорчето високо горе на наклонения таван. Тук цареше мисис на древност, уютно чувство за незапомнени времена.

Молитва — това му оставаше. И той щеше да се моли, но на онези демони и божества, които сам си избере.

Артър вдигна един парцал и отвори чекмедже в старото си бащино писалище. Оттам извади малкия каменен амулет, който си беше купил едно лято от една екскурзия из предислямските развалини, организирана от сирийския Департамент на старините. Беше жълто-кафяв камък, изрязан във формата на орел с лъвска глава. Купи си го от една сергия в базара край Алепо. Менте, без съмнение. Но наподобяваше онези, които древните акадци бяха използвали за магическите си ритуали.

Стиснал мъничкия амулет, Артър се отправи към томовете от деветнайсети век, съставени от английския полимат Уилям Дийн Скот. Избра пети том — молитви и заклинания за призоваване на демони, дяволи и тям подобни. После, ей тъй за късмет, извади и книгата, която му беше дал неговият фен, господин Аводар — „Ключът към разговор с боговете“.

Като опиянен от силно вино, той събра необходимите за обряда съставки: свещите, изсушената гущерова кожа, чашата прокиснало мляко и златните капки мед. Убоде пръста си с имитация на кама от Шеба и добави към сместа няколко капки кръв. После намери необходимата страница в „Ключа“ и, превеждайки с мъка от древноеврейски, занарежда обредните слова. Чувстваше се замаян, зашеметен и от нищичко не му пукаше.

Нищо не се случи.

Вече съвсем луднал, той отново повтори думите, този път с най-добрата си имитация на шумерски акцент. Пак нищо.

Може би западношумерският акцент би свършил по-добра работа? Пробва и него. Нищо.

— Майната му! — възкликна той.

— Какво рече? — обади се глас от нищото.

— Казах „майната му“ — повтори Артър.

— Според мен нещо не докарваш съвсем произношението.

— Мъйнътъ му? — пробва се Артър.

— Точно така! Уцели го!

Гръмна гръмотевичка, блесна светкавичка — всичкото това в гаража — а после димна струя се изви и се развихри като миниатюрно синьо торнадо по сивия бетонен под. Торнадото затрепери, смени цвета си на зелено и червено и се втвърди във формата на нещо мъничко и червеничко. На Артър му беше нужно малко време, докато

разпознае в него умалено копие на английска телефонна кабина, висока не повече от метър и с мъничко телефонче вътре.

Хиляди въпроси напираха в ума на Артър. Той се блещеше гузно срещу кабината като треснат с мокър парцал и съзнаваше, че ако се замисли логично над ставащото, то положително щеше да се разпръсне като безоснователно видение, каквото несъмнено си и беше. Нямаше време за тъпи въпроси от рода на „леле мале, как пък стана тая?“. Плоските, прозаични въпроси пропъждаха и малкото чудеса, които са склонни да ни отпуснат вилнеещите сили. Не, това му се случваше на него и той беше решен да се остави течението да го носи.

В миг на чисто проникновение Артър вдигна телефона и каза в слушалката:

— Ало, кой там?

Отвърна му глас:

— Моля пуснете пет шекела за първите пет минути.

Артър забърника трескаво из джобовете си и измъкна оттам шест монети от по четвърт долар, две десетачета и една камара пенита, и чак тогава се сети, че надали щяха да приемат тия пари като заместители на древната монета, наричана шекел. Но откъде ли можеше да намери шекели? Представи си как отлита за Ню Йорк, влиза по нощите с взлом в Музея по естествена история и отмъква колекцията монети от Средния Изток. Но нямаше нито пари за билет, нито време.

Може би онзи, който отговаряше за това привидение или каквото ще да е там, освен това обменяше и валута? Набута в процепа всичките монети от по четвърт долар и зачака.

Гласът се обади:

— Депозирахте прекалено голяма сума. Съжаляваме, но не можем да ви върнем ресто.

— Карай да върви — рече Артър.

— С кого желаете да разговаряте?

Артър не се беше замислял чак толкова по въпроса.

— С всеки демон, свободен в момента.

— Съжалявам, сър, но демоните ги пенсионираха по служба още преди доста време.

— Искате да кажете, че не разполагате с активни демони?

— Цялата тази линия бе изтеглена за реструктуриране. Има ли някой друг, с когото бихте желали да разговаряте?

- Извикайте тогава някой бог.
- Да, сър. Кой бог?
- Вие с кои богове разполагате?
- За да ви изчета списъка, ще са нужни няколко часа. Ние не сме информационна служба. Ако не знаете името на божеството, с което желаете да разговаряте, молим ви любезно да преотстъпите линията на друг потребител.
- Чакайте! Искам да говоря с Хоким!
- В момента не е на разположение.
- Хасдрубал?
- Телефонният му номер не фигурира в указателя.
- Агар?
- В момента не е на разположение.
- Който и да е бог!
- Няма божество на име „Който и да е бог“ — тросна се гласът.
- Вероятно ви е нужно бюро справки. Дочуване и всичко...
- Чакайте! Свържете ме с бюро справки!
- С кое?
- С най-популярното!
- Няма бюро, което да се казва „Най-популярното“.
- Свържете ме с първото в указателя! — извика Артър в проблясък на вдъхновение.
- Сигурен ли сте? — попита гласът от телефона.
- Напълно сигурен! Моля ви! Умолявам ви!
- Няма нужда да раболепничите — срязва го телефонният глас.
- Не и пред мен, във всеки случай. Ще ви свържа след минутка.
- Артър изчака — почти не дръзваше да се надява. В ума му изникна план — план, който би се сторил налудничав на един материалист, но съвсем възможен — на истински вярващия, какъвто Артър току-що беше станал, ако не си беше такъв и отпреди.
- Здравсти! — обади се внезапно наперен мъжки глас в слушалката или каквото беше там. — Вие разговаряте с офиса на Божествени услуги „Декстър“. Тук Декстър. С какво мога да ви помогна?
- Имам нужда от бог — рече задъхано Артър.

— Мнозина от нас имат нужда — отвърна Декстър. — Но това какво общо има с мен?

— Имам нужда от бог, който да ми изпълни едно желание.

— Разбирам, сър. Входящият ви номер случайно да ви е подръка?

Артър, който се намираше на тънкия, ронещ се ръб на истерията, се чу да казва:

— Входящ номер ли? Не ми трябва никакъв гнусен входящ номер!

— Боя се, че ви трябва, сър. Кой бог ви каза да се свържете с нас?

— Обадох се на „Справки“ и те ме свързаха с вас.

— Не биваше — заяви Декстър. — Ние работим само с хора, които са получили истински видения, в които някой бог им е съобщил входящ номер, за да може да изпълни тяхното желание. Дочуване, сър, и всичко...

— Вижте — прекъсна го дрезгаво Артър, — загазил съм яката. Имам ужасна нужда да ми се изпълни едно желание, но за беда не съм получавал видение, което да ми разкрие входящ номер. Можете ли да ми помогнете по някакъв начин?

— Много съжалявам — отвърна Декстър, — но работим само с оторизирани входящи номера с проверена автентичност, предоставени от някой фигуриращ в списъка на одобрените от нас богове и предаден чрез истинско вдъхновено видение. Ако ви помогнем, рискуваме да си изгубим разрешителното.

— Но аз съм отчаян!

— Отчаян да, сър, но не и вдъхновен. Нали разбирате, там е разликата.

— Може ли поне да ми кажете какво да правя?

— Ами, не ми е позволено да...

— Моля ви! Умолявам ви!

— Във вашето положение мога да ви предложа единствено да опитате с Дома на боговете. Там надали ще се натъкнете на нещо, което да ви свърши работа, но поне ще сте опитали.

— Ще опитам! Как да се свържа с Дома на боговете?

— Само момент и ще ви прехвърля.

Нещо изщрака, после зазвъня телефон и накрая се обади женски глас:

— Домът на боговете. На телефона сестра Хълга.

— Трябва да говоря с някой бог! — изпъшка Артър. От многото пъшкане гърлото започваше да го дере.

— Съжалявам, сър, но никой от нашите богове не разговаря по телефона. Под достойнството им е.

— Но аз *трябва* да говоря с някой бог!

— Тук, в Дома на боговете, се налага да разговаряте с тях лично.

— Искате да кажете, че мога да ви посетя?

— Разбира се — отвърна сестра Хълга. — Има почти три часа до края на свиждането. Можете ли да дойдете веднага?

— Като нищо — отвърна Артър, — но проблемът е, че не знам как се стига дотам.

— О, няма проблеми. От автомат ли се обаждате?

— Да.

— Тогава просто наберете звездичка-две-шест-звездичка.

— Само това ли?

— Да. И стойте близо до слушалката.

Това е пълна лудост, помисли си Артър. Но поне когато федералните се домъкнеха да го арестуват, щяха да го намерят благополучно луд, а не ужасно и потискащо нормален. Той натисна посочените копчета и приближи слушалката до лицето си.

Фиууууу! — разнесе се звук и Артър почувства нещо странно — като че върху лицето му се прилепи малък прозрачен октопод. Посегна да го махне. Невидимото нещо-си-там всмука ръцете му. Той запищя и телефонът го глътна целия.

Мигът, в който Артър биде всмукан в телефона, бе необикновен, ала не трая много дълго. Само миг по-късно, а може би и по-малко, той се озова на непознато място. Мястото приличаше на всички рецепции по света: кафеникави стени, под, постлан с линолеум, непряко таванско осветление, чието трепкане ви лази по нервите.

— Ще ми се най-после да се хванат и да го оправят — обади се женски глас.

Артър откри, че е седнал в кресло с тапицирана с кожа облегалка, а зад бюрото насреща му седи едра жена в колосана бяла униформа. Имаше широко лице „с мен шега не бива“ и огромна гръд, която в колосаната бяла униформа изглеждаше като отлята от закалена стомана; дебели глезени, косми по опакото на дланите и лек намек за мустак.

— Аз съм сестра Хълга — представи се тя. — Вие изразихте желание да ни посетите?

— Да, да, точно така — дойде Артър на себе си с похвална пъргавина. — Всъщност, къде точно се намирам? Само така питам, да съм наясно.

— Това е Домът на боговете — обясни сестра Хълга. — Или, ако бъдем по-точни, Вселенски старчески дом „Космос“ за престарели, бедни и изпаднали в немощ божества. Нали тук очаквахте да попаднете?

— Разбира се — отвърна Артър. — Просто исках да съм сигурен, че съм пристигнал където трябва. Преплитането на връзките понякога погажда гадни номера.

Той се огледа из приемната, лъхаща на неизменната миризма на варено зеле.

— Значи, тук идват боговете, като приключат там? — рече той с вял жест, и, както се надяваше, с познаваческа нотка.

— Да, някои от тях — отвърна сестра Хълга.

— Защото нямат избор?

— Трябва да им влезете в положението. Някои от тях съществуват от толкова отдавна, че вече не са в състояние да се грижат за себе си.

— Пък аз си мислех, че боговете са безсмъртни.

— Разбира се, че са безсмъртни. Но трябва да разберете как е с божествата. Земните хора си мислят, че да си безсмъртен означава, че можеш да си караш довека такъв, какъвто си.

— Искате да кажете, че не е така?

Хълга поклати глава.

— Не е. Физически — да, боговете и богините могат да съществуват неопределено дълго време. Това им е изначално присъщо. Но умствено — психически — трябва да разберете, че боговете плащат ужасна дан за своята божественост

Артър кимна.

— Заради всичкото това препускане из небесата ли? — предположи той.

Хълга го изгледа свирепо.

— Заради много повече от това. Когато си бог, мислите, надеждите, страховете и мечтите на хората се сипят върху ти през цялото време. Боговете възприемат директно чувствата на онези, които им се кланят. И си плащат за това.

— Не знаех — призна си Артър.

— След време всичките тия хорски жалби и молитви си вземат своето. В началото всичко е чудесно. Повечето богове, дори и състрадателните, просто се оставят всичките тия молби да се изливат върху им. Но след време и на най-коравите им писва. От всекидневното неблагоприятно задължение да изслушват всичките тия отчаяни молби и от това, че в повечето случаи не могат да помогнат с кой знае какво, те направо се поболяват.

— Това е новост за мен. Мислех, че на един бог всичко му е по силите.

— На теория да. Но в действителност силата на един бог се ограничава от силата на други богове и от Закона за честна вяра между боговете, който постановява, че всеки бог трябва да приема господството на всеки друг бог по отношение на човечеството. Освен това силата на един бог е ограничена и от вътрешната предпоставка на човешкото положение.

— И каква е вътрешната предпоставка на човешкото положение?
— попита Артър.

Хълга се намръщи.

— Мислех си, че това всеки го знае. Вътрешната предпоставка постановява, че с малки изключения хората трябва да приемат онова, което ги сполетява, да го понасят или да го оставят да ги смаже.

— И това е, значи, вътрешната предпоставка на човешкото положение?

— Това е.

— А после човеците умират — Артър не можеше да пробуди в себе си кой знае какво съчувствие към боговете.

— Да, умират, и то за печално кратко време от божествена гледна точка.

— Сигурно за един бог е страшно трудно да му измират богомолците.

Хълга не схвана сарказма.

— Боговете живеят къде-къде по-дълго от смъртните. И затова, за да свършат нещо, им трябва повече време. Докато нещо се дореди до вниманието на някой бог, и докато той реши да предприеме нещо по въпроса, човекът най-вероятно вече е умрял и си почива в гроба. Много е потискащо за един бог, че се налага да работи в такива съкратени срокове.

— Да се смаеш направо, че все нещичко успяват да свършат за хората.

— Повечето се стараят колкото могат. Но помни, че боговете правят изключения само за малцина. На един бог му висят на главата много повече работи от проблемите на неговите избиратели. Ще е справедливо да кажем, че повечето богове най-накрая намразват човеците, защото вечно нещо крънкат, вечно протягат просешка длан, все дай, та дай...

— Е, да, така си е — на Артър му стана неловко, но въпреки това си искаше своето, а именно избавление по чудо, нещо, което за един бог би трябвало да е фасул ска работа.

— Във всеки случай — додаде Хълга, — много хубаво от ваша страна, че искате да посетите тъкмо нашите, от Дома на боговете. По тази част собствените им роднини проявяват възмутително нехайство. Един-двама от миличките ни питомци ще намерите на верандата,

останалите са на поляната. Чувствайте се свободен да заприказвате когото си искате. Големи сладури са, да знаете. Излизате през вратата и после само направо. Когато сте готов да си тръгнете, ще ви върна обратно на Земята по телефона.

Артър излезе от приемната — все още се чувстваше малко неуверен, но решен да докара работата докрай. Прекоси огромна бална зала — до едната ѝ стена бяха струпани сгъваеми столове, а над празната сцена висеше табела с надпис: „БОЖЕСТВЕНОТО ТРИО НА ЗИГИ СТАРЛАЙТ СВИРИ ДОВЕЧЕРА ОТ ДЕВЕТ ЧАСА УНИВЕРСАЛНО АСТРОНОМИЧЕСКО ВРЕМЕ“. Продължи през плъзгащите се врати и излезе на остъклена веранда. Отвъд стъклото мярна зелена ливада, из която лудуваше нещо като кокершпаньол. Беше изпъстрена тук-там с фигурки в инвалидни колички. Но вниманието му бе привлечено от един старец, увит в кариран шал, на не повече от метър и половина разстояние, който бавно се поклащаше в голям люлеещ се стол, зареял мрачно поглед в близката далечина.

Артър се приближи до него. Пулсът му биеше учестено. Това беше първият бог, който някога бе срещал лице в лице.

В разцвета на силите си този бог явно ще да е бил голяма клечка. Все още притежаваше дръзките черти на римски император или класически актьор. Но сега изглеждаше съсухрен и прегърбен като величествено нявга здание, рухнало от само себе си. Не вдигна поглед, когато Артър се приближи и се прокашля нерешително. Артър забеляза, че богът се е втренчил в малък черно-бял телевизор, на чийто екран млади дами в бели воали и с крилца изпълняваха някакъв блудкав въздушен балет.

— Тъ, извинете, моля? — рече Артър.

Богът извърна царствената си глава и се навъси.

— М-да? К'во има?

Артър забеляза на масичката до люлеещия се стол голяма бутилка с етикет „СОМА — САМО ЗА МЕДИЦИНСКИ ЦЕЛИ“. Подозираше, че богът е нетрезв. Въпреки това прочисти гърло и направи първата крачка.

— Не съм тукашен — подхвана той, достатъчно неясно, — и бих искал да ви попитам...

— Бог ли си? — прекъсна го рязко богът.

— Не. Всъщност съм смъртен.

— Така си и мислех. Аз съм бог, да знаеш.

— Да, личи ви от пръв поглед.

— Всъщност аз съм единственият истински бог тук. Останалите са просто тумба демони-парвенюта. Не ми е тук мястото, да знаеш.

— Така ли? — възкликна Артър, както се надяваше, с омайващ тон.

— Така. Случайно аз съм много повече от прост бог. Аз съм господарят на Вселената — той впери в Артър свиреп поглед. — Какво ще кажеш за това?

— Впечатляващо.

— Но завистливите ми роднини ме набутаха тук, та да мърсуват с женичките на воля. Какво ще кажеш за това?

— Възмутително.

— Нищо възмутително няма — рече богът. — Мърсуването с женички на воля е тъкмо онова, с което се занимават роднините на боговете. Възмутителното е, че ме свалиха от трона и ме натикаха тук да вегетирам заедно с тумба демони-парвенюта.

— Жалко наистина — рече Артър, после видя, че тука е сгодният момент да си вмъкне предложението и продължи. — Но аз съм дошъл тук, за да ви предложа шанс да се върнете на терена.

— Ъъ? К'во рече? — богът долепи шепа до ухото си. — Малко недочувам, ще знаеш.

— Шанс да се върнете на терена — извика Артър.

— На терена ли? Как така на терена?

— Да се върнете в света на хората. Възможност да сторите добро. Да изпълните желание. Такива работи.

— Да се върна ли?! — възкликна старият бог. — Олеле, ама ти трябва да си много по-тъп, отколкото изглеждаш, за да си мислиш, че пак ще се хвана да богувам. Там бог бога изяжда, а на мен ми е писнало от това. Не заслужава ли един стар бог малко почивка? Не заслужава ли?

— Разбира се, че заслужава — побърза да го увери Артър.

— Просто си помислих, като казахте, че...

— Не ми обръщай внимание — прекъсна го старият бог — Аз халюцинирам. Толкова ли не се вижда?

— Щом халюцинирате, как така го знаете? — възрази Артър. — Мислех си, че при това състояние се изпада в самозаблуда, така да се каже.

— Я не ми нахалствай.

— Извинявайте — рече Артър.

— Имам си моменти на непоносимо прояснение като всеки друг — поясни старият бог.

— Разбира се.

— А сега се махай оттука, момченце, преди да съм ти потрошил гръбнака. Що за наглост! Да ме кани мен, единствения истински бог в тая тъпа дупка, да се подложа пак на стрелите на свирепата... свирепата...

— Съдба? — предположи Артър.

Богът се блещи известно време насреща му, после рече:

— Махай ми се от главата, докато още можеш, умнико. Ходи се пробвай при някой от ония, макар че силно се съмнявам тука да се намери някой достатъчно малоумен, че да отстъпи пред егоистичните ти искания.

— Да, сър, съжалявам, сър, ами тогава ще мръдна нататък, сър — и Артър припряно се запъти към вратата, която извеждаше на зелената ливада, отвори я и излезе навън.

Земята, по която вървеше, беше покрита с буйна, старателно окосена трева. Кокершпаньолът изляя остро два пъти, изтича зад сградата и се скри от поглед. Артър тръгна по застланата с плочи пътека, която минаваше между пръскачките и водеше към мъничък хубавичък белведер. В него седеше много едър бог в резедава болнична пижама и с шотландска барета на главата. Бяха го настанили в стол с подвижна облегалка. Отстрани на врата му стърчаха найлонови тръбички. Той кимна любезно на Артър.

— Хубав ден — осмели се да каже Артър.

— Като всеки друг — отвърна богът.

— Да. Но сигурно това е хубаво.

— Сигурно, ако на някой тука изобщо му дремеше на оная работа за хубавото.

— Да, колко сте прав само — рече Артър.

Дебелият бог го изгледа накриво.

— Смъртен?

— Всъщност да — отвърна Артър. — Бог?

— Разбира се.

— Пострадал сте? — Артър погледна найлоновите тръбички. Те влизаха в една машинка, която пухтеше приглушено.

— Зле съм с бъбреците — обясни богът кратко и ясно.

— Не предполагам, че болезките на смъртните засягат и боговете.

— Не ни засягат. Обаче, нали знаеш, има едно такова нещо, което се нарича психосоматична болест.

— Разбира се. — Артър се прокашля няколко пъти и продължи.

— Така като ви гледам, на вас май не ви се излиза оттук, а?

— Никак. Че защо?

— Е, бихте могли да си върнете старата слава, както е казал поетът.

— Кой поет?

— Не помня точно.

— Аз обаче всичко помня — рече богът. — Дори и когато беше най-добре, не беше кой знае какво. Хората пишат сума ти глупости за насладите на туй, богуването.

— Сигурно е имало и такива моменти, които са ви доставяли удовлетворение.

Богът го изгледа сърдито.

— Ти пък какво знаеш за това, дявол те взел?

— О, нищо, съвсем нищичко. Само предполагам. Просто се чудех...

— К'во?

— Ами, чудех се дали пък не бихте пожелали отново да се позадействате. Мога да ви предложа страхотно начало.

— И какво точно?

— Можете да сътворите чудо за мен. Вечно ще ви бъда благодарен.

— Ха! — изсумтя богът.

— Моля?

— Казах „Ха!“.

— И аз така си мислех. А дали означава онова, което си мисля, че означава?

— Какво си мислиш, че означава?

— Че не ви интересува.

— Уцели го — рече едрият бог. — И ако си мислиш, че който ще да е бог от тукашните ще прояви интерес към идеята да се набута пак в оная лудница — живота на един действащ бог — значи си още по-тъп, отколкото изглеждаш.

— Не исках да ви обидя.

— Хич не се притеснявай. Ще си мъртъв още преди да съм се наканил да вдигна пушилка по случая.

Притеснен от тази мисъл, Артър се отдалечи по пътеката. И от двете си страни той виждаше богове, а тук-там и по някоя богиня — пръснати по ливадата, изтегнати върху столове с подвижни облегалки или пък изпружили се на шезлонги, зареяли поглед в пространството. Изглеждаха толкова стари, строги и страшни, че хич не му стискаше да ги безпокои.

Продължи по пътеката и най-накрая се натъкна на стена от нещо бяло и меко. Като че беше някаква мъгла. Тъкмо понечи да навлезе в нея, и някакъв глас го скастри:

— Хей, ти! Внимавай къде ходиш!

Артър се спря и се обърна. Видя висок и много кльощав мъж, облечен в сив гащеризон и зелена вълнена риза, който тикаше контейнер за боклук на колелца.

— Съжалявам — рече Артър. — Не бива ли да ходя там?

— Можеш да ходиш където си щеш — рече му мъжът, — но ако продължиш така, ще паднеш през ръба.

— През ръба ли?

— Точно така, през ръба. И има дълго да падаш, докато стигнеш твърда земя.

Артър се вгледа в мъглата. За миг тя се разкъса и той видя, че ливадата свършва рязко, като отсечена, а отвъд ръба се простира единствено празната синева на небесния безкрай.

Артър отстъпи назад.

— Няма дори парапет!

— На тукашните не им трябва.

— Ти бог ли си?

— Как пък не — отвърна високият. — Аз се грижа за имота.

— Градинарят, значи?

— Може да се каже.

Артър пак се загледа отвъд ръба. Забеляза, че тревата растеше върху солидна, сбита облачна маса.

— Как така тия облаци изглеждат толкова твърди? — попита той.

— Не става от само себе си — обясни мъжът. — Два пъти на седмица ги пръскам с Е-фикс.

— Е-фикс?

— Ефимерен фиксатор. Веществото, което превръща нетрайното в трайно, или поне дотолкова трайно, доколкото те е еня. Ти нов бог ли си?

— Не — унило отвърна Артър. — Аз съм смъртен и ще си ходя.

Той тъжно пое обратно към старческия дом. Беше готов да се възползва от предложението на сестра Хълга да го върне у дома по телефона. Всичко това му бе подействало изключително потискащо — тия разговори с боговете. Беше истински удар за човек като него, който, що се отнася до божествата, си падаше малко идеалист. Имаше и други богове по ливадата, но Артър силно подозираше, че надали ще получи по-благосклонен отговор.

Стигна верандата, мина покрай бога с физиономия на римски император, който дори не го погледна, и влезе в балната зала.

Беше готов да вдигне ръце, да се върне и да се изправи срещу ченгетата, ФБР, съда, съдията, началника на Райфордския затвор, другите затворници и скалните грамади, когато чу нещо, което страшно му заприлича на глас:

— Пссст.

Огледа се. Нямаше никой. И тъкмо понечи да продължи печално към приемната, отново чу гласа. Този път ясно и отчетливо:

— Пссст.

Артър се извърна бавно. Пак никой.

— Повика ли ме някой?

— Да — отвърна му глас. — Аз.

— Кой си ти?

— Лийфи ме наричат. Божество — това е моя занаят.

— Защо не те виждам? Да не си невидим?

— Я не се прави на хахо — скастри го гласът. — Изпращам ти гласа си.

— О. И откъде го изпращаш?

— Завиваш наляво, минаваш през вратата, продължаваш до края на коридора и после вдясно.

Артър го послуша и стигна до стълбище, което водеше нагоре.

— Ами сега?

— Качвай се по стълбите.

— Може ли?

— Ей, аз съм бог и ти казвам да се качиш. Какво повече искаш?

Артър се качи по стълбите, пое по късо коридорче и стигна до една врата. На вратата имаше табела: „ВНИМАНИЕ! НЕ ОТИВАЙТЕ ПО-НАТАТЪК! ОТДЕЛЕНИЕ-0 ЗА БИПОЛЯРНИ СЛУЧАИ. ПОТЕНЦИАЛНО ОПАСНИ ОБИТАТЕЛИ“.

Артър се спря.

— Тука пише, че не бива да продължавам.

— Аз пък ти казвам да не му обръщаш внимание и да влезеш.

— Пише, че било опасно.

— Виж какво, приятелче — гласът вече говореше много сприхаво, — и ставането сутрин също е опасно. Ти смъртен в отчаяно положение ли си, или не си?

— Ами да, всъщност съм.

— Влизай тогава. Това е последният ти пристан, малкия. Но, разбира се, от тебе си зависи.

Артър се поколеба, сети се за скалните грамади, скръцна със зъби и отвори вратата.

Тя водеше към дълъг коридор.

— Аз съм най в края. Последната врата отляво — обади се гласът.

Артър се запъти нататък — бавно, но все пак се движеше.

На външен вид Лийфи беше застаряващо момче, или младеещ мъж. Дребен и мускулист, той имаше жълтеникавокафява коса с лек оттенък на ръждиво. Беше облечен в костюм от листа, най-вече зелени — лозови листа, както се стори на Артър. Около кръста и раменете му се увиваха лози. Имаше тясно, умно лице, големи блестящи очи и дълга тънка уста, изкривена в усмивка.

Още по-голямо учудване от него обаче предизвикваше стаята. Тя приличаше на пещера сред горист декор и беше много по-голяма, отколкото въобще имаше право да бъде. Сред гористия декор Артър видя поне акър зелена морава, която свършваше с романтична пещера, врязана в земята. От пещерата се надигаха зловонни изпарения. На входа ѝ имаше малка статуйка с олтар отпред. Върху него гниеше одраното, разлагащо се телце на някакво неопределимо животинче, а над телцето кръжаха и бръмчаха мухи.

— Как си го вкарал всичкото това тук? — попита Артър.

Лийфи вдигна рамене.

— Магия, естествено. Всеки тук си обзавежда стаята както му харесва.

— Олтарът ти ми харесва.

— Бива си го, нали?

— И костюма ти от листа си го бива. Ти по никой начин случайно не си Великия бог Пан, нали?

— Тоя шарлатанин?! Не, не съм Пан. Не съм и Бакхус, нито пък Силен и въобще не съм никой от тия гръко-римски пасторални богове. Аз съм Лийфи, върховният бог на дарданските скити.

— Не се сещам да съм чел нещо точно за тази група.

— Тоя народ не извади късмет. Таман успя да си спретне скромно пантеонче с мене начело, и Кир Велики ги изстреби до крак.

— Не се сещам да съм чел нещо и за това.

— За Кир изстребването на дарданските скити беше такава дреболия, че историците му хич не си направиха труда да го отбележат. Обаче моите планове ги прецака, и още как.

— Не можа ли да се уредиш някой друг народ да почне да ти се кланя?

— Нямах шанс. Елините докараха Пан и при тях вече нямаше място за още един бог на радостта, веселбата, пиянството и свещеното безумие като моя милост. Дублирането на боговете си е голям проблем. Мнозина са призвани, малцина — избрани.

— Колко жалко. Сигурно си бил много разочарован.

— Повярвай ми. Функцията ми — завзета от друг, богомолците ми — изтребени... е, да ти кажа, положението си беше мъчно.

— Представям си. И затова си дошъл тук?

— Не по своя воля. Всъщност, тук ме изпрати съд от палачи, равни на мен богове. Така наречените богове на лечението. Асклепий и подобните нему. Казаха, че съм се вълнувал твърде много и съм имал нужда от малко почивка.

— Почивка ли? От какво?

Лийфи се усмихна самосъжалително.

— Когато убиха и последния вярващ в мен, нещо ме прихвана. Беше просто момчешка възбуда, съчетана с разочарованието от това, че си бях изгубил мястото в, както се очертаваше, първокласен пантеон. Дори имах шанс да се набутам в оная египетската работа — Амон там, Изида, оная тайфа. Казаха, че им трябвал наистина добър бог-трикстер. Обаче още преди да решат каквото и да било, ме хакнаха тук. Все едно ме е прегазила каруцата.

— Каруцата ли?

— Според мен ти би казал товарния.

— Много съжалявам — рече Артър. — Знам как се чувстваш. И аз самият си имам затруднения.

— Така ли? Я ми разкажи.

Артър разказа на Лийфи за златната мина и за своята инвестиция. Започна да обяснява и за продаването на акции, но Лийфи го прекъсна.

— Това го знам. И ние го правехме на старата вавилонска борса.

— Е, след няколко дни трябва да се изплатя. Дълга много пари. За да се измъкна, имам нужда от чудо.

— Искаш основните притежатели на акции да бъдат убити?

— Не, нищо чак толкова сериозно. Разбираш ли, тая златна мина, за която ти разправях, се намира точно до един вулкан. Ако някой

успее да пробие подземната стена, отделяща мината от течната лава, хем номерът ще стане, хем никой няма да пострада.

— Никой ли? Ами хората, които са закупили акции?

— Повечето очакваха те да паднат.

— Ясно — рече Лийфи. — Престъпление без жертви, а?

— Аз предпочитам да мисля за това като за божия намеса, която ще донесе само добро на повечето хора.

— Е, хубавичко планче — рече Лийфи. — Всъщност, това е работа като за хтонично божество. Но според мен бих могъл да се оправя с нея без много напъни и с малко помощ от моите приятели.

— Можеш ли? Би ли...

— Дали мога не е проблем. Въпросът е дали бих.

— И какъв е отговорът?

— Може и да стигнем до някакво споразумение. Но при определени условия.

— Назови ги!

— Естествено, ще се наложи да ми се кланяш.

— Никакъв проблем. Аз вече практически ти се кланям.

— Освен това ще има и други условия. Ще трябва да ми дадеш право да действам на Земята всякак, както намеря за уместно и докогато си поискам. Към това върви и правото да върша всичко, за което реша, че е подходящо и по какъвто си избира начин. Освен това ще ми е нужно правото на странична дейност по договор. Ще трябва да ми предоставиш тези права за вечни времена и да ми обещаеш никога да не анулираш нашето споразумение и никога да не ме се отричаш от мен.

Страх обзе Артър.

— Да не би да имам власт да ти дам тези права?

— Ти си чистокръвен човек, нали?

— Разбира се.

— Значи имаш власт да предоставяш права на кандидатстващите за тях божества.

— Така ли се прави наистина?

— Ти как мислиш, че са дошли другите на Земята?

— Никога не съм се замислял.

— Богомолци са ги поканили — ето как.

— И какво получавам в замяна?

— Каквото ти е нужно. Ще превърна гореспоменатата златна мина в куп разтопена лава, която никой няма да разкопае поколения наред.

— Точно това ми е нужно, така си е — съгласи се Артър.

— Тогава, договаряме ли се?

Артър имаше чувството, че се набутва по-надълбоко, отколкото очакваше. Но май че, ако искаше да се възползва от услугите на Лийфи, нямаше къде да върви. А Лийфи му изглеждаше съвсем приличен бог, малко лудичък може би, но пък много съчувствено настроен.

— Аз май съм навит.

— Мога да се присетя за още някоя и друга точка — рече Лийфи.
— Ще ги напиша в документ, и ще можеш да го подпишеш.

— Необходимо ли е?

— О, да. Не се знае, току-виж някой от Висшите богове поиска да провери тая работа.

— Кой са Висшите богове?

— Една тайфа парвенюта, които си въобразяват, че щом имат власт, то заслужават уважение. Не си напъвай мозъка заради тях. Това са си наши вътрешни работи. Хайде да слезем долу и да помолим сестра Хълга да ни напечата договорчето.

Артър имаше чувството, че събитията се развиват една идея по-бързичко, отколкото смогваше ги проумее. Но за да се спаси от последиците на необмислената си постъпка на Земята, се нуждаеше от бързи действия и реши да не противоречи.

Слязоха в приемната при сестра Хълга и Лийфи обясни, че с Артър ще сключват договор.

— Означава ли това, че ни напускаш, Лийфи? — попита Хълга.

— Точно така — отвърна Лийфи. — Искам да ти благодаря за цялата помощ, която съм получил от теб. Сега се чувствам много по-добре. Вече не страдам от тия шантави колебания в настроението.

— Според лекарите е редно да поостанеш още няколко века, за да са сигурни, че състоянието ти се е стабилизирало.

— Хей, никога през живота си не съм се чувствал по-добре!

— Сериозно, не ти препоръчвам да ни напускаш сега.

— Просто тури в пишещата си машина един пергамент и запиши каквото ти издиктувам. Сам ще преценя в какво състояние съм, сърдечно ви благодаря.

Сестра Хълга се обърна към Артър.

— Сигурен ли сте, че го искате?

— Сигурен е, сигурен е — обади се Лийфи. — Нали си сигурен, Артър?

— Ами да — отвърна Артър. — Нали разбирате, в доста затруднено положение съм...

— Давай да приключваме — подкани го Лийфи. — Хълга, пиши: Аз, Артър Фен, в качеството си на чистокръвно човешко същество, духом здрав и напълно способен да бъда страна в този договор, предоставям на Лийфи, свободно божество, за вечно ползване следните права...

Следваше списък от точки — всички онези, които бяха обсъдили в стаята на Лийфи и няколко, които не бяха споменати по-рано. Артър им се позачуди, но си затрая. Беше важно да приключи с това, докато богът все още е в настроение.

Най-накрая свършиха. Артър се подписа със стилизирания, което му подаде Хълга, а после и Лийфи удари един подпис.

— Това е то! — Лийфи сгъна пергаментата и го пхна в нещо като раница от клонки и мъх, прикрепена към гърба му с лозови ластари. — Практически потеглихме! Сигурен съм, че сестра Хълга няма да има нищо против да те прати по телефона обратно у дома. След малко идвам и аз. Първо трябва да уредя някои работи.

— Нали няма да забравиш? До изтичането на срока ми остават по-малко от три дни!

— Хей, малкият — подсмихна се Лийфи. — Не се тревожи, нали сме се разбрали. Ние двамата с теб честичко ще се виждаме, повярвай.

— Ако си готов... — присвитите устни на сестра Хълга съвсем ясно показваха какво точно мисли за тяхното споразумение.

— Готов съм — рече Артър. — Моля ви, телефонирайте ме у дома.

И тя го телефонира.

Щом се върна по телефонната линия от Дома на боговете в собствения си дом, Артър се строполи на леглото, твърде уморен, че да размишлява над последиците от стореното.

Когато на другата сутрин се събуди, той се зачуди дали всичко това не е било необясним сън.

Беше преполовил първото си кафе за сутринта, когато телефонът иззвъня. Беше Сами.

— Артър, имам чудесни новини. Голямото старо вулканище снощи е гръмнало. Облакът от прах се вижда чак от Рио.

— Ами мината?

— Мината капут, момчето ми. Там, където довчера е имало голямо предприятие, сега има само езеро от застиваща лава.

— Надявам се никой да не е пострадал...

— Ти бъзикаш ли се? Това чудо е затрило пет индиански села, убити са към двеста-триста индианци, да не говорим за петдесетината служители на компанията.

— Олеле майко.

— Да, трагедия, нали? Но няма загуба без печалба. Печелившият си ти, Артър. Цената на закупените от тебе акции е паднала възхитително.

— Изненадан съм, че изобщо продължават да се продават.

— Компанията твърди, че разполага с процес, чрез който от лавата можело да се прави нещо. Ама няма да стане.

— Значи, излязох от дупката?

— Вънка си, ама толкова си вънка, че си чак от другата страна. В този момент твоята инвестиция струва скромната сума от петдесет и осем хиляди долара.

— Добре. Продавай.

— Сигурен ли си? Цената ще падне още повече!

— Сигурен съм. Продавай. Сами, не съм за тия игри.

— Добре, приятел, щом казваш да продавам — продавам. Мини утре към офиса, ще подпишеш едни книжа и ще ти дадем чек.

— Само това ли?

— Само това, малкият ми.

— О, Сами... имат ли представа защо вулканът е изригнат точно сега?

— Хабер си нямат. Казах ти, вулканите никой не ги знае защо правят така. Пръст божи, предполагам.

Следващите няколко дни бяха спокойни за Артър Фен. Събитията от Дома на боговете вече бяха започнали да избледняват от паметта му. Дори започна да се освобождава от чувството за вина спрямо хората, които беше убил, призовавайки Лийфи да задейства вулкана. Помъчи се да се самоубеди, че Лийфи сигурно нямаше нищо общо. Може би цялата работа беше просто нещастен случай — това им се паднало от лотарията... защото кой може да предвиди кога ще изригне един вулкан, както мъдро отбеляза Сами?

После Лийфи му дойде на гости.

Случи се една вечер, докато Артър седеше на верандата си и наблюдаваше великолепия залез. Наблюдаваше го малко виновно, защото във вестниците пишеше, че прекрасните залези напоследък се дължали на праха, изхвърлен в атмосферата при изригването на вулкан в Бразилия. По негова вина. И все пак, трябваше да се живее. Пък и залезът си беше хубав.

Тъкмо смяташе да си ляга, и бам — ей ти на, Лийфи цъфна на верандата, самата нагlost в кожа/дреха от листа и лозови стебла.

— Здравсти, стари ми друже — поздрави той.

— О, здрасти. — Артър се огледа. — Хайде да влезем вътре. Той вкара Лийфи в хола, отвори му бира и го настани на най-хубавия стол.

— Как я караш? — попита Лийфи.

— Много съм си добре.

— Хареса ли ти онова с вулкана?

— Твоя работа ли беше?

Лийфи отпи едра глътка и се усмихна доволно.

— Да не си мислиш, че е станало самичко?

— Е, в края на краищата, не знаех.

— Не си очаквал да си оставя и подписа, нали така?

— Ами че не.

— Всъщност, ако става въпрос, в този случай имах нужда от малко помощ. Нали ми беше споменал за някаква малка пролука

между вулкана и мината? Излезе двацет и пет фута корав камък! Тия работи не се рутят лесно, дори и да си бог.

— И какво направи ти?

— Свирнах на едни приятели.

— Познавам ли някой от тях? В Дома на боговете си поговорих с неколцина богове.

— Тая шайка дъртофелници? Я не ме размивай. Моите приятели не се навъртат по такива места. Малкият, аз имам приятели сред боговете, но те не се мандахерцат из разни старчески домове за богове.

— А къде са?

— Малко е трудно за обясняване. Когато един бог си няма работа, той има нужда от място, където да се размотава, докато някой му намери работа. Приятелите ми идват от едно място, наречено Ктхулувил.

— Интересно име — отбеляза Артър.

— Там изпращат непоправимите. Боговете, които просто не се вписват никъде. Тъкмо там ме бяха засилили, преди да ме пратят на рехабилитация в Дома на боговете.

Лийфи не беше споменавал досега за рехабилитация. Но сега като че на Артър не му беше времето да пита.

— Искам да ти благодаря много за всичко, което направи за мен. Очаквам с нетърпение да ми дойдеш на гости тия дни. Но сега предполагам, че имаш да вършиш много неща...

— Хей, друже, каква е тая работа? Искаш да ме разкараш, а?

— Съвсем не. Просто, свършихме каквото трябваше...

— Каквото ти трябваше на тебе. Онова, което аз искам да върша, едва започва. Нас с теб ново време ни чака.

— Всъщност точно сега нищо не ми се захваща.

— Кахъри ли са те налегнали, приятелче? Ще ти дам една доза сома — лекарството на боговете. Веднага ще те оправи.

— Според мен имам нужда от период на почивка, самота и абсолютно спокойствие...

— Хей, я стига тъпотии. Имам планове за нас, малкият. Колко стаи имаш?

— Къщичката е съвсем малка. Две спални, всекидневната, стаята „Флорида“, кухненския бокс и гаража.

— Като за начало става. Аз и моите дружки ще се настаним в другата спалня, докато не измислим нещо по-добро.

— Дружки ли? Какви дружки?

— Нали ти казах, че хванах още някой и друг бог да ми помогнат да разпалим вулкана. Редно си беше да им обещаеш нещо, нали така?

— И защо ще искат да отседат в мойта спалня за гости?

— Защото това е началото.

— Начало на какво?

— На някои мои планове относно Земята. Радвам се, че ни покани, Артър. Нямах много възможности да поразгледам, но мястото ми изглежда приятно.

— Какво си намислил?

— Кротко, приятелче, ще видиш. Големи планове! И всичкото това ще го изградим около тебе. Що не си изнесеш боклуците от оная спалня за гости? Едни мои приятели трябва да пристигнат скоро. Кажим им, че ще се върна.

— Ти къде?

— Ще изляза да поразгледам.

Артър успя да убеди Лийфи, че костюмът му от листа може да привлече нежелано внимание. Намериха му се чифт дънки „Левис“ и фланелка поло — стояха чудесно на божеството. С тях, чифт меки мокасини и десет долара джобни пари Лийфи беше готов отвсякъде и напусна бунгалото, свиркайки с уста.

Първото божество се появи няма и десет минути по-късно. Тя цъфна посред всекидневната на Артър сред кълбо зловонен дим. Беше ниска, трътлеста, с глава като разплескана ряпа и крака като дървесни коренища.

— Здравсти — поздрави тя. — Аз съм Луума. С две „у“-та. Ти сигур си Артър.

— Радвам се да се запознаем — Артър й протегна ръка, но тя го награби с двете си дълги, кльоцави, космати ръчища и така го притисна, че кокалите му изпрацяха.

— Артър! — възкликна тя. — Не мога да ти опиша колко се радвам, че съм тук. Представа си нямаш що за лайнян кенеф е тоя Ктхулувил.

Луума му разказа, че за кратко царувала като богиня на смъртта от мъчения при лумерийските асклепи, монголско племе, чиито обичаи били толкоз жестоки и отвратителни, че всички племена от областта се сплотили и ги избили до последния мъж, жена и дете; даже и кучетата не пощадили.

Главата на Луума излизаше от полегатите ѝ рамене без помощта на шия. Устата ѝ бе широка и провиснала, пълна с едри, остри жълти зъби, които стърчаха от отпуснатите мляскащи устни. Имаше мънички свински очички и голям римски нос. Косата ѝ приличаше на валмо от тънка черна тел, минала през машинка за ситно къдрене. През рамото беше праметнала гниеща леопардова кожа, която стигаше до покритите ѝ със струпеи колена.

— Лийфи рече спалнята за гости — каза тя. — Я да я видим като как е там.

Артър я заведе в стаята, която беше привел в спретнат вид. Луума скочи връз леглото и рече, че на първо време, докато не изнамерят нещо по-свастно, ставало.

— Ще взема да му дремна — рече тя. — Много е уморително това да се измъкнеш от Ктхулувил и през цялото време да ти се налага да се скатаваш от Висшите богове.

— О? Да не би Висшите богове да ви издирват?

— Още не. Но никак не обичат да виждат как някой излиза от Ктхулувил. Ако ме хванат, ще ме върнат там.

— Тука няма ли вероятност да те намерят?

— И да ме намерят, все тая. Намирам се на законна планета по покана на законен човек.

— Всъщност — подметна Артър, — не помня да съм те канил.

— Поканил си Лийфи и приятелите му. По закон това е достатъчно.

После пристигна Ях, бог на детеубийството. Беше висок и хърбав; тънката обвивка от почти прозрачна кожа едвам удържаше кокалите му на едно място. Носът му беше толкова дълъг, че висеше над устата като капака на пощенски плик и поради това на Ях му се налагаше да изпълнява сложни маневри, докато се храни, а той го правеше честичко. Беше божество на ланолийските тюрки, малко праселджукско племе, чийто обичай задължително да убиват бебетата

си бе изтребил народа му още преди той да се оформи. Ях се радваше, че се е измъкнал от Ктхулувил и е отново, както той се изрази, „в бойна готовност“. Каза, че спалнята за гости го устройвала чудесно и се тръшна върху хъркащата Луума да подремне, преди купона да почне.

Последен тази вечер пристигна Роте, бог на военното коварство на предколумбовите отуми, изтребени от племето на олмеките. Тяхната победа била отпразнувана по цяло Мексико от племената, на които им било дошло до гуша от отумското лукавство и кръвожадност. Отумите били голямо племе, но навикът им неизменно да изменят на дадената дума правел плановете им съвсем прозрачни за противниковите племена, опитвали се да сключват съглашения с тях, и те били ликвидирани въпреки всичките напъни на боговете им да ги отърват.

Роте имаше облик на старец. Чертите му обаче бяха сериозно поразбъркани. Устата му се намираше връз плешивото теме, очите — на върховете на пръстите, а стомаха си носеше метнат през рамо.

Също като другите и той обясни колко се радвал, че се бил върнал на място, където можел да „промени нещата“ и се кютна в спалнята връз другите две спящи божества.

Личеше си, че тия богове са свикнали да спят където заварят. Лийфи се прибра, и, след като пожела на Артър лека нощ, се стовари връз другите трима — леглото се продъни, но не успя да се счупи. Артър се оттегли в спалнята си и часове наред не можа да заспи заради ужасните жвакащи звуци от противното мърсуване на боговете оттатък. Най-накрая, току призори, се унесе в неспокойна дрямка. Последната му мисъл беше колко хубаво ще е, когато Лийфи най-накрая си спретне номерчето и се замъкне заедно с останалите някъде, на някое място, по-подходящо за техните свинщини.

Но Лийфи и приятелчетата му като че не бързаха особено да си ходят. По цял ден се мотаеха из къщата, лочеха бира, осигурявана им от Артър, и обсъждаха своите планове. Помежду си говореха на богалонг, един от диалектите на низшите богове, и Артър не разбираше нито дума.

На Артър цялата тая работа му беше много противна. Но като че нямаше как да промени нещата. Прекара деня далече от къщи, в градската библиотека на Таити бийч. Прелистваше разсеяно списания в състояние на пълен шемет.

Излезе от читалнята рано следобед — беше се сетил, че трябва да си прибере чековете от брокерската къща на Сами.

Когато влезе, Сами му се ухили до уши, а един от съдружниците, господин Трип, беше там да го поздрави. Трип също се усмихваше, но не чак толкова широко. Всъщност един безпристрастен свидетел би забелязал лекичко напрежение в ъгълчетата на усмивката му.

— Господин Глък ми разказа за вашия удар — протегна му ръка Трип. — Поздравявам ви за забележителната сделка. Вие случайно да нямате приятели в бизнеса със златните мини? Или съдружници — специалисти по вулканология?

— Не, нямам — отвърна Артър. — Защо? Ако имах, щеше ли да има значение?

— За мен не, разбира се — увери го Трип, — но КЦКБ би могла да се интересува, ако случаят беше такъв.

— Моля?

— Комисията по ценните книжа и борсата. Заинтересували са се.

— Искате да кажете, че те си мислят, че съм извършил нещо нередно?

— Съвсем не! — смехът на Трип прозвуча прекалено сърдечно. — Но винаги, когато има огромна и неочаквана промяна в позицията на дадени акции, те са склонни да се чудят защо ли се е получило точно така. Разбираемо е, нали? Ударът ви беше съвсем необичаен.

— Щеше ми се и аз да съм вътре — вметна Сами. — На косъм се разминах, не можах да ми вземат навреме поръчката.

— И какво да правя? — попита Артър.

— Вие — нищо. Ако КЦКБ има някакви въпроси, те ще се свържат с вас. — Трип отново се разсмя, глухо. — Предполагам, че не планирате някакви продължителни пътувания в близко бъдеще?

— Не... имам ли нужда от адвокат?

— Ако опре дотам, за това има много време. Вероятно не. Няма никаква нужда да се притеснявате.

— Навярно засега не бива да харча парите.

— Тъкмо за това щях да ви говоря — отвърна Трип. — Сами, може би ти ще обясниш?

— Готово — отвърна Сами. — Погледни го така, Артър. Има добра новина, а има и лоша. Добрата е, че първоначалната ти инвестиция от двайсет и две хиляди долара, нараснала вчера на петдесет и осем хиляди, се беше покачила до приблизително триста хиляди, преди КЦКБ да прекрати продажбите на борсата.

— А лошата?

— Всички трансакции, свързани с „Амалгамирани мини на Баия“ са замразени в очакване на изхода от разследването на комисията. Това означава, че и позицията на нашата компания е замразена, Артър. Всички ще трябва да почакаме, докато комисията приключи.

— Предполагам, че не можете просто да ми върнете двайсет и двете хиляди и да забравим цялата тая работа?

— Не можем, разбира се — отвърна господин Трип. — Но вие не унивайте, господин Фен. Потенциално вие сте богат човек. И съм убеден, че КЦКБ няма да има в какво да ви обвини.

Последваха още ръкувания и още усмивки. Сами изпрати Артър до вратата.

— Ще намина веднага щом мога — рече му той. — Ще поговорим. Не се разстройвай. Всичко ще се оправи.

— Надявам се да излезеш прав — отвърна Артър. — Като дойдеш, ще видиш нещо малко необичайно.

— Какво? Да не си правил покупки на кредит?

Артър реши, че не е възможно да го обясни.

— Ще видиш. Хайде засега, Сами.

Забърза към къщи. Тъкмо се беше сетил, че има да храни цяла къща гладни богове. И няма пари за което.

Лийфи бе очаквал проблемът с парите да възникне. Той и другите богове бяха донесли буци златна руда от Царството на боговете, където явно имаше злато колкото си щещ, но нямаше къде да го харчиш. Артър отнесе рудата на анализ в близкия град Орландита, а после я превърна в пари в брой. С тях успя да закупи необходимите им припаси: цели пилета, зайци и овце. Боговете обичат да ядат храната си сурова. Артър ги умоляваше да пробват нормална, сготвена храна, но те държаха на предпочитанията си.

Артър се боеше, че това ще му навлече неприятности, и ето на, същата вечер на вратата му цъфна ченге и му съобщи, че съседите го обвинявали, че бил открил кланица в жилищен квартал. И наистина, дворът беше осеян с едри, добре оглозгани кокали. Артър обеща да разчисти.

На ченгето му беше любопитно какво ли става там вътре.

— Някакви хора са отседнали у вас, така ли?

— Приятели на семейството. Само за малко.

— Да не криеш случайно нелегални?

— Аз?! Не.

— Според мен ще е по-добре да ги видя тия твои роднини.

— Спят.

— Събуди ги тогава.

— Не може ли някой друг път?

— Приятелче, казах — сега.

Артър отиде в спалнята. Боговете спяха, омотани в смрадно кълбо. Събуди ги. Те се заизмъкваха от леглото, като се разсукваха един от друг. Най-накрая Луума намъкна една розова фуста и заяви:

— Аз ще говоря с тоя.

— Май по-добре недей. Не щем неприятности.

Тя се ухили насреща му.

— Ние *обичаме* неприятностите.

Щом тя излезе навън, подпухнала и не мязаща на човек, полицаят се облещи — не можеше да повярва на очите си.

— Е, к'ъв ти е проблема?

— Трябва да видя документите ви.

— О, така ли? — Тя го изгледа похотливо. — Мога да ти покажа много повече от наръч тъпи хартийки, готин.

— Само документите — ченгето се дръпна назад с ръка на пистолета.

Тя протегна кльоцава, космата ръка и го стисна за гърлото.

— Слушай какво, пич — рече му тя. — На твое място просто бих забравил всичко това. Разбираш ли ме какво ти казвам?

— Аааарргх — отвърна ченгето. Задушаваше се.

— Защото, ако искаш да си имаш неприятности, за тебе имаме колкото си щеш.

Тя впери в него зъл поглед. В очите ѝ трепкаха зловещи светлинки. Ченгето не успя да сподави хленча си. Тя го разтресе като плъх, после го блъсна назад.

— Схвана ли? — Разтресе го отново, пусна го и се прибра вътре.

Ченгето, в силен потрес, поприглади униформата си и погледна Артър.

— Какво беше това?

— Кое?

— Онова.

— Нищо не съм видял — отвърна Артър. — Добре ли сте, полицаей?

Полицаят се разтрепери, после се стегна и измърмори:

— Тука става нещо, но хич не ща да знам какво. Никакви животни в сградата повече, освен ако не се сдобиете с разрешително. Ясно?

— Ясно.

— И да не се повтаря. Сериозно, не ща да ми се налага да се връщам тук. Разбрахте ли ме?

— Разбрах — отвърна Артър. — Съчувствам ви.

Ченгето се качи обратно в полицейската кола и потегли отначало бавно, после с все по-нарастваща скорост.

С четирима неуправляеми богове в къщата животът на Артър се превърна от непредсказуем в напълно хаотичен. Първа грижа на боговете беше храната — те я обичаха жива, кървава и изобилна. Артър ги умоляваше да не закачат животните в квартала. Те отстъпиха — взеха да върлуват по-надалеч; извършваха набези по целия окръг и мъкнеха кучета, котки, прасета, пилета, овце и кози — предпочитаната от тях диета. Но въпреки всичките си усилия, като че не бяха способни да различават уличните псета и котаци от домашните любимци. Животните продължиха да бъдат внасяни в къщата на Артър по малките часове и после или ги изяждаха сурови, или ги плясваха в голямата Артърова тенджерка за спагети да поомекнат малко.

Това не мина незабелязано. В местните вестници се появиха статии относно внезапното увеличаване на кражбите на добитък и животни из целия окръг Магнолия, та чак до Броуард и Дейд. Лийфи се върна там, откъдето беше дошъл — където и да беше това — и довлече още злато. Артър го обърна в пари и след няколко проби купи кървавица — в сандъци от по дващсет и пет кило. Боговете я нагъваха сурова. Освен това им хареса хоризото — несгответно, и Артър даде специална поръчка за ежедневни доставки в близкия специализиран мексикански ресторант.

Храната не беше единствения разход. На боговете им трябваша и дрехи, а освен това изискваха големи количества полускъпоценни камъни за украса на олтарите, които си бяха издигнали по къшетата из къщата. След като на боговете им се свърши златната руда, всичкото това го плащаше Артър. И скоро усети удара. Парите от златната руда бяха похарчени до шушка, а чекът му от мината се бавеше в очакване на резултата от разследването за борсови измами.

По това време намина и годеницата на Артър. Мими беше дребничка, с провиснала коса в миши цвят, едни такива никакви прасци и скромна гръд. Когато го посети, беше облечена в колосана блуза с рюшчета, права пола и лачени чепички с прост, но класически модел.

Мими и Артър се бяха запознали в големия магазин на „Сакс“ в търговския център на Таити бийч. Една от Артъровите лели му беше подарила за рождения ден квитанция за подарък на стойност петдесет долара и той беше отишъл в „Сакс“ да види за какво би могъл да я похарчи. Като че нищо не влизаше в обхвата на тази цена и той беше отишъл на главния щанд да попита не може ли да върне квитанцията срещу пари в брой.

Мими работеше на щанда за услуги. Тя му съобщи, че осребряването на квитанции за подаръци не съответствало на политиката на магазина и му предложи да си купи вратовръзка. Артър ѝ сподели, че изобщо не носи вратовръзки и няма да може да си избере. Мими го придружи до щанда за вратовръзки и му избра една с десен в оранжеворозово и сярножълто. Каза, че отивала на тена му. Артър ѝ благодари — беше решил, че е комплимент.

После отидоха да пият кафе и си поприказваха. Артър бе възхитен от нейната изисканост. Тя хареса податливия му вид, толкова важен, когато очакваш да дресиращ един мъж за добър глава на семейство. Мими беше дребничка, с хубавичко кукленско личице. Артър беше висок и прегърбен и приличаше на тромав, млад Ейб Линкълн в разконцентрирания си етап, преди да му текне гениалната идея да спаси своята страна и да освободи робите. Изисканост и характер, чийто главен елемент е податливостта. Каква чудна двойка би излязла от тях! Е, как да го пропуснат?

Започнаха да излизат заедно. На него му харесваше държанието ѝ на почти недостъпна. В този век на жени, лягащи с когото им падне и със стряскащи похотливи мераци — поне такива ги даваха по филмите — това показваше, че добре възпитана. Тя се възхищаваше на ръста му: твърдеше се, че високите мършави мъже са по-добри в бизнеса от техните по-дребни и по-закръглени колеги, поне според „Психологията днес“.

Семействата им, макар и не точно да танцуваха от радост, поне се отнасяха толерантно към техния избор — бяха ги отписали и двамата още преди години, макар и по различни причини. Мими, двайсетгодишна, завършила преди две години гимназия в Палм Бийч, искаше вече да се махне от бащиния дом и да свие свое гнезденце. Артър, двайсет и седем годишен, с диплома по сравнителна митология искаше жена да шета из неговата наследствена къща.

Артър купи на Мими годежен пръстен с малък кремав диамант — чрез Сами, който имаше връзки навсякъде. Мими реши, че пръстенът стои добре на нейната ръчичка. Те обявиха годежа си, но когато хората ги питаха кога ще определят датата, почваха да увъртат.

След като опозна Артър по-добре, Мими заподозря, че всъщност не е толкова податлив, колкото изглежда. Артър винаги се стараше да угоди, но притежаваше дълбоко вкоренена неувереност и липса на приемчивост, които си личаха все повече с изминаващите седмици и месеци. Що се отнася до Мими, макар да беше хубавичка, изящна и с изискани обноски, тя притежаваше и дълбоко вкоренена проклетия, мъчна за прикриване. Сами, който нямаше навикала съди хората, но се мислеше за смешник, я беше оприличил — заради силно полегатото чело и издадената напред долна челюст с двата изящно стърчащи предни зъба — на пор в атака, покачен на токчета. На Артър не му беше смешно. Той смяташе, че тя е красива. Досещаше се, че в някои отношения двамата с Мими не си подходат, но я обичаше, и по-точно казано, желаше я. Не че това го радваше особено — Мими бе отсякла, че докато не надянат халките, нямало да има джиджи-биджи, както тя наричаше най-висшия акт между мъжа и жената.

Напоследък помежду им се беше появило напрежение — откакто Мими беше започнала да осъзнава, че от притежателите на докторат по сравнителна митология първокласни кандидати за развиващ се мобилен бизнес не стават, колкото и да ги ръчкаше женицата. Що се отнася до Артър, той просто я караше някак си и се надяваше нещата да се оправят.

Напоследък не се разбираха твърде добре. Разплатата дойде скоро след пристигането на Лийфи, когато един ден Мими се отби неочаквано с последния бестселър — екземпляр с автограф от „Как да успеем в бизнеса така, както не сме и сънували, дори и без да го искаме!“. Беше го купила на Артър от книжарницата в търговския център, след като го намери на лавицата с надпис „Купете си ги задължително!“.

Артър я посрещна на входа, но — нещо, нехарактерно за него — не я покани да влезе. Мими го отбеляза и макар и да не беше възнамерявала дори да стъпва в къщата — по този начин отбягваше спазматичните му пристъпи на страст, които винаги размазваха грима

й — фактът, че този път не я покани да влезе, й се видя дълбоко подозрителен.

— Няма ли да ме поканиш? — попита Мими с онази прямота, която Артър бе намирал за толкова пленителна в началото на тяхното познанство.

— Ами, имам малко гости и е страшно разхвърляно — оправда се Артър и с това затвърди решителността й да разбере какви ги върши той *наистина*.

— Искам чаша вода — рече Мими. — Толкова е горещо.

— Почакай тук, ще ти донеса — Артър се втурна в къщата и затръшна вратата в лицето й.

Мими го изчака вбесена да се върне с чаша, пълна до половината с хладка чешмяна вода. Изпи я изискано, подаде му чашата и попита:

— Няма ли да ме запознаеш с приятелите ти?

— Те всъщност не са ми приятели — обясни Артър, геният на неубедителните извинения.

Щеше да е по-добре, ако родителите му го бяха съветвали повечко. Но баща му, добродушен адвокат, голяма клечка без малко, и майка му, която отглеждаше цветя и яздеше коне, бяха загинали преди пет години на връщане от международното летище „Орландо“, където бяха ходили на конгрес по бридж. Причина за смъртта им беше един размахал „Узи“ младок в рязан „Корвет“, който, след като забелязал жизнерадостната четчица, бодната на тиролската шапка на господин Фен, го сбъркал с богат германски турист и го гръмнат. Обяснението, дадено от младежа на последвалия съдебен процес — че му бил сбъркал самоличността — не успя да го отърве от двайсетгодишната присъда с много добри шансове за освобождаване под гаранция след пет години.

— Не са ти приятели, значи? Какви са ти тогава? — попита Мими.

— Ами всъщност познати. Дори и такива не са ми, просто хора, на които дължа услуга. Какво ще кажеш да се видим днес в „Слава богу, че е петък“?

Неубедителен, запъващ се и тонът му — виновен!

— Срамуваш ли се от мен, Артър?

— Не! Как можа да си го помислиш? Просто...

— Тогава ме покани и ме представи.

Артър разпозна моралния форсмажор и капитулира.

— Щом настояваш — рече той с нещо, което у един похладнокръвен мъж би било достойнство.

Мими влезе. Първото нещо, което видя, беше Луума, просната на кушетката с половин сурово пиле в едната ръка, литрова халба бира в другата и чиния със салца и пържени картофки на корема. Зяпаше блудкав сериал по телевизора на Артър.

— Мими, това е Луума. Луума...

— Здравсти, маце — Луума скочи на крака кошмарно енергично и пръсна картофки и салца по целия под. Избърса мазната си длан в полата си, която представляваше половин топ кадифе, халтаво увито около огромното ѝ буцесто туловище, и я тикна под носа на Мими.

Мими изгледа въпросната ръка, като да беше разлагаща се радиоактивна риба, стисна храбро пръстите и отдръпна своята.

— Минавате през града ли? — попита тя в героичен опит за онова, което в нейните кръгове минаваше за нормален разговор.

— Тцъ, ще поостанем — отвърна Луума, а после се изцепи оглушително: — Хей, Лийфи, ела тука да се запознаеш със сладураната на Артър!

Лийфи излезе от банята, увит в кърпа, твърде маломерна, че да скрие изцяло гигантския му член.

На Мими ѝ стана много трудно да води учтив разговор, макар Лийфи да се изразяваше съвършено коректно в своя малко нещо трескав и витиеват стил. Но онова, което довърши картинката, беше Ях — той излезе от задната спалня, облечен в пола от кожи на прасенца-сукалчета, с които се беше сдобил от местния касапин; онзи си беше помислил, че иска да ги готви и да ги яде, не да ги облича така както си са. Облеклото на Ях всъщност беше едно съвсем подходящо облекло за бог на детеубийството. Но то окончателно довърши Мими, на която мигом ѝ се догади при гледката на черната кръв, бликаща от нескопосните шевове.

— О, Божичко! — възкликна тя. — Май ще повърна.

И тъкмо тогава из задната стая изскочи Роте.

— Може ли после да го изям? — попита той нетърпеливо.

Мими си тръгна страшно припряно. На другия ден тя изпрати на Артър годежния пръстен (беше го дала на оценяване и реши, че не си

струва да го задържи) заедно с хладна бележка, с която го уведомяваше, че разваля годежа.

Когато Сами намина към Артър, той реагира на боговете по точно обратния начин. Мими ги бе сметнала за отвратително гнусни; на него му се сториха забавно земни. Нито пък срещна никакви трудности с възприемането на идеята, че те наистина са богове.

— Тиха вода си ти — подметна Сами на Артър, докато си пийваше биричка, седейки във всекидневната и бърборейки си с Лийфи и Луума. Артър седеше наблизко на един стол с права облегалка и си умираше от срам. — Кой да ти се сети, че това митологията можела да има практическо приложение? — после се обърна към Лийфи. — Не искам да ви обидя, но можете ли да правите фокуси? Доколкото знам, боговете знаят много фокуси.

— Фокуси? Можем, и още как — отвърна Лийфи. — Хей, Луума, я покажи на Сами как се правиш на птица.

— Глей се'а. — Луума се изправи, пое си дълбоко дъх и заразмахва ръце. Размахваше ги все по-бързо и по-бързо. Започна да се върти — движеше се със смайваща грация за такова грубо създание. Скоро вече се въртеше като пумпал, с невъзможна бързина, дрехите ѝ в червено и черно (Артър ѝ ги беше купил от една разпродажба на палатки) се ветрееха и плющяха. А после тя *наистина* набра скорост и се завъртя толкова бързо, че вятърът, който вдигна, разпиля купчината вестници в ъгъла. После взе да се смалява и когато спря, се беше превърнала в голяма черна гарга с вързана на врата червено-черна кърпа.

— Хареса ли ти? — звукът, който излезе от гърлото ѝ, беше нещо средно между грак и хихикане.

— Велико! — възкликна Сами. — Леле, ега ти номера!

Гаргата плесна с криле, разхвърча се из стаята в кръгове, от които им се зави свят и после, фокус-бокус-препаратус, отново се превърна в Луума, лекичко зашеметена, но много доволна от себе си.

— Чудесно, просто великолепно! — възхити се Сами. После се обърна към Артър. — Малкия, ти си се сдобил с истинска машинка за пари.

— Ако става за въпрос — отвърна Артър, — с парите вземем малко да го закъсваме.

Сами сви рамене.

— Би трябвало до седмица-две да приключат с онова разследване, и ще мога да ти пусна чек. Но ти не би трябвало да имаш проблеми с парите — не и като си имаш, божем, истински богове в къщата.

— Да си имаш богове в къщата струва пари.

— Хей, ние нашето си го плащаме — протестира Лийфи. — Ами онова, дето го домъкнахме от Царството на боговете?

— Златото ли? Похарчихме го до шушка.

— Ами ония другите работи?

— Хич не знам какво да ги правя — отвърна Артър. — Не въртя магазинче за кинкалерия.

— Може ли да ги погледна? — попита Сами.

Лийфи отиде в гаража и довлече голям картонен кашон, пълен с разни дреболии, които боговете бяха донесли оттам, откъдето идваха. Имаше пръстени и брошки, медальони и обеци, статуетки, чаши и бокали, фигурки, гривни и всякакви джунджурии. Сами ги прегледа една по една.

— Тук имате някои ценни неща — заключи той след малко. — Това тук прилича на злато, има много сребро, и се обзалагам, че някои от тези скъпоценни камъни са истински. А и изработката наистина е много фина.

— Представа си нямам какво да ги правя — рече Артър.

— Аз си имам — отвърна Сами. — Познавам един, дето може да оцени камъните и метала. Някои наистина изглеждат много стари. Познавам и един друг, дето може да ги продаде на специализирания антикварен пазар за старинни бижута.

— Няма ли да е нужно да докажеш откъде ги имаш? — попита Артър.

— Познавам и един, дето може да ме снабди с документи за произход. — Сами се обърна към Лийфи. — Защо не ме оставиш аз да се оправя с тази работа? Ще ти ги продам на най-добра цена и ще ти искам чисти десет процента комисиона след приспадане на разходите. Така е честно, нали?

— На мене ми звучи добре — отвърна Лийфи.

— Има и едни други работи — обади се Луума.

— Какви?

— Ами такива, дето ги събрахме из махалата, докато търсихме храна. В дъното на гаража са, завити с брезент.

Всички се отправиха към гаража, където Луума грижливо бе складирала два телевизора с трийсетинчов екран, още с оригиналната опаковка, една бая новичка електрическа косачка и един пробивен чук.

— Откъде го имате всичко това?! — настоятелно попита Артър.
— Не съм го виждал досега!

— Не смятахме, че ще те заинтересува — отвърна Луума. — Ти си от духовния тип и ние уважаваме това. Но този твой приятел тук е бизнесмен.

— Бизнесмен, много вярно го рече — обади се Сами. — Дайте ми два дни — познавам разни хора, дето познават разни хора, които ще ви отърват от всичкото това на възможно най-добрата цена.

— На мене ми звучи добре — рече Луума, а Лийфи кимна.

— Това не е етично! — възрази Артър.

Всички го погледнаха така, като че беше последния останал изрод на Земята.

— Не може да съдиш боговете с човешки мерки — скастри го Сами.

— Приятелят ти ми харесва — обади се Лийфи.

— Довечера ще дойда с камионетка. Страхотно се прави бизнес с вас, пичове.

И Сами си тръгна, като си тананикаше „Завърнаха се хубавите дни“.

Деловите способности на Сами бяха жива благодат за боговете и доста голяма изненада за Артър. Пред очите му Сами се превърна от дребен и мършав младши брокер, когото приятелите му вземаха на подбив, във важна криминална фигура от южна Флорида с връзки из целия щат. Дните минаваха, трупаха се все повече и повече неща за продан, а Сами проявяваше страхотна дарба да се отървава от всичко това и да потулва сделките си в лабиринт от връзки — някои пазеше на хартия, зашифровани с шифри, които бе измислил сам, други просто държеше в паметта си. Той беше истински спец в продажбата на джунджуриите и ефектните бижута на боговете. Намери снабдители за хранителните им нужди и смазваше всичко с щедри дарения за полицейските благотворителни акции. И, разбира се, сам той печелеше много добре от десетте процента плюс безкрайно увеличаващите се разходи.

Никой не му искаше отчет. Боговете, както беше казал Лийфи, не са счетоводители. А Артър бе зает с едно нещо, което възникна неочаквано и скоро започна да доминира в живота му през този период.

Сами повдигна въпроса една вечер, когато беше дошъл да покаже последните придобивки и да обсъдят някои предстоящи неща. През това време Артър си седеше в задната спалня и четеше „Утешението на философията“ от Боеций, тема, по която чувстваше все по-нарастваща нужда.

Главата на Сами се подаде през вратата.

— Можеш ли да дойдеш за минутка, друже? Има една работа, за която искаме да си поговорим с тебе.

След появата на Сами Артър се беше отдалечил от центъра на събитията. Това го устройваше идеално. Боговете му бяха неприятни; най-много от всичко искаше те да се върнат там, откъдето бяха дошли и да го оставят на мира. Веднъж-дваж беше повдигнал въпроса, но

Лийфи му беше отговорил много мъгляво, нещо за „неговата мисията на Земята“ и нуждата тя да бъде доведена докрай.

Сега Артър влезе във всекидневната. Сами, Лийфи и Луума бяха там, а Ях сипваше питиета в кухнята.

— Артър — започна Сами, — бихме искали да ти уговорим фотосеанс за утре. Десет часът сутринта удобно ли е?

— Че за какво ви е моя снимка? Магия ли ще ми правите? Всички се разсмяха от душа.

— Нищо подобно, старче — рече Сами. Откакто беше почнал да преуспява, той беше прихванал и някой и друг британски израз; звучаха много странно, изречени с пискливия му носов глас. — Работата е там, че, нали разбираш, възнамеряваме да се обединим в религия и ти да си начело на тази операция.

Артър се облеци насреща му.

— Аз?!

— Искам да кажа, ти ще си титулярят — продължи Сами. — Да не навлизаме в обяснения, ние искаме ти да си пророкът на нашата нова религия.

Артър се оцъкли.

— За каква религия си говорим?

Лийфи погледна Сами.

— Обясни му.

— Ние с Лийфи сме говорили по-рано — заобяснява Сами. — Според мен измислихме примамливо име. Ще се наречем НСР ПДГ. Това означава „Новата страхотна религия на прекрасните древни богове“. Добре звучи, а?

— Но какво право имате вие да основавате нова религия?

— Ти като че забравяш, че аз и приятелите ми сме богове — напомни му Лийфи. — Имаме право да си правим каквато си щем религия, и да си имаме пророк.

— И какво трябва да правя?

— Ти си пророкът. Човекът в основата на всичко. Трябва просто да се явяваш тук-там и да изглеждаш добре. И да обясняваш на хората нашите религиозни обичаи.

— А какви религиозни обичаи практикува НСР ПДГ?

— Това ще го измислим в движение — отвърна Лийфи.

Нови богове започнаха да се появяват в къщичката на „Сий Грейп Лейн“ — водеха ги Лийфи и приятелите му. Тези нови богове изглеждаха по-различно от първата тумба. Някои идваха за няколко дни, проучваха начинанието, решаваха, че не им е по вкуса и се прибираха там, откъдето бяха дошли. Но по това време се появи и един, който остана за постоянно — Гегоман, представен от Лийфи като природно божество.

Гегоман беше висок, с хубави, умислени черти. Говореше малко и като че мислеше много. Един ден Лийфи го представи на Артър, а после се оттегли в гаража и ги остави да си поприказват.

— Все още се опитвам да реша окончателно да остана ли на тая ваша Земя или не — рече Гегоман.

После обясни, че нямал установена форма като Лийфи и останалите. Боговете притежаваха различни свойства, според произхода си. Окончателният каталог на боговете и техните качества тепърва предстоеше да бъде съставен.

Гегоман притежаваше няколко форми и минаваше от една в друга, добиваше една или друга в бавен, неспирен поток. Понякога беше мъж, понякога — жена. Понякога беше и двете, а понякога — нито едното. Понякога приемаше формата на хермафродит, разделен по средата, полумъж-полужена — с една изпъкнала гърда и с една плоска. Артър предполагаше, че и с долната част на Гегоман е същото, макар тя да не беше открита за погледа му и той се надяваше никога да не бъде. Понякога Гегоман приемаше животински и птичи форми, а един път се просна на килима във всекидневната като огромна риба и се задъхваше, докато не се сети къде се намира и не дойде на себе си. Гегоман беше разсеян, неясен, ала неустоим, изплъзващ се и внушаваше далеч немалко страх.

— Той не е като повечето, дето идват — обясни Сами — но ние проведохме събрание и решихме, че идеята да си имаме природно божество е добра.

— Мислех си, че Земята си има богиня — рече Артър. — Гея ѝ викали, така съм чувал.

— О, да — отвърна Лийфи. — Гея е сладурана, обаче е много своенравна. Съвсем наскоро реши, че не ѝ харесвало как човечеството се отнася към нея и заряза Земята. Казват, че отишла някъде, където щели да ѝ обръщат повече внимание. Опитах се да я върна, но не ще и това е.

— Ами Деметра и Персефона? И те са по тая част, нали така?

Лийфи поклати глава.

— Може би си забелязал, че тук нямаме гръцки и римски богове — всъщност, никакви богове от големите религии. За това си има причина. Нали разбираш, те гледат на нас отвисоко. Смятат ни за парвенюта. Още по-важно — отказват да признаят моето водачество и превъзходството ми в свещените дела. Не Мога да работя с богове, които поставят под въпрос властта ми, така де.

— Откъде идва Гегоман?

— Произходът му е малко съмнителен. Твърди, че бил от олмекско и кечуанско потекло. Но няма документи, с които да го докаже. Честно да си кажа, не знаем откъде е дошъл. Но е напълно квалифициран бог и като че се отнася сериозно към природата. И иска да работи с нас. Твърди, че му било писнало да се мотае из Ктхулувил и нищо да не върши. Затова предлагам да му предложим краткосрочен договор и да видим какво ще излезе. Всички ли са „за“? Чудесно Няма „против“. Артър, ти не гласува за нищо.

— Нямам никакво мнение по въпроса.

— Това не свидетелства за добър дух — заключи Лийфи. — Може ли след събранието да си поговорим на четири очи?

По-късно, насаме с Артър в неговата стая, Лийфи рече:

— Артър, разбирам, че ти е трудно.

Артър кимна, но не отговори.

— Вероятно си мислиш, че съм те измамил или поне съм те използвал.

Артър сви рамене, но не погледна Лийфи в очите.

— Беше необходимо — продължи Лийфи. — Онова, което в твоите човешки очи е нечестно, от моя гледна точка е просто необходимост. Твоите собствени митове и легенди са пълни с истории

за богове, измамили човеци — как им обещали едно, а им дали друго. Уверявам те, че няма как иначе. Божествата имат по-различни разбирания от човешките, и по-различни императиви.

— Благодаря ти, че ми го казваш — рече Артър, — но от това не се чувствам по-добре.

Лийфи обиколи доста свят, за да търси още богове за пантеона си. Шанго го намери под един навес сред тропическата джунгла в южната част на Царството на боговете — пиян, разлигавен и тънещ в самосъжаление от палмовото вино.

Наскоро, на един прием за гръко-римски божества, към Шанго се бяха отнесли пренебрежително. Марс-Арес го беше спрял на вратата:

— Ти къде бе, момче? Такива като тебе нямат работа тук.

Шанго се бе отдалечил тежко с нацупена физиономия. Щом се върна в бараката си в джунглата, той разкъса черните вечерни дрехи, които си бе създал специално за случая. Царствено, монументално пиян, той почна да крещи обиди към белите и техните надути богове.

Бесня, бесня и накрая се изтощи. Тогава изпадна в дълбока сръдня, настроение, в което можеше да пребивава до безкрайност; тъкмо в това състояние го намери Лийфи.

— К'во ти има бе, мой човек? — попита Лийфи с онзи свой дружески, непосредствен маниер, който подлъгваше наивниците, че по същество той е божество дружелюбно и открито.

— Отрязаха ме.

— Кой постъпи така с тебе?

— Арес и неговата пасмина. Не щяха да ме пуснат на техния прием. Ще ми се да им покажа аз на тях едно-друго. Предразсъдъците са недостойни за боговете, не смяташ ли?

— Убеден съм — отвърна Лийфи. — Това е толкова несправедливо, че съм решил да направя нещичко по въпроса. Събирам нов пантеон.

— Т'ва к'во е? — попита подозрително Шанго.

— Пантеонът е сбор от богове — обясни Лийфи. — Моят ще бъде организиран по строго нерасов признак. Как ти звучи?

Шанго сви рамене.

— И к'во, като го правиш тоя пантеон? Боговете вече не работят на Земята.

— Нещата се промениха.

— Как така? Да не си получил специална повеля от Висшите богове?

— Още по-добре. Разполагам с човешко същество, което притежава ключа.

— К'ъв ключ?

— Големият ключ. Отдавна изгубеният таен ключ, позволяващ на човеците да разговарят с боговете, да ги командват и да ги докарват на Земята.

— Ключът на Соломон?

— Тъкмо той.

— Да, чувал съм за този ключ — рече Шанго. — Сдобие ли се човек с този ключ, той е по-силен от боговете. Не ги трябва да се бъркаш в тия работи с ключа, братле.

— Това го знам — отвърна Лийфи. — Но освен това познавам и човека. Ключът е у него, но горкичкият мухльо с мухльо понятие си няма каква власт му дава този ключ.

— Ма наистина ли ша ма махнеш оттука завинаги?

— Повярвай ми — защо ми е да те лъжа? Тоя човек, с ключа, той имаше нужда от услуга, чаткаш ли? Не знаеше, че трябва просто да ми заповяда и толкова. Не, той ме помоли много любезно, и като усетих как стоят нещата, склучих с него сделка.

— Разкажи ми — помоли Шанго.

— Казах му, че ще му извърша тъпата дребна услуга, но само ако ми даде позволение да дойда на Земята и да правя там каквото си искам.

— Не може да се е навил! — ахна Шанго.

— Нави се — отвърна Лийфи. — Предостави ми пълната програма.

— Как така човек, толкова умен, че да намери ключа, може да е толкова тъп, че да склучи с тебе подобна сделка?

— Хей, невероятно, но факт — отвърна Лийфи. — А сега аз съм шефът на обещаваща религиозна организация, която съм нарекъл НСР ПДГ и съм хванал типа за пророк.

Шанго се разсмя — писклив, кудкудякащ кикот. Звучеше странно — такъв кикот да излиза от такова масивно туловище.

— Значи ти си шефът!

— Точно така. Шефът съм аз. И те питам искаш ли да дойдеш на работа при мен.

— Добре ми звучи — рече Шанго. После се сети за подозрителната си природа и додаде:

— Но с тебе как ще се разберем?

— Можем да обсъдим подробностите по-късно. Но ти ще си член на изпълнителния съвет на пантеона и ще имаш равен глас с останалите му членове. По-честно не може да бъда, нали?

— Сигурно не може. Ти какво получаваш?

— Аз съм началникът на НСР ПДБ — заяви Лийфи. — Съвсем честно е да е така. Аз се запознах с човека, аз сключих сделката, значи последната дума е моя.

— Да, ти командваш парада — съгласи се Шанго. — Но и така ми звучи добре. Пиши ме вътре.

— Добре дошъл на борда — отвърна Лийфи.

Сами бе уредил фотосеанс на Артър за другата сутрин. Фотографът беше дребничък, закръглен латинчо с кафява кожа и дебел черен мустак. Влезе, накичен целия с фотоапарати, светломери, стойки за прожектори и запасни кутийки с лента. Във всекидневната на „Сий Грейп Лейн“ както винаги цареше бъркотия. Някакво ситно-дребно богинче с прилепови криле, което Лийфи беше подбрал кой знае откъде, му пилеше ноктите. Пърхаше във въздуха като великанско колибри и през цялото време дърдореше — дразнещо, пискливо цвърчене. Луума и Ях се бяха настанили на перваза и се надпсуваха. Роте седеше по турски връз рошавата черга и лъскаше огърлицата си от бебешки черепа с гюдерия.

— Аз съм Гомес — представи се фотографът. — Ернандес ми нареди да дойда тук. Рече, че трябвало нещо да се снима.

— Идвате тъкмо навреме — рече му Сами. — Тук във всекидневната е малко пренаселено. Да вървим в стаята на Артър. Това е единственото тихо местенце в цялата къща.

Стовариха всичкото оборудване в Артъровата спалня. Артър се надигна от леглото, където четеше „Кратко изложение на древни и любопитни знания“ от Шлеменер, пета книга от поредицата.

— Това е доктор Артър Фен — представи го Сами на Гомес. — Пророк на боговете, главен представител на НСР ПДБ.

Фотографът кимна.

— Аз съм Гомес от „Акме Фото“. Радвам се да се запознаем, господин Пророк. Искате снимки за паспорт, нали така?

— Не — обади се Сами. — Искаме рекламни снимки.

— Къде ще ги публикувате?

— Тези са за рекламата ни на цяла страница в „Маями Хералд“. Освен това за брошурите, които ще отпечатаме.

— Цветни или черно-бели?

— И двете. И трябва да е хубав на тях.

Гомес огледа Артър и поклати глава. Изражението му казваше: „Давайте ми да работя с *това* и очаквате хубост?“. На глас той рече:

— Добре, правим каквото можем.

Гомес нагласи осветлението, огледа ефекта, пренареди прожекторите, наслага филтри и тюлени паравани за смекчаване на ефекта, накриви главата на Артър насам, после натам и защрака бързо-бързо с един очукан „Никон“. Изщрака два филма и най-накрая рече:

— Добре, това е. Сега ли ще ми платите? Ернандес ми рече, че плащате на място.

— Господин Ернандес е прав — отвърна Сами. — Парите ви са у мен. Но имам за вас едно спортсменско предложение. Едната възможност е да ви дам триста долара веднага, и това е.

— Не е твърде лошо за един час работа, ядва се. А другата възможност?

— Другата е да изписваме името ви под всяка публикувана снимка на Артър. „Снимка: Гомес“.

— Плюс колко пари?

— Без пари. Избирате между триста долара и името ви на снимките.

Гомес се замисли, а после попита:

— Това с името — според вас колко ще струва, що се отнася до новия бизнес?

— Ако групата ни преуспее, както мисля, че ще стане, името ви на снимките ще струва десетки хиляди долари. Вие ще сте първият фотограф на божествения пророк.

Гомес присви пресметливо очички.

— Ако тая пущина вземе, че хване дикиш, това може да струва много пари. От друга страна, може нищичко да не чини.

— Гледай да уцелиш десетката — ухили се Сами и размаха стодоларовите банкноти.

Гомес сигурно беше схванал, че тук става нещо кардинално.

— Според мен от вашто момче ще излезе нещо. А и тия богове, дето си ги насъбрал тука, наистина са голяма работа. Ще приема надписа под снимката — той се позамисли още малко. — Всъщност, искам да ви изляза с контрапредложение.

— Ами давайте.

— Вие ми пишете името, както казахте. Но освен това изписвате и телефонния ми номер. Направете го, и всичките ви снимки ще правя безплатно.

— Предложението си го бива — рече Сами. — Но съм длъжен да ви кажа, че това да си фотограф на боговете ще се превърне в ценна привилегия. Тая привилегия ние няма да я раздаваме ей така, за нищо. Виж какво — имаш десет фотосеанса при предложените от тебе условия, а после, ако искаш да продължиш да работиш за нас, ще говорим каква такса да ни плащаш.

— Не съм и чувал за подобна уговорка!

— Погледни го така — продължи Сами. — Да предположим, че имаш ексклузивни права да снимаш Майкъл Джексън.

Гомес кимна.

— Разбрах те — той погледна Артър. Очите му се присвиха. — Значи смяташ, че от това хлапе ще излезе втори Майкъл?

— Още по-добре. Артър е основателят на религията, която ще се превърне в следващата велика световна религия. Артър ще е най-великото нещо от Исус Христос насам.

— Не богохулствай — прекръсти се Гомес. — Но ще заложа на вас. Според мен вие, хора, ще стигнете далеч.

След фотосеанса на Артър му се доця да се поразходи, но Сами му беше уредил моден сеанс и скоро той затъна до колене в кроячи, в шивачки, които разгъваха пред него топове плат, навеждаха се над него с усти, пълни с карфици, слагаха бастичка тук, дипличка там, а кроячите отстъпваха назад, с присвити очи и стиснати устни, за да преценят резултата. Богатите платове като че казваха: „Ти наистина си нещо особено“. Облякоха го в коприна и сатен, дадоха му жилетки, бродирани със златна и сребърна сърма, а на главата му слагаха малки шапчици, извезани с разноцветни мъниста. А после му донесоха кожени мантии, наметала с пера, разкошни ризи и блузи, някои — с цепнати ръкави, под които се виждаше подплатата, и широки колани от мека руска кожа, и везани чехли с извити нагоре върхове. И Артър погледна резултата в огледалото, и остана доволен. Знаеше, разбира се, че всичко това е абсурд; но модата не е ли винаги абсурд? И кой би могъл да съди премяната на един пророк, освен друг пророк или някой бог?

Чак вечерта му се удаде възможност да остане сам в стаята си и да почете книга. Това винаги беше най-хубавата част от деня му.

Откакто боговете довтасаха, Артър прекарваше много време в изучаване на старинните си книги. В тях намираше утеха. Винаги бе имал вкус към тайнственото, непонятното, далечното, и към най-обикновеното невъзможно. Тъкмо това на първо място го подтикна към митографията.

Едва-що се беше отпуснал с подвързания с дърво ключ към Соломоновите мистерии, подаръкът от господин Аводар, и на вратата се почука. Влезе Лийфи.

— Не исках да те безпокоя, обаче тъкмо се връщам от Царството на боговете, та си рекох, че това ще ти хареса — той подаде на Артър крехка книга от палмови листа в найлонова подвързия. Беше „Жълтата книга на Тот“. Артър я прие с благодарност. Беше в завидната позиция — самите богове да му носят книги за древните тайнства.

Час по-късно се отби Луума с „Великите жертвени записи на лумерийските асклепи“. Не беше оригинал, а изключително добро копие, единственото на Земята, откраднато от централната библиотека в Царството на боговете.

А после, след вечерята, която Артър изяде в стаята си на поднос, нахълта Роте с „Диктати на воюващите височайши богове“, а не след дълго го последва и Гегоман с „Книга на боговете: как да убиваме за удоволствие и святост“.

Последните две от край до край бяха на езици, които Артър не можеше да разчете; но боговете винаги с радост се отбиваха да му попреведат това-онова.

В къщата на Артър цареше жега, навалица, хаос и воня. Сами искаше да купи съседната къща, че да се поразширят малко. Артър представа си нямаше, че къщата се продава.

— Семейство Самуелсън още не са взели окончателно решение — осведоми го Сами, — но им излязох с предложение, на което не могат да откажат.

— Но с какво ще я купиш? Не и с моите пари! Аз пари нямам. Още не съм си ги получил от оная работа със златната мина.

— Няма да харча парите ти — успокои го Сами. — Ще купя къщата с последния товар злато и скъпоценни камъни, който ми доставиха боговете.

— Стигат ли?

— Ще стигнат, докато почне да идва десятъкът.

— Десятъкът?

— От новопосветените в нашата вяра.

— Не знаех, че имало и такива.

— Първият товар трябва да пристигне след половин час. Имаме време тъкмо колкото да отидем до съседите и да приключим със сделката.

— А аз за какво съм ти?

— Ела да видиш как става.

Отидоха до съседната къща и позвъниха. На вратата се показа Джосая Самуелсън — пълен, беловлас пенсиониран ортодонт.

— Пак ти! — възкликна той. — Този път и Артър си довел. Здравей, Артър.

— Здравейте, господин Самуелсън.

— Как е гос'жата? — попита Сами.

— Още се мъчи с онова кожно възпаление. Такива язви не си виждал. Единственото нещо, което я облекчава, е кисненето във вана с вазелин.

— Много съжалявам да го чуя — рече Сами. — Нали си спомняш, миналата седмица те предупредих, че върлува.

— Спомена нещо за магия.

— Да, това е работа на боговете — обясни Сами. — Като не става на тяхната, правят магии. Помолих ги да не правят така, ама нали ги знаете — богове.

— Освен това мен почна да ме боли зъб — рече Самуелсън. — Но зъболекарят ми нищичко не може да открие.

Сами поклати глава.

— Магията за зъби. Казах на Роти да не я прави. Но той така се разстрои.

— Че защо ще се разстройва един бог?

— Вече така му е писнало да спи с другите богове в къщичката на Артър, че чак му се драйфа. Исква да си има своя къща. Всички богове искат.

— Защо тогава не му купиш къща? Къщи за продан да искаш!

— Но те не са съседни на Артървата.

Самуелсън сви претенциозно рамене.

— Значи, ще му се налага да изминава две-три преки, за да се види с приятелчетата си.

— Не, изобщо не става въпрос за това. Имотите трябва да са един до друг, за да оформят единно свещено затворено пространство. Наричаме го *теменос*.

— Опитвате се да превърнете тия две къщи в нещо като обител?

— Тези двете и още няколко, господин Самуелсън. Имаме предложения за имота от другата страна и за този отзад. Убедени сме, че до края на седмицата ще уредим сделката. Точно както още сега веднага ще се уговорим за вашия имот.

— Заплашвате ме, а?

— Съвсем не — отвърна Сами. — Просто ви предричам, че ако сега си мислите, че имате дертове, изчакайте само да видите какво са ви намислили боговете другата седмица. Но вие не искате това, затова хайде да влезем вътре и да прегледаме тия документи на чаша от великолепното кармелско вино на жена ви.

— Какво пък, по дяволите — възкликна Самуелсън, — ние и без това смятахме да се местим в Маями Шорс. Този квартал вече кучета го яли. Не че искам да ви обиждам.

— Не сме се и обидили — отвърна Сами, положил едната си длан на рамото на Самуелсън, като лекичко го подтикваше навътре, а с

другата измъкваше документите от вътрешния джоб на якето си.

След три дни семейство Самуелсън се изнесе. Сами реши да използва новоосвободилата се къща за провеждане на курсове. За първия час доведе и Артър.

Приелите новата религия ги докараха с камион от окръжното изтрезвително в Дейд. Десет души — седмина мъже и три жени, всичките бая поочукани от живота. Бяха им платили по десет долара на парче да приемат НСР ПДБ и да вършат някаква работа в споменатата организация, подробностите по-късно. Те се нагласиха по сгъваемите столове, подредени от Сами.

— Сега ме слушайте — рече Сами. — Избрах вас, защото всичките разправяте, че искате да работите, ама не можете да си намерите работа. Нали така?

— О, така си е — обади се един от мъжете. — Нас никой не ще да ни наеме, щото сме пияндета.

— Аз нямам нищо против пияндетата — заяви Сами. — Вие може да сте си пияндета и пак да работите за мен.

— Да сме си пияндета? Искаш да кажеш, че не се опитваш да ни накараш да спрем пиенето?

Сами поклати глава.

— В тази организация насърчаваме пиенето по време на работа.

Лицата на новите попълнения мигом светнаха. После един от тях се сети за един проблем.

— Ама откъде ще вземаме пиенето?

Сами се усмихна.

— Нашата организация ще ви снабдява с алкохол. Както и с малко джобни пари.

Пияндетата си обмениха погледи, изпълнени с щури догадки. Това беше същинска сбъдната мечта. Мечтата на пияницата! Но къде ли се криеше уловката?

— И кво тря'а да правим за т'ва, гус'ине?

— Очаквам от вас всяка седмица да довеждате минимум двама души, които да приемат новата вяра.

— Дори и пияници?

— Трупове, ако щете — отвърна им Сами. — Стига да имат валидна регистрация за гласоподаватели. На този етап е важна

бройката.

Пияндетата закимаха. Дотук бяха схванали. А сега, къде беше пиячката?

Но Сами не беше свършил.

— Освен това очакваме от всички вас да поддържате валидни регистрационните си карти на гласоподаватели и да сте готови да гласувате когато, където и както ви кажем.

Пияндетата се позамислиха над това. Току-що бяха открили къде е уловката в това предложение, твърде добро, че да е истинско. Един се обади:

— Не е ли незаконно да се купуват и продават гласове?

— С нищо не противоречи на божествения закон — отвърна Сами.

Пияндетата закимаха, успокоени, че са намерили разрешение на този мъчен въпрос на съвест.

Първото пиянде се обади:

— Хей, за мене не е никакъв проблем. Ама ако ченгетата разберат за тая работа, ще стане напечено.

— За ченгетата не бери грижа. Аз ще се постарая да са добрички.

— И за кого ще трябва да гласуваме?

— Ще ви кажем, дотогава — много време.

— А къде е пиенето?

— Елате в кухнята и си налейте.

Когато Мими развали годежа си с Артър, тя очакваше на другия ден той да ѝ се обади, да почне да ѝ се подмазва по онзи свой умилителен начин и да я моли да размисли. Тъкмо това възнамеряваше да направи и тя, след като му прочете лекция на тема как се държи със света изобщо и с нея в частност. Самоусъвършенстването на Артър беше една от любимите ѝ теми и тя очакваше с голямо нетърпение този разговор. Но часовете минаваха, а Артър не се обаждаше, и тя отначало се подразни, а после изпадна в смут. Хрумна ѝ, че тук става нещо, надхвърлящо рамките на нейния опит. Тъй като не знаеше какво да прави, позвъни на Сами.

Вечерта Сами я заведе в „Слава богу, че е петък“ да обсъдят проблема.

— О, Сами — възкликна Мими, докато си пийваше от своя „Рой Роджърс“. — Тези изчадия са чудовищни, просто чудовищни. Как е могъл Артър да ги пусне в дома си?!

— Трябва да разбереш — отвърна Сами. — Чудатото им поведение се дължи на основателни причини.

— Какви причини?

— Чудовищното — обясни Сами, — за съвременния човек е единственият начин да се приближи до свещеното.

— Наистина ли?

Сами кимна.

— Нашият век не е време за мекушавите образи на отколешната религиозност. Те вече не вършат работа. Боговете, истинските богове са създания, излезли от кошмарите.

— Не мога да повярвам — възкликна Мими.

— Сама ги видя.

— Да, видях ги. О, Сами, толкова бяха ужасни.

— Това е новата парадигма — заяви Сами със самодоволството на човек, който е много вътре в нещата.

Мими се замисли. Ресторантът бе изпълнен с жуженето на разговори и приглушена музика. Хората седяха по масите с питиета пред себе си и се забавляваха. И Мими искаше да се забавлява. Но открай време на нея не ѝ беше много ясно как точно се прави това. Емоциите вътре в нея винаги воюваха помежду си. Ужасяваше се от онова, което желаше, желаше онова, което я ужасяваше. Тя беше човек сериозен и въпреки това ѝ се искаше да бъде весела, безгрижна, фриволна. Артър ѝ се беше сторил добър компромис. Беше също толкова въздържан, колкото и тя, по никакъв начин не можеше да го наречете лекомислен. И все пак професията му, митографията, беше странна, тайнствена, може би дори малко опасна. Беше впечатлена от старите книги, амулетите и талисманите, които той събираше. Те притежаваха аура на нещо древно и неизразимо. Нещо много сериозно, но не съвсем приятно. И това я вълнуваше. Дори възбуждаше в нея — макар че никога не би го признала дори пред Сали Джийн, най-добрата ѝ приятелка — сексуална тръпка.

Трябва да съм наистина лошо момиче, мислеше си тя не без гордост, щом чувствам това. Но така си беше, и тя се бе усетила, че... не точно фантазира, но получава малки изблици на фантазии — кратки, незаконни, забранени проблясъци: Тя като жрица на някой древен, нечестив култ. Виждаше се обкръжена от рошави поклонници, да ги води в екстатичен танц, застанала пред бушуващ огън, гола до кръста, плътните сенки очертават малките ѝ, добре оформени гърди, дългата ѝ черна коса се вие по раменете ѝ на змиевидни кичури, очите ѝ сияят... тимпаните думкат, пронизително ридаят флейти, поклонниците все повече обезумяват, протягат ръце към нея — и точно тук тя прекъсваше лентата. Що за глупости! Що за противни вълнения. Помъчи се да насочи вниманието си към онова, което ѝ говореше Сами. Беше интересно.

— Времето на тези стари култове се връща, Мими — обясняваше Сами. — Всичките големи религии вече са се изхабили. Не могат да родят нищо. Но ние можем. Ние имаме истински богове, Мими! Те може и да не са приятни, но са истински и постигат резултати. И възнаграждават онези, които им служат.

— Служат им? — сънливо откликна Мими. — Не разбирам за какво ми говориш. — И тя зачака Сами да обясни. Усещаше онова незаконно чувство на сексуална наслада.

— Много хора ще им служат, като принасят жертви и танцуват — рече Сами. — Все повече и повече — колкото повече се доказват боговете.

— Предполагам, че така ще стане — рече уклончиво Мими.

— Нали си гледала „Десетте божи заповеди“ на Де Мил? Всяка година го въртят по Коледа.

— Да, гледала съм го. Дето Чарлтън Хестън се катери по планината, за да получи свещените скрижали.

— Не точно този епизод имах предвид. Спомняш ли си сцената, където чадата Израилеви се кланяха на златния телец?

— О, да. Доста шокираща беше.

— Може би. Но и доста възбуждаща, нали?

Кадри от филма се наложиха върху фантазията на Мими.

— Никога не бих могла!

— Ти можеш да си жрицата и да ги водиш!

Тя се втренчи в него. Мислите й ли четеше? Или, в крайна сметка, да фантазираш такива неща не беше нещо толкова необичайно?

— Кой, аз?! — изхихика тя неуверено. — Според теб съм способна да правя такива неща?

— Знам, че си способна — отвърна Сами. — Виждал съм те как танцуваш, Мими. Имаш прекрасно чувство за ритъм. Освен това имаш подходящата външност, фигура — всичко. От тебе би излязла чудесна жрица.

Беше й нужно малко време, докато намери думи, с които да изкаже следващата си мисъл.

— Но тези езически жрици са вършили ужасни неща!

Сами също изказа много внимателно следващата си мисъл:

— Ако боговете наистина са живи, и ако те наистина искат точно това, как може то да е ужасно?

Тя се взираше в него, оцъклена, сияеща.

— А цялата работа е там — продължи Сами, — че в момента ние сме още на партера. Сега, когато всичко тепърва започва, всичко е възможно.

— Сме?

— Аз съм вътре в това още от самото начало. И ти също можеш да бъдеш, Мими, стига да поискаш.

— Ти да не би всъщност да ми предлагаш... предлагаш ли ми?

Сами я загледа втренчено. Ръцете ѝ трепереха. Мими открай време си знаеше, че той се интересува от нея. Но някакъв си мършав младши брокер никога не се покривал нейните представи за нещо по-така. Сега обаче той ѝ изглеждаше променен, зареден със силата на тези странни богове.

Сами хвърли на масата двайсетдоларова банкнота. Изправи се и ѝ протегна ръка.

— Тук е много шумно. Хайде да отидем някъде, където ще можем да поговорим. Виждам, че имаш огромно бъдеще в това. Мими. В НСР ПДБ можеш да станеш изключително важна.

Тя го последва навън към колата. Не го попита къде отиват. Чувстваше, че пред нея се открива нов живот. Беше страшно. Но пък беше толкова вълнуващо.

ЧАСТ ВТОРА

Нека хванем сега една странична пътека, която ще се окаже извънредно важна за нашата история.

Докато всичко това се случваше с Артър, Вселената тихичко си гледаше работата. После изведнъж усети остра болка отвътре. Тя се дължеше на сигнала, който Артър неразумно бе задействал.

Какъв сигнал, питате? Знайте тогава, че когато смъртните се свързват с Царството на боговете, Вселената регистрира чистата невероятност на подобно събитие по най-очевадния начин — с болка.

Болката беше знак за възможно заболяване в общото устройство на нещата, такива, каквито са и както се случват.

Вселената се беше научила да се вслушва в подобни знаци.

Проявявайки инстинкт за самосъхранение, тя бе създавала същество, което да се грижи за проблема. Създаде Астур, Висш Бог, чиято единствена задача беше да отиде на съответното място, да открие какво не е наред и да направи нещо по въпроса.

За да е сигурна, че работата ще бъде свършена. Вселената създаде още дванайсет божества.

Имаше втора защитна линия. Ако Астур се окажеше неспособен да се справи с проблема, щяха да се пробват останалите дванайсет божества.

* * *

Раждането на Астур се осъществи в една област, съвсем отделна от Царството на боговете. Тя дори нямаше име, макар че някои я наричаха Измерението на възможностите.

Измерението на възможностите създаде свят за Астур: ферма, къща, земи, крави и съпруга — прекрасната Леция, която не само беше предопределена за Астур, но и раждането ѝ бе предизвикано едновременно с неговото, за да е сигурно, че ще се ожени именно за нея.

Всичко това обаче не караше Астур да се надува. Той се беше родил със знанието за какво е роден.

Поради това знание той почти не обръщаше внимание на фермата, животните и жена си. Онова, което беше длъжен да направи, беше да изпълни задачата, за която е роден; задачата, която щеше да спаси Вселената от разрушение, чието начало беше дал Артър, влизайки във връзка с Царството на боговете.

Това беше общата идея. Но Астур първо трябваше да се досети какво точно е длъжен да прави.

А това си искаше доста мислене.

Той каза на Леция да не го чака за вечеря и се запъти към минарето, издигнато в единия ъгъл на къщата му, място за медитация. Настани се на възглавничката, съсредоточи се в една точка и почна да медитира.

Чрез напрегната мисловна дейност той скоро научи стратегия, с която да неутрализира вселеноразрушителното въздействие на Артървата постъпка.

Трябваше да посети Тъкачката на светове.

С помощта на Тъкачката Астур щеше да се справи със задълженията си.

Всичко му просветна изведнъж. Това ѝ беше голямото предимство на предопределената съдба. Не ти се налага да хабиш сума ти време в обмисляне на разните възможности.

Той слезе от минарето и се сбoguва с жена си.

— Трябва да замина да свърша една работа — рече ѝ той. — Ще се бавиш ли?

— Трудно е да се каже.

— За какво става въпрос?

— Трябва да поправа централния мит, който крепи Вселената и всичко живо.

— Но аз си мислех, че ние двамата ще създадем свой собствен мит.

— Разбира се, че ще го създадем. Веднага щом се върна, и се захващаме.

Прекрасната чернокоса Леция беше много нещастна, че той тръгва още преди да са се опознали напълно. Астур ѝ каза, че скоро ще се върне и ще създаде мит с нея, мит, съвсем различен от този, който

му предстоеше да се мъчи да закърпи, мит за тях двамата. Тя го помоли да не се бави твърде дълго. И така, той потегли.

Астур размаха криле в космическия мрак. Летеше бързо и целеустремено, не спираше да се бърза със звездите и планетите, пръснати по пътя му като зрънца диамантен прах. Над Млечния път прелетя, без дори да се топне — пропусна го в името на своята мисия.

След време стигна до голяма, смрадлива стара фабрична сграда. Беше построена от артисали сиви вселенски строителни блокчета. Изглеждаше много смешна, увиснала така насред космоса.

Над вратата нямаше табела. На тези, дето можеха да намерят това място, някакви си смотани табели не им трябваха.

Астур влезе.

Намери се в огромна стая. По-голямата ѝ част бе заета от грамаден стан. Някой тъчеше на тази колосална структура. Основата и вътъкът се разпростираха във всички посоки — нишките сияеха и блещукаха, кръстосваха се и се губеха накъдето видиш в безкрая.

Един глас рече на Астур:

— Да, с какво мога да ги помогна?

Астур погледна надолу и вадя паяк, който същевременно беше и жена.

— Ти ли си Тъкчката на светове? — попита той.

— Имам честта да бъда въпросната личност — отвърна паякът.

— Трябва да намеря една конкретна нишка.

— Коя нишка ти трябва?

— Онази, която предотвратява неизбежния край на Вселената.

— Знам тъкмо коя ти трябва — рече паякът. — Само преди малко тая нишка почна да трепти, та си рекох: „Бас ловя, че някой ще дойде да си поиграе с тая нишка“.

— Тъкмо за това съм дошъл.

— Нека ти я покажа.

Паячката имаше многобройни пъргави крайници. Тя бръкна с множеството си ръце сред безкрайните нишки на паяжината. Пръстите ѝ измъкнаха една.

— Тази е, дето я търсиш. Ето, хвани я.

Астур я хвана. Подръпна я лекичко. Неуде отдалече чу неясен вик.

— Кой беше това? — попита той.

— Декстър — отвърна му паячката. — Нишката е прикрепена към него. Метафорично казано, разбира се, но това не го прави по-малко оперативно.

— Тогава просто ще я проследя — рече Астур. — Много благодаря. Страшно съм ви задължен.

— Карай да върви — отвърна паячката и се захвана пак с онова, с което се занимаваше преди да дойде Астур, каквото и да беше то.

Едгар Алън Декстър, едноличен собственик на „Божествени услуги Декстър“ седеше в облицованото си с дървена ламперия жилище в Суит Хоум, Орегон, и се чувстваше доволен.

Не се случва често смъртните да вършат работата, което се полага на боговете, но с която често те не щат да се озорват. Онези смъртни, смогнали да се докопат до божите работи, знаят, че са се хванали с нещо добро.

Едгар Алън Декстър беше от тях. Преди много години той се беше оказал на нужното място в нужния момент и беше направил услуга на едно дошло на посещение божество, като по този начин му беше спестил един срам, не по-малко досаден от мимолетността и незначителността. Благодарното божество върна жеста на Декстър. Услугата, за която Декстър помоли, беше работа в междинната област, засягаща и боговете, и хората; областта, свързана с човешко-божеските отношения. Божеството му измисли професия в тази област и Декстър се оказа нещо като полубожествен омбудсман^[1]

Работата сама по себе си беше синекура: на Декстър му се плащаше, за да върши буквално нищо работа, тъй като точно сега човешко-божеските отношения бяха застъпени най-слабо за всички времена. С този пост вървяха и статутът на полубог и шансът да живееш едновременно няколко интересни живота. Такъв удар ти идваше веднъж в живота: да те забележат боговете беше кажи-речи като да те забележат в Холивуд.

Един от своите животи Декстър водеше в Америка от двайсети век, където работеше като агент по божеско-човешките дела. В друг свой живот той живееше на Барбери Коуст в Сан Франциско през деветнайсети век и държеше прочуто казино. В трети беше посланик в Париж, служител на администрацията в Белия дом по времето на Томас Джеферсън.

В живота си от двайсети век той беше щастливо женен, пенсионер и живееше в Суит Хоум, Орегон, където отглеждаше рози.

С прескачането от живот в живот Декстър успяваше да забави толкова много процеса на стареене, че го беше накарал да пълзи едва-едва.

Нямаше представа как така са го измислили тия богове — да може да живее едновременно и в миналото, и в настоящето. Смяташе го за хитър номер и не задаваше излишни въпроси.

За Декстър всичко вървеше прекрасно, но щом високото богоподобно същество влезе в кабинета му в Суит Хоум, той разбра, че е дошло време да си плаща.

Декстър извика жена си по интеркома и я помоли да донесе гевречета, пушена съомга и сирене крема за госта. Предложи на бога стол и го попита би ли желал да му измият краката.

— Не, благодаря, много е старомодно — отклони поканата Астур. — Тук съм, за да поговорим за един малък проблем, възникнал неотдавна.

— Надявам се, че не съм объркал нещо — рече Декстър.

— Нека поговорим, и ще видим — отвърна Астур. — Вярвам, че наскоро ви се е обаждал по телефона човек на име Артър Фен.

— Един човек ми се обади — потвърди Декстър. — Не мога да твърдя, че съм му запомнил името.

— Артър Фен. Помолил ви е за помощ.

— Да, точно така. Аз го отрязах.

— Лошо, твърде лошо — рече Астур.

Декстър сви рамене.

— Откъде да знам, че може да е важен?

— Много прибързано си действал, Декстър. Оставил си този човек да се лута слепешката из Царството на боговете без никой да го представя, и там той е сключил крайно неблагоприятно споразумение с един отстранен бог на име Лийфи.

— Не знаех.

— Очевидно не си знаел. Но би трябвало. Да си се сетил да докладваш за това на някое от божествата-покровители?

— Сметнах, че ще се уреди от само себе си.

— Грешно си го сметнал. Освен ако уреждането от само себе си не включва и унищожаването на Вселената.

— На Вселената? Цялата?

Астур кимна мрачно.

— Чини ми се, че ти може би ще пожелаеш да поправиш вредата, предизвикана от твоето нехайство. Каня те да участваш в спасяването на Вселената, която така безразсъдно си подложил на опасност.

— С радост ще направя каквото мога. Тя е и моя Вселена, в края на краищата. Мога ли да запитам какво общо има този Артър с унищожаването на Вселената?

— Не, не можеш.

— Честно да си кажа, не виждам с какво мога да помогна.

— Ако пак се свържеш с Артър, предложи му своето съдействие — току-виж изскочило нещо, та да пооправи положението.

— Това пророчество ли е?

— Наречи го предчувствие.

— Веднага се захващам.

Астур се обърна и се отправи към вратата.

— Хей — подвикна подире му Декстър. — Няма ли да останеш за съомгата и гевречетата?

— Нямам време за плюскане, Декстър. Нито пък ти.

[1] Длъжностно лице, което разследва и дава мнение по жалби на граждани. — Бел.прев. ↑

След като приключи с Декстър, Астур извади мобилния телефон, какъвто си имаше по рождение и набра номер сложен, ирационален и въображаем.

— Вселенски щаб за помощ. На телефона е Моника.

— Моника? Убеден съм, че не те познавам.

— Аз съм от резерва силфиди-секретарки, замествам дежурната телефонистка.

— Астур се обажда. Какво става?

— Какво да става?

— Какво такова нещо става, че застрашава Вселената? — отчетливо произнесе Астур, като се чудеше защо ли им е да сменят толкова често персонала. Ще си речеш, че като става въпрос за нещо толкова важно като опазването на Вселената, хората не биха имали нещо против да пороботят допълнително.

— Да, господине. Тук при мен е. Съществува план за вселенска опасност, който включва Купидон.

— Купидон? Сигурна ли си, че е точно Купидон?

— Така пише в доклада, сър.

— Добре. Нещо друго?

— Един индивид на име Артър Фен е посочен като източник на вселенския смут и катаклизъм. С него ще се случи нещо изключително важно.

— И какво точно?

— Той ще бъде прострелян от стрелата на Купидон и по тази причина ще се влюби в богинята Мелисент.

— Мелисент? Не познавам никаква Мелисент.

— Поредната анонимна богиня, сър. Доста хубавичка, както е присъщо на младите богини.

— И къде би трябвало да стане това?

— Всичко това ще се случи в къщата на Артър на купона, който низшият бог Лийфи организира в негова чест.

— Лийфи има ли някакъв пръст в това?

— В докладите не се споменава.

— Добре. Кога трябва да пристигна там?

— Боя се, господине, че изстрелването на стрелата е въпрос на минути. Две, ако бъдем точни. И трийсет и пет секунди.

— Тичам! — викна Астур и изчезна.

Мобилният телефон дълго време мълча. После, с колеблив гласец, се обади:

— Моля, някой би ли ме изключил?

Тишина на мястото без никакви различими черти. След малко — звук: риданията на божествен мобилен телефон, който никой не се е сетил от кумова срама да изключи.

Веднага след като Астур си тръгна, Декстър отиде в съвета по трудовите отношения между богове и хора. Но чиновниците от отдел „Договори“ бяха излезли да обядват. От доста време вече ги нямаше. Всъщност, от няколко века. Декстър го разбра след има-няма час седене в мрачната чакалня. Онова, което най-накрая го подсети, бяха паяжините — те и вековния прах по тях.

Декстър излезе в коридора да провери не може ли да намери някой. Коридорът също беше прашен и паяжинясал. Измина значително разстояние — той се простираше мили напред — и след малко стигна до врата, на която пишеше „УРЕДНИК“. Почука, и след като никой не му отговори, завъртя дръжката. Вратата се оказа незаклучена и той влезе.

Вътре намери малък офис с удобна на вид кушетка. На кушетката се беше проснало същество — не беше възможно да се определи от пръв поглед бог ли беше, човек ли, а може би и нещо друго. Съществото на вид беше от мъжки пол, средно на ръст и имаше среднокестенява коса, прошарена със сиво. Декстър се изкашля шумно. Съществото на кушетката отвори очи, примига набързо няколко пъти и припряно се надигна.

— Да, господине. С какво мога да ви бъда полезен?

— Търся някой от съвета по трудовите отношения между богове и хора.

— Да, сър. Ето ме. Името ми е Хоели.

— Това име на бог ли е или на човек?

— И двете. Обаче съм бог. Макар, боя се, не особено важен.

— Аз съм подсилен човек — представи се Декстър. — Притежавам много повече умения от средния човек, но не съм бог.

— Хич да не ви е еня.

— Не ме е.

— Добре. Оплакване ли имате?

— Имам — рече Декстър. — Свързано е с мой клиент, подписал договор с бог на име Лийфи.

Той показа на Хоели копие от договора, с което се беше сдобил предварително във Вселенската служба по доставките. Хоели го прегледа и поклати глава.

— Клиентът ви като че се е отказал от всичките си права.

— Да, и аз така го разбирам.

— Жалко. Човеците трябва повечко да внимават в тия работи. Все си мислят, че един бог трябва да има скрупули само защото е бог.

— Съгласен съм.

— Клиентът ви е допуснал сериозна грешка. Аз не мога да направя нищо. Договорът е валиден.

— Не съм дошъл тук да ви моля да променят каквото и да било. Тук съм, за да изясним един най-обикновен практически въпрос. Клиентът ми е поканил този бог в къщата си, а богът е поканил своите приятели. Всички те са се нанесли в дома на моя клиент, а той е малък. И сега клиентът ми не разполага с никакво лично пространство.

— Няма ли си стая?

— Има, но тя не е защитена от нахлуване. Трябва да се срещна със своя клиент, а при тези обстоятелства това е невъзможно.

— Това е прекалено — заяви Хоели. — Ще ви напиша бележка на официална бланка, с която ще потвърдя правото на клиента ви на собствена стая и на пълен контрол над това кой влиза в нея.

— Много мило от ваша страна.

— No hay de que — отвърна Хоели. — Правилата в тази Вселена са скроени така, че да са срещу човеците. Правим каквото можем.

По това време Артър преживя криза. Може би трябваше да я очаква — за учудване си беше, че не го сполетя по-рано. Къщата на „Сий Грейп Лейн“ 101 за някакви си седмици се беше превърнала от убежището на саможив учен в шумния, постоянно разширяващ се главен щаб на НСР ПДБ — култ, който се разрастваше като пожар. На Артър постоянно му досаждаха репортери, шивачи, Сами и помощниците му и самите богове. Все по-често започна да го бие истерия, загуби апетит, сънят беше нещо отдавна забравено, и крепенето на всичко му струваше куп неприятности — още повече, че не можеше да реши какво е това „всичко“.

Нямаше начин да се каже докъде можеше да доведе това — Артър нямаше да е първият посетен от богове човек, изпаднал в кататония или съсипан от истерични припадъци, а всичко това го тласкаше тъкмо нататък. Но първата промяна в положението дойде съвсем неочаквано.

Колкото и да се мъчеше, Артър не можеше повече да крие от себе си доколко нещата му се изплъзват от контрол.

И неприятностите не свършваха дотам. Напоследък Лийфи беше станал много особен. Макар всичко привидно да вървеше както той иска, богът нещо не беше доволен. Беше започнал да нервничи, стана сприхав, редеше дълги, несвързани речи. А когато не крещеше по хората, изпадаше в дълго, умислено мълчание.

Артър много се нервираше. Но основният проблем изникна един следобед, когато Лийфи се домъкна в гаража, където Артър четеше. Тръшна се на един стол. Лицето му беше напрегнато, устните му — здраво свити.

— Не издържам вече — заяви той след малко.

— На какво? — попита Артър.

— На невероятната, престъпна мудност на човечеството. Те като че не разбират кой съм.

— Но към твоята кауза всекидневно се присъединяват хора — възрази Артър.

— Недостатъчно бързо. По-голямата част от човечеството не знае кой съм и не й дреме за това.

— Това ще се промени — рече Артър, както се надяваше, с утешителен глас.

— Ще се промени, и още как — отвърна Лийфи. — Промяната ще предизвикам аз.

— Какво си намислил?

— Ще ги науча малко на благодарност — заяви Лийфи с напрегната, подла усмивка. — Истински жив бог им идва на крака, а те не му обръщат грам внимание. Я да видим как ще се почувстват след чумата.

— Чума ли ще има?

— Ще има, и още каква — заяви Лийфи. — Приказвах с Калпаус, фински бог на чумата. Много е навит да се поразмърда. Ще им пусне „Окспокс 5“. Кожата пада на парцали, кръвта се обръща на слюз, мозъкът се свива и става колкото орех, а после експлодира. Я да видим какви ще ги измъдри възвишеното и могъщо човечество, като му дойде това до главата.

Страшен ужас обзе Артър, но той успя да се овладее. И заяви, почти нехайно:

— Защо не отпуснеш на хората още малко време? Религията ти е на път да стане голяма работа. В такъв момент надали ще ти се иска да не е останал кой да ти се кланя.

— Според тебе те наистина ще си паднат по мен, така ли?

— Убеден съм — отвърна Артър.

— Е, хубаво, ще им отпусна още няколко дни — нави се Лийфи. — Ако дотогава не са се домъкнали в сериозни количества, ще ги поразтресем — той се разсмя. — Но ти не се притеснявай. Калпаус тебе няма с пръст да те докосне. Ти си моят пророк, малкия.

И като се кискаше под мустак, Лийфи излезе от гаража в добро настроение, за първи път от сума ти време насам.

Артър разбираше, че трябва да направи нещо.

И можеше да направи само едно.

Не му се искаше, но разбираше, че няма как. Тази каша я беше забъркал той. Ако Лийфи предизвикаше чума, и за нея щеше да е виновен той. Длъжен беше да се скъса, но да я оправи.

Трябваше да отскочи пак до Света на боговете.

Същата вечер, докато боговете се надпиваха — любимата им атлетична дисциплина — Артър отново призова миниатюрната телефонна кабинка и отново се обади на безкрая.

Вдигна му същата телефонистка.

— Вижте — рече Артър. — Имам нужда от помощ, и то отчаяна нужда.

Този път телефонистката му се тросна.

— Наредено ми е да ви съобщя, че не сте оторизиран да ползвате линията на боговете. Поради това ви се заповядва да затворите и никога повече да не ползвате тази линия.

Да затвори? Никога повече да не се обажда? Последният му шанс се топеше пред очите му!

Положението беше толкова крайно, че накара Артър да прояви дързост.

С настоятелен тон той заяви:

— Хей, я чакай малко! Кой казва, че не съм оторизиран? Фактът, че изобщо мога да се обадя, доказва, че съм оторизиран.

— Ами, знам ли — рече телефонистката.

— Очевадно е — натърти Артър. — Да сте чували неоторизиран човек да използва линията на боговете?

— Досега никога не се е случвало. Предполага се, че е невъзможно. И е невъзможно!

— Ами ето на. Свържете ме с „Божествени услуги Декстър“.

— Но има нареждане да не ви...

— Аз пък ви казвам, че е станала грешка. А сега ме свържете, иначе ще ми се наложи да поговоря с началника ви.

Артър не знаеше отде се намери такава твърдост у него. И прекрасното беше, че свърши работа. Телефонистката смънка нещо, което той не можа да схване и го свърза.

— Декстър на телефона.

— Обажда се Артър. Говорили сме с вас. Настоявам да ми помогнете.

— Тъкмо сам смятах да ви се обадя. Те не ви позволяват да се уедините?

— Проблемът е много по-дълбок от моето уединение. Декстър, тези богове ще пратят Земята по дяволите. Трябва да направя нещо.

— Можете ли да дойдете?

— Ще застана плътно до телефона — отвърна Артър. — Изтеглете ме.

Вече беше почнал да понаучава това-онова от боговете. А и това беше истинското му запознанство с Царството на боговете.

Царството на боговете е голямо. Много, много голямо. Никой не знае точно колко голямо, защото боговете никога не са го мерили. Боговете не измерват. В края на краищата, разстоянието е мярка единствено за усилията, а тъй като боговете могат да ходят където си щат без никакви усилия, и в повечето случаи — за миг, защо им е да се пънат да измерват?

Човеците измерват. Поради това боговете се вардят от тях. Вардят се, но са и очаровани — също както човеците се отнасят към боговете.

От гледна точка на един бог човеците вечно мерят нещата и ги подреждат в раздели, всичкото това — според някакви теории, които боговете просто не проумяват. Умът на боговете не е устроен по този начин. Боговете никога не биха проумели как е устроен умът на един Питагор, Платон или Айнщайн. „Как могат да им хрумват подобни неща? — казват боговете. — Разстоянието е много дълго. Времето е... друго. Но това всеки го знае.“ И свиват рамене. Това е отговорът на боговете на вечните мистерии, които им погажда човечеството.

И така, никой не беше измервал Царството на боговете. Боговете не биха пуснали вътре човек, за да свърши тая работа. Ама е голямо. Страшно голямо. Заема цяла една временно-пространствена сфера, сам-самичко. Това е то голямо.

Всички богове, които някога са съществували или ще съществуват, са пръснати из Царството на боговете. Или поне предполагаме, че са пръснати. Всъщност, те биха могли да се намират в някоя негова част, а останалото да е *terra incognita*. Никой не знае. Боговете не използват карти. Те не мислят визуално. Ако някой бог иска да се види с друг бог, трябва само да помисли за него и да сръчка лекичко намеренията си, и бум-тряс, ето ти го там. Можеш ли го това, карта не ти трябва.

И тъй като боговете могат да пропътуват от едно място до друго само за миг, те не си правят труда да се разкарват, а и не им трябва

нито коли, нито коне, макар понякога да държат коне по митологични причини. От сантименталност, всъщност.

Както и да го погледнеш, в Царството на боговете има място колкото си щеш. Всеки бог си има дом и не му се налага да влиза в полезрението на другите богове, освен ако не го иска, което се случва рядко.

Освен това, всеки бог си прави собствен климат. Боговете така и не са измислили технологиите, защото си имат магия. От гледна точка на боговете технологията е просто низша магия.

Боговете не си падат много по точността в човешкия смисъл на думата. Друг начин да го кажем е, че те страшно си падат по неяснотата.

Боговете се раждат със знания, които вече съществуват вътре в тях, инстинктивно, тъй да се каже, като при птичетата или котенцата. И затова е трудно да се обясни на един човек каква точно е разликата между низш и висш бог. Макар че самите богове доста добре я разбират.

Един от начините да го кажем е, че висшите богове просто са нещо повече от низшите. Те са по-могъщи, имат по-голям престиж, по-голямо присъствие на духа и определено са по-надути. Но ако питате някой бог как едни богове са станали висши, а други низши, няма да може да ви отговори. Просто си е така, ще ви каже той.

Но както и да става това, Висшите богове си имат своя определена територия вътре в Царството на боговете. Те, общо взето, не се омесват с другите, както при повечето обстоятелства са склонни да се държат боговете, човеците и животните.

Дори и домовете на висшите богове са по-висши от домовете на низшите. Кое ще рече по-големи, по-красиви и вдъхващи повече благоговение. Но никой не може да ви каже защо е така, щом като всеки бог може да си построи колкото си иска голяма къща и да хване който си иска декоратор по интериора. Явно си е присъщо на висшите богове да притежават излъчване, по-божествено от по-малко божественото излъчване на низшите.

Казано по човешки, царството на боговете е топологически кошмар. Домът на някой бог може да се намира край огромно, ехтящо море, а в непосредствено съседство до него, съвсем буквално, каквото и да означава това, някой бог може да живее сред обширни, безмерни

пустини. А съседът му може да е някой подземен бог, чието подземие по някакъв начин се намира над земята, но въпреки това си е подземие. Иди го разбери.

Офисът на Декстър беше много светъл. Светлината се разпростираше в сияещо кълбо. Сиянието не беше онова крещящо ярко, така обичано от боговете сияние. Цветът му беше тъмносин, почти успокоителен, и не пращеше от ония искри, с които боговете сигнализират за влизането си. Това кълбо от синя светлина се завъртя на място почти трезвено, поду се доста приемливо и най-накрая се разсея във фигура на среден на ръст, възпълен, оплешивяващ мъж в кафяв делови костюм, твърде тежък за тукашния климат, понесъл претърпкано дипломатическо куфарче. Вече си бършеше челото.

— Здравсти, аз съм Артър — представи се Артър. — Вие бог Декстър ли сте?

— Не съм бог, човек съм. Както вече казах, човек много подсилен, но все пак човек. Декстър се казвам, Едгар Алън Декстър, но можеш да ми викаш Ед или Декстър, както ти е кеф.

— Имам нужда от помощ — рече Артър.

— Знам — отвърна Декстър. — Извинявай за по-предния път. Мислих върху положението ти. Онова, от което наистина имаш нужда, е агент.

— Чудесно, но откъде да си намеря?

— В момента е пред тебе. Аз съм оторизиран агент по връзките между богове и хора. Ти имаш нужда от мен, защото си сключил споразумение с божество, без да вземеш предпазната мярка някой да те представя. Без някой, който познава правилата на отношенията между богове и хора, да внимава за тебе, да ти каже от какво трябва да се пазиш, да се грижи за интересите ти. Тъкмо затова ти трябва агент. Ти искаш агент, или поне е редно да го искаш, за да си дадеш шанс, преди тия низши богчета-парвенюта с грандоманските идеи да са те накачулили.

— Разбрах — лицето на Артър се изкриви в опит да асимилира всичко това.

— На нас, лицензираните агенти на боговете, съветът предоставя специални умения. Ако не ги притежавахме, нямаше да сме способни

на нищичко, като ги знаем какви са боговете. Прегледах договора ти и трябва да ти кажа, никак не ми изглежда добре.

— Къде го намери?

— Има го в архива на Съвета по връзките с клиенти на Висшите богове. Хич не го бива. Но аз имам някоя и друга идея. Остави ме да се поровичкам, да видя какво мога да изкопая. Скоро ще ти се обадя пак.

И Декстър телефонира Артър обратно на Земята.

ЧАСТ ТРЕТА

Скоро след като Астур замина да се посъветва с Тъкачката на светове, във фермата му се роди брат — Ариман. Раждането му не стана по мърлявия начин, по който се раждат човешките бебета. Създанията като Ариман се раждат цели и оформени, а важните знания за тях самите и за Вселената са им вродени.

В единия миг го нямаше, а в следващия — ето ти го в двора, шест фута висок, гол-голеничък, примига за първи път срещу слънцето.

Леция тъкмо изнасяше в двора една голяма ваза. Смяташе да я напълни с вода и да пусне розови листенца да плуват вътре. Но тъкмо в този миг Ариман възникна току пред очите ѝ. Тя така се стресна, че изтърва вазата. Тя падна на застлания с каменни плочи двор и се разби на хиляди парченца.

— Кой си ти? — попита Леция.

— Ариман — отвърна Ариман.

— Никога не съм те чувала.

— Брат съм на Астур.

— Никой не ми е казал, че ще идваш.

— И аз не го знаех.

* * *

Ариман мислеше, че Леция е красива и ѝ го каза. Леция му отвърна да се разкара. Ариман се отправи сам-самичък към задното пасище, където кравите пасяха. Седна на една скала и се замисли тежко.

Едва се е родил, и ето ти вече проблеми: проблемите на второродния син.

Ревнуваше от Астур, който, тъй като беше пръв, очевидно беше предопределен да бъде важна фигура във вселенските работи. Докато

той, Ариман, беше нищо, нула, дупка, аномалия, грешка, безсмислен епифеномен, рожба на хаоса и случайността.

Не само че се беше родил втори, ами и представа си нямаше с какво трябва да се занимава.

Знаеше само, че иска да си намери важна кауза, която да следва.

Но каква?

Не щеше да служи на човечеството. За боговете не му дремеше. Пукната пара не даваше за съдбата на Вселената.

Знаеше само, че не иска да завърши втори от двамата участници в надбягването.

Имаше нужда да прави нещо — но какво? Усещаше, че с каквото и да реши да се захване, то ще е скапано, гадно, противно, смрадливо, гнусно.

И все пак искаше да го прави.

Но какво ли можеше да бъде то?

Седеше на камъка и мислеше. След малко една крава се отдели от стадото и се приближи до него.

— Здравсти, краво — поздрави Ариман.

Кравата го изгледа хладно и продължи да пасе.

— Само исках да си поговорим — рече Ариман.

Кравата го изгледа подозрително и тръгна да се отдалечава.

— Аз говоря езика ти! — провикна се Ариман на кравешки. — Можем да станем приятели!

— Силно се съмнявам — отвърна кравата.

— Явно ти си особена крава — рече Ариман. — Можеш ли да ми дадеш някакъв знак?

— Що за знак?

— Ами например да ми кажеш с какво да се заловя? Може би то има нещо общо с Леция? — додаде той с надежда.

— Зарежи го това — рече кравата. — Имаш по-важна работа от това да сваляш жената на брат си.

— Знаех си, че имам да правя нещо важно! Но какво?

— Не ме питай мен — отвърна кравата.

— Но кого да попитам?

— Що не пробваш с тайнствената дама отвъд хълмчето?

Ариман заобиколи хълмчето и там видя жена с лозови листи в косите, загледана в ръчно огледалце.

— Здравсти — поздравя Ариман.

— Ти си здрасти — отвърна му жената.

— Често ли идваш тук?

— За първи път ми е.

— Това да няма нещо общо с мене, хм?

— Да — отвърна тя.

— Ти коя си?

— Персонифицираната проекция на предстоящата Вселена.

— Нова Вселена ли ще има?

— Може би не. Брат ти работи по запазването на старата, на която срокът на годност отдавна ѝ е изтекъл, но просто отказва да издъхне грациозно.

— Уха — рече Ариман — т'ва е голяма работа.

— Да, много голяма.

— И с какво мога да помогна?

— Нека само обобщя позицията — рече жената. — Ето те тебе, търсиш кауза, към която да се прикрепяш, за да добиеш сила чрез чувството за цел и по този начин да преодолееш превъзходството на брат си. Или съм схванала погрешно?

— Не, съвсем права си. Кажя ми какво да правя?

— Знай — рече тя, — че аз съм духът на нещо напълно ново — нов принцип, нов живот, нова ценностна система. Ти можеш да станеш част от всичко това. Ако правиш каквото ти казвам, можем да лепнем на брат ти, че е част от стария, задушаваш ред. С това ще заслужим симпатии, а ти със сигурност имаш нужда от тях.

— Онова, което казваш, ми харесва.

— Обичам мъже, които знаят какво им харесва. Има нещо, което можеш да направиш за мен и за себе си. Готов ли си?

— Готов съм!

— Без да задаваш куп досадни въпроси?

— Никакви въпроси!

— И без „не съм убеден“ и „не мислиш ли, че ще е по-добре“?

— Никакви такива!

— Много добре. Ето за какво става въпрос. Има една богиня на име Мелисент, която може да изиграе решителна роля в тази история

— трябва само малко задкулисна работа, за да го нагласим.

— Веднага отивам при нея!

— Успокой се, мой човек. От тебе изобщо не се иска това. Ти трябва да направиш нещо не толкова директно, и поради това по-фино, отколкото да ѝ се изтърсиш без подготовка.

— Добре, кажи ми какво да правя.

— Първо издири божеството на име Купидон...

В търсене на Купидон Ариман попадна в една от алегоричните области на Вселената. Тук се намери залутан сред едно от онези забатачени пространства, които Вселената сегиз-тогиз създава за по-сложно. Това пространство беше спретнато обзаведено с най-разнообразни декоративни храсти и планина в далечината. От всички страни сияеше светлина, в която витаеше някакво очакване. Ариман разбра, че това е един от онези мигове, когато нещо ще се случи. Щеше му се да знае какво, защото тогава би могъл да реши как да реагира. Но, както обикновено, оказа се съвсем неподготвен, а в ума му нямаше нищо освен основната мисъл: да изпревари брат си.

И точно тогава на сцената излезе пеш един млад мъж, или изкласило момче.

Ариман мигом потисна желанието за самосъжаление и съсредоточи вниманието си върху момчето. То сияеше с вътрешния плам на бог, в ръцете си държеше лък, а на рамото му висеше колчан със стрели. Огромно облекчение обзе Ариман, защото изведнъж се досети: тъкмо това възнамеряваше да направи, да дойде на това място и да се срещне с това момче. И макар че в началото не можа да се сети, това все пак беше станало и го изпълваше с благодарност към непоклатимата природа на нещата, която не изисква от нас постоянно и натрапчиво да се чудим какво ли ще стане по-нататък, а просто да слагаме единия крак пред другия, докато не стане нещо божествено.

— Ти си Купидон! — рече Ариман на момчето.

— Ами че да, аз съм най-последният Купидон. Но ти пък как позна?

Ариман понечи да обясни на момчето, че всички Купидоновци са прочути, но се въздържа, да не би пък онзи да се надуе.

— Просто уцелих — отвърна той. — Много са ти хубави лъкът и стрелите.

— Да, хубави са, нали? Не си спомням точно откъде ги имам, ама си ги бива.

— Предполагам, че обичаш да стреляш със стрели?

— Да, много.

— Значи, не би имал нищо против да простреляш някого, ако те помоля?

— Съвсем не. Голям кеф е. Само ми кажи кого искаш да прострелям и с радост ще го направя.

Прекалено гладко върви тая работа, помисли си Ариман. Нещо тука не беше както трябва. Той решаваше проблема си без никакви затруднения. Имаше нещо гнило някъде.

Той се съсредоточи. Хрумна му да провери стрелите на Купидон. Изглеждаха хубави и прави, но остриетата им бяха намазани с някаква лепкава мязга. Ариман внимаваше да не ги пипне.

— К'во е т'ва? — попита той Купидон.

— Жлъчка — отвърна Купидон. — Като прострелям някого с нея, обзема го тежка мъка по отминалите дни, дето нивга не ще се върнат.

— Ама ти като простреляш някого, той изобщо не трябва да се изпълва с това! — възрази. Ариман.

— Ами с какво?

— С любов, ето с какво! Ти си бог на любовта и се предполага, че стрелите ти разпалват у хората страстна любов.

— За първи път го чувам — рече Купидон.

— Ако наистина искаш да наблюдаваш интересни реакции, добра идея ще е да се пробваш да прострелваш хората с любов, а не с досада.

— Искаш да кажеш, да ги намажа с любовен еликсир вместо с досадно биле?

— Точно така. Любовта ще ти даде същия ефект като жлъчката, ала вместо да ги е страх, хората от кожата си ще излизат, за да ги простреляш с някоя от твоите стрели.

— Звучи ми страхотно — рече Купидон. — Напоследък страшно кофти неща пишат по мой адрес. Много повече ще ми харесва да съм прочут с това, че нося щастие.

— Любовта ще ти свърши работа — рече Ариман. — От своя страна, ще ти искам само една услуга, задето ти отворих очите за тази важна истина. Да ме оставиш аз да ти кажа кого да простреляш с първата любовна стрела и точно кога да я изстреляш. Навиваш ли се?

— Нямах проблеми — отвърна Купидон. — С най-голяма радост. Но откъде да я взема тая любовна отвара?

— Ти не знаеш ли?

— Хабер си нямам. Казаха ми просто да дойда тука и да стрелям с отровни стрели. Жлъчката се намира лесно, ама любовния еликсир си е рядкост.

— Стой тука и не мърдай — рече Ариман. — Ще видя дали аз не мога да ти донеса.

И след като се обвърза така необмислено с обещание, Ариман се върна в едно по-познато пространство, пространство, в което можеше внимателно да се вслушва в онзи глас, идещ отвъд вселенския.

Но не се чу никакъв глас и най-накрая той рече:

— О, Глас, кажи ми едно нещо, та да мога по-добре да ти служа. Къде да намеря любовен еликсир?

— А, лесна работа — обади се гласът. — Върви при Арахна и вземи от нея.

— А къде мога да намеря тази Арахна?

— Тя си е у дома, в небесното съзвездие Скорпион. Спотайва се там и примамва в мрежите си живи същества.

— А как го прави? — удиви се Ариман. — Не знаят ли хората, че не бива да следват нишките на Арахна?

— Арахна е много хитра. Нишките на паяжината ѝ са невидими за обикновените сетива. Единственият начин, по който човек може да ги усети, е по миризмата. Защото Арахна отделя отровата, наречена любов, натрива с нея паяжината — дори и най-далечната нишчица, и каквото и създание да се натъкне на тая нишка, то следва мириса на любовта и накрая се оплита в мрежата на Арахна, след което богинята го изяжда.

— Тази развързка не е хубава — рече Ариман.

— За изядения не, но за Арахна...

— Дума да няма. Но ще трябва да взема предпазни мерки, преди да тръгна за любовната ѝ отрова. Някакви идеи?

— С това сам можеш да се справиш — заяви гласът и се разпадна на частици най-слабо ехо на ехото, а после съвсем се загуби.

Ариман се размисли и осъзна, че съществува един-единствен начин да се предпази и той е достъпен само на боговете.

И там, на място, тогава и веднага, без никакво чудене и маене той се разцепи на две. Половинката, съдържаща онази част от него, която

осъществи разцепването, той нарече Ариман 1. Другата половина — онази, която отцепи — нарече Ариман 2.

— А сега ме слушай внимателно — нареди Ариман 1 на Ариман 2. — Трябва да те изпратя по работа. Но първо трябва да се уверя, че и двамата сме наясно с положението. По-висшият съм аз. Разбрахме ли се?

— Предполагам — отвърна Ариман 2. — Съвсем съм наясно, че този „ти“, който говориш на мен, ме е създал от себе си и заради това се класирам втори, макар че не е задължително това да ми харесва.

— Не е задължително да ти харесва — увери го Ариман 1. — Длъжен си просто да го приемеш. И след като се разбрахме за това, искам да се отправиш по най-бързия начин към съзвездието Скорпион, където ще намериш богинята Арахна, огромният паяк.

— М-да, ясно, схванах. Не ми харесва, но го схванах. И после какво?

— Някъде из мрежата й ще намериш контейнер с любовна отрова. С това си маже Арахна паяжината и то я прави толкова фатално привлекателна.

— М-да, ясно, давай нататък.

— Трябва да откраднеш този контейнер с любовна отрова и да ми го донесеш.

— Хубаво, става, работата е ясна, няма проблеми, какъв е големият зор?

— Големият зор е — обясни Ариман, — да не вземеш да се влюбиш в Арахна и заради това да не искаш да я напуснеш, макар и да знаеш, че пипне ли те, ще те изяде.

— По дяволите, хич и се смятам да се увъртам около нея. Ти мене за кого ме вземаш?

— За създание, чийто живот и действия се определят от любовта.

— О! — сдуха се Ариман.

— Докато ти се занимаваш с това, аз ще те чакам тук на сигурно място. И ще ти заповядам да се върнеш при мен. А ти ще ми се подчиниш.

— Е, че то е ясно, разбира се, че ще ти се подчиня. Да не мислиш, че ми се иска да увисна там и да ме изядат? По тоя въпрос сме на едно мнение. Ако става дума, сигурно изобщо не е било и

нужно да се разцепваш на две, за да свършиш това. Можеше сам-самичък да се справиш.

— Не съм чак толкова сигурен — призна си Ариман. — А сега върви и направи това, за което те помолих.

И Ариман 2 мигом се отправи към съзвездието Скорпион.

Пътят до съзвездието Скорпион е дълъг и труден. Освен това е опасен и предоставя възможността да извършиш героични дела. Но Ариман 2 бързаше и нямаше излишно време за подвизи. Те щяха да дойдат по-късно. Това беше работа, която трябваше да се свърши, а не с която да се прочуеш.

Съобразно с това, той реши да се пазари със страшилищата, на които се натъкне, вместо да ги предизвиква на двубой. На всички обещаваеше веднага щом превъзходството му над неговия брат се утвърди достатъчно, че да позволи въвеждането на нов световен ред, да уреди всичко тъкмо както на тях им отърва.

На Немейския лъв обеща огромна площ в централна Африка, която да бъде негова собственост и владение дорде водата тече и огънят изгаря.

На Прокруст, прославеният разтегач на пътници, обеща царство, което да си е само негово, а на Мидгардийския змей — нов зелен свят, около който да може да се увие.

Не беше съвсем сигурен как би могъл да спази всички тези обещания, но даването им поне ускори напредъка му. Така че докато се усети, и се намери в съзвездието Скорпион. А после му отне само минутка да намери и паяжината на Арахна в горния десен квадрант.

Паяжината излъчваше бляскаво сияние и беше изтъкана от много цветове. Тежки върви я привързваха към огромни скали и ниски, яки дървета. Тя се рееше във въздуха, прикрепена към вирнатите рокове на Дионисовата лира.

— Добре, пристигнах — рече Ариман 2.

Съобщението му беше получено на секундата от Ариман 1, който го очакваше.

— Прекрасно се справяш — похвали го Ариман 1. — Виждаш ли къде се съхранява любовната отвара?

Ариман 2 присви очи и огледа паяжината с остроото си зрение.

— Да, трябва да е онова кафеникавото, дето прилича на куфар, сгушено близо до центъра на паяжината.

— Да, и на мене така ми звучи. А къде е самата Арахна?

— Виждам я в една расла-недорасла горичка близо до мястото, където е закотвен единият край на паяжината. Като че си дремва.

— Отлично. Можеш да се възползваш от това, за да се промъкнеш в мрежата и да гепиш куфарчето.

— Тръгвам — каза Ариман и стъпи лекичко на най-близката паяжинена нишка.

Щом се закрепил, той погледна Арахна. Тя като че продължаваше да дреме; смрадният ѝ търбух беше пълен с надеждите и страховете на най-скорошната ѝ хапка.

Ариман 2 се запридвижва леко по нишките, лепкави от омайното биле, с което ги беше намазала Арахна. И докато напредваше, най-неразумно се поддаде на въздействието на Арахниния еликсир.

И заразмишлява:

— Ама тя тая мадама, Арахна, всъщност си е много готина. Яката мога да си падна по нея. Погрешно я разбират, убеден съм. Леле, няма ли да е прекрасно да се сплетем с тази ми ти Арахна в страстна прегръдка, надхвърляща всякакво разбиране, прегръдката, чийто живот е смъртта.

Но макар и да му се въртяха подобни мисли в главата, това не го спря да се катери все по-нагоре по нишката и навътре в самата паяжина. Там, движейки се по-леко, отколкото би могъл да се движи човек, с бързи ловки стъпки той се плъзна към центъра на мрежата, където се намиреше куфарчето с любовната отрова.

Не пропусна да забележи, че тук, в мрежата на Арахна, е почти идеален следобед, един от онези лъскави дни, просто като че създадени за влюбените.

Най-накрая се озова в ъгъла на паяжината, където, окачено на една нишка, висеше куфарчето. Ариман 2 го издърпа и се обърна да си върви. И видя, сякаш много отдалеч, Арахна, която тъкмо се беше събудила от дрямката и с отмерена крачка се приближаваше към паяжината. Май още не го беше забелязала.

— Това е добре — отзова се Ариман 1, който отдалеч отмерваше времето със секундомер. — Имаш достатъчно време да се измъкнеш през задния вход, преди Арахна да те спипа. Хайде, по-живо.

— Няма нужда от бързане — отвърна му Ариман 2.

— И защо така?

— Реших да остана тук и да чакам Арахна да се върне.

— Че защо ти е?

— Защото я обичам, Ариман 1, обичам я безумно и повече от всякакви надежди за живот.

— Прекрасно — рече Ариман, — но хване ли те, тя ще те схруска.

— Мислих за това.

— И?

— И ми се струва, че тук имаме два вероятни изхода.

— Които са?

— Мога с думи да я убедя, че любовта ми към нея е особена, нова, безпрецедентна. И тя толкова ще се трогне от моето признание, че ще се въздържа да ме изяде, и вместо това ще заживее с мен в брачно блаженство.

— А другият?

— Ще ме изяде. Но това не ме тревожи.

— Защото според тебе няма вероятност да стане?

— Не, защото това ме привлича. Защото какъв по-голям знак за обич може да даде влюбеният на обекта на своя копнеж от това тя да може цял да го погълне в летен ден?

— Чух достатъчно — заяви Ариман 1. — А сега ти чуй това. Сега се обръщаш и се измитах оттам през задния вход със страшна сила, и то незабавно.

— Не, съжалявам.

— Какво?!

— Вече не признавам правото ти да ме командваш. В резултат на това се обявявам за напълно независим организъм и настоявам за правото си сам да вземам решения по важните въпроси.

— Махай се от тази паяжина! Това е заповед.

— Не! Това е предизвикателство!

— Ще видим — рече Ариман 1, мръдна мускул и се появи още едно несъществуващо досега същество.

— Ти кой си? — попита Ариман 2.

— Аз съм съдията, който преценява доколко спешен е моментът — заяви съществото. — Бях породен от непредвидената спънка, възникнала между тебе и другото ти „аз“.

— Не признавам твоята власт.

— Но въпреки това ще ѝ се подчиниш. С властта, дадена ми от двете половини на личността Ариман, заявявам, че доверието е на страната на Номер 1. Така че, Номер 2, подчини се на заповедта на брат си и се измитай оттам със страшна сила.

— Ще го направя — рече Ариман, — но да знаете, че още не сте чули края на тая история.

Той се упъти към изхода и стигна там тъкмо когато Арахна излезе на сцената. Тя му се метна, но Ариман отскочи встрани, а после се шмугна през изхода и Ариман 1, на сигурното място, отново прибра в себе си Ариман 2.

Но макар и личността на Ариман да заздравя, разцеплението остави следи и в едната половина от личността му бяха посети семената на бунта срещу господстващата половина. Това засега можеше да се потисне, но по-късно по необходимост щеше да изникне в отговор на сентенцията „Скритото и потиснатото трябва да изплува“.

Но това беше по-късно. А точно сега Ариман се беше сдобил с безценната любовна отрова и без да се помайва, се върна при Купидон. Купидон незабавно намаза остриетата на своите стрели с еликсира, но не си направи труда да избърше жлъчката, тъй като сметна, че малко нерви няма да навредят на любовта и дори могат да я направят похубава, особено ако сте по големите чувства.

Сега беше време Ариман да уреди срещата между Мелисент и Артър, чийто свидетел щеше да бъде Купидон със своите лък и стрели. За това Ариман трябваше да се върне в Царството на боговете, където живееше прекрасната богиня.

Мелисент, която Ариман искаше да впримчи в любовна примка, беше богиня на древните предислямски сирийци. Макар и да произхождаше от семейство на много маловажни богове, те бяха горди със своята древност. Баща ѝ Симус беше бивш бог на войната на един съюз на пустинни племена. Гордееше се с репутацията си на главен военачалник. И когато един по-нов бог го измести, сърцето му бе разбито, но си затрая.

— Тяхно право беше да сменят вярата си — казваше винаги той. Но семейството му знаеше колко зле се беше почувствал, когато сирийците безцеремонно го изритаха от служба.

В един сандък в дъното на двореца той все още пазеше церемониалната пурпурна одежда, короната от злато и слонова кост, жезъла на властта от времето, когато той беше командирът.

— Можехме да станем голяма работа — разправяше той винаги на хората. — Не мисля, че преувеличавам, когато казвам, че бях най-добрият стратег, който древният свят някога е виждал. Дори и в най-сладките времена имах на разположение едва няколкохилядна войска. Сирийците никога не са се плодели кой знае колко усърдно. За това може и ти да си виновна, майко.

Това беше насочено към жена му Маргарет, сирийска богиня на плодородието по времето, когато той беше бог на войната.

— Аз ги насърчавах да се плодят и множат — отвърна му Маргарет, — но те вечно си имаха цял куп други работи наум. Умници и половина, такива си бяха. Пък и без това околните племена бяха поголеми. Претопиха ни — това стана.

— Твоята идея всички жени, пленени от нашите хора, да бъдат оплождани, беше доста разумна — рече Симус, — но никога не успяхме да пленим достатъчно жени, пък и те не винаги прихващаха.

— А по чия вина? — контрира Маргарет. — Моите воители бяха мъжествени, изключително мъжествени. Проблемът беше, че

прихванаха от гърците онова, кажи го де, хомосексуалността. Изобщо не биваше да ги пускаш да ходят в Атина.

— Че откъде да знам, че ще прихванат най-лошото от атинската култура? Да ми се върнат с напарфюмирани бради и почернени очи!

— Това не им вредеше — рече Маргарет. — Истинският проблем възникна от твоя навик да държиш всичките младежи затворени в казармите, без да им позволяваш да видят жена чак до трийсет и петгодишна възраст.

— Не исках да ги правя мекушавци — обясни Симус. — При спартанците това вършеше работа.

— Спартанците никога не са били кой знае колко многобройни — изтъкна Маргарет. — Биваше ги, без съмнение, биеха се мъжката и сигурно един спартанец е струвал колкото десетима врагове, както и твоите войници в най-добрата си форма. Да, ама един срещу двацет? Или петдесет? Или сто? Това бяха пречките пред тебе, любов моя, и нямаше какво да се направи по въпроса. Демографията те довърши, не духът.

И тъй вървеше разговорът, и те се жалваха един от друг, но през повечето време си живееха сговорно. В такъв дом отрасна Мелисент. Още от самото начало имаше спорове каква кариера да избере. Баща ѝ искаше да я прави богиня на войната, като Атина, от която винаги се беше възхищавал. Майката беше против до смърт.

— Да се занимава с войни не е нормално за жена и стига си ми ги цитирал тия гърци. Какво са те сега? Някаква си балканска държавица, удавена в свирня на бузуки — ето какво. Не, дъщеря ми ще стане богиня на плодородието като майка си.

Но Мелисент не искаше нито една от двете роли. На нея ѝ допаднаше идеята да стане богиня на любовта, за това беше и учила.

Не получи кой знае каква помощ от родителите си. И двамата смятаха, че богините на любовта се ползват с твърде лоша слава, пък и без туй всичкото това нямаше смисъл, защото в момента нямаше работа за никакви богини. Земята ги беше надраснала тия работи, ако не броим няколкото първобитни племена, всекидневни обработвани от Адвентистите на Седмия ден, които скоро щяха да се поддадат на могъщите чарове на неосъществения монотеизъм.

— Не виждам какво всички се прехласват толкова по тоя монотеизъм — сумтеше татенцето. — Тия човеци се държат така,

сякаш е нещо кой знае какво. Докато всъщност той си е толкова старомоден, колкото и политеизмът. Ехнатон се пробва и не стана. Това монотеизмът на никого не е свършил работа. Не виждам що хората така се прехласват по него.

— Тия моди бързо се прихващат — забеляза мама. — Може пък да го израстат с времето.

— Надявам се — рече татко. — Всичкото това вече почна да ми писва.

Мелисент израсна в тази къща, изолирана от всички останали млади богове и богини, защото техните бяха сноби и не щяха да се мешат с хора от по-долно потекло.

Тя и семейството ѝ си живееха затворено. Не си общуваха кой знае колко и с роднините. По-голямата част от тия роднини бяха примитивни богове на природата и остаряването не им се беше отразило добре. Всъщност, бяха съвсем изкуфели и сега повечето обитаваха многобройните домове за богове, пръснати из цялото Царство на боговете.

Това беше всичко, което Мелисент знаеше за семейството, докато един ден у тях не се отби млад и хубав бог. Каза, че името му било Ариман и че се падали втори братовчеди по майчина линия.

Новият бог постепенно успя да си спечели благоволенieto на семейството. Бащата го харесваше, защото Ариман с голямо удоволствие седеше край огъня до късна вечер и слушаше разказите на Симус за войните, които бе водил в древността. Винаги се държеше уважително, беше ученолюбив, почтителен и ласкател. Че как да не го харесаш?

А по-подозрителната от съпруга си Маргарет непознатият успя да спечели с възторжените си отзиви за нейния пудинг със стафиди и почитанията, които поднасяше на нейната красота и родословие.

Да, съмнение май нямаше: той беше един приятен млад бог, а семейството се надяваше да омъжи щерка си изгодно — можеше да случат на нещо къде-къде по-лошо от този спретнат, сладкодумен младеж Ариман. Той дори като че имаше сериозни намерения...

О, не че беше споменавал нещо за брак, поне не пряко, но те родителите ги разбират тия работи. Младите богини — също. И така, когато Ариман помоли за разрешение да заведе Мелисент на някакъв специален купон на Земята, купон в чест на някакъв нов пророк-човек, родителите склониха да дадат съгласието си. Не че на Мелисент то наистина ѝ беше нужно.

И така, потеглиха към Земята, хубавата синьо-зелена планета с всичките ония бели облачета. Много векове бяха изминали, откакто Мелисент за последен път беше виждала Земята и тя ѝ се стори много хубава. За случая беше облякла класическа туника от плисиран бял лен с оголено рамо — същинска Джакки О^[1], а косата ѝ бе вдигната нагоре в купчина къдрици. Приличаше на младата Артемида, всъщност изглеждаше по-добре от младата Артемида, защото Артемида винаги си е била заядлинка и това проличаваше в съвършените ѝ млади черти. Надувка, ама надувка — Артемида де, разбира се, не Мелисент.

[1] Жаклин Кенеди-Онасис — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Когато Ариман и Мелисент пристигнаха, купонът в къщата на Артър се вихреше с пълна сила. Всичките богове се бяха изпонапили и се държаха много по-отвратително от обикновено, ако това изобщо беше възможно. Гегоман ревеше някаква стара бойна песен, а Шанго му акомпанираше на бонгосите на Артър. Луума си беше метнала една щора от прозорец и обикаляше важно-важно, твърдо убедена, че подобно нещо за първи път хрумва на някого. Сами беше зад бара и наливаше питиетата с доволния вид на човек, знаещ, че стои в основата на най-великото нещо, споходило Земята от изкуственото осветление насам. Имаше и две-три местни флърци от кръчмарския контингент на Таити Бийч, които очевидно си мислеха, че с боговете е почти също толкова забавно, колкото и с тираджиите. Уредбата дънеше знаменития канкан от „Орфей в ада“ от Офенбах — любимото парче на Лийфи, с уникалната си комбинация от класика и лекичка нецензурност.

Лийфи, вече пиян-залян, но все още със забележително остър поглед, забеляза новодошлите веднага щом влязоха през вратата и се запъти нататък да разбере кои са.

— Здравсти — поздрави той. — Аз съм Лийфи, вашия домакин. Но не помня да съм ви канил.

— Аз съм Ариман — представи се Ариман — А това е Мелисент. Ние и двамата сме богове — аз всъщност съм от Висшите богове — та, чухме за тая джабола и решихме да понаминем. Но ако не сме желани тук...

— Хей, нищо такова не съм искал да кажа! — възкликна Лийфи. — Колкото повече народ, толкова по-весело. Просто искам да знам кой влиза тук. Трябва да вардя моя пророк, нали разбирате. Когато му се струпат твърде много изненади, направо пощръклява.

— Те хората са си такива — забеляза Ариман. — Между другото, него къде го? Тук не виждам никой, когото бих могъл да взема за пророк.

— Седи си в спалнята и се цупи — отвърна Лийфи. — Велик пророк е, ама да ви кажа, голяма досада е понякога.

— Искаме да се запознаем с него.

— Абе, знам ли. Хич не обича да му нахълтвам в стаята с разни хора.

— Хей, ама ние не сме разни хора, ние сме приятели — възрази Ариман. — Нали така, Мелисент?

— Аз съм дружелюбна — потвърди Мелисент. — Уча за божество на любовта.

— Много хубаво — каза Лийфи. — Ние такова вече си имаме, но може пък да те взема за помощничка.

— Хей, аз не търся работа — усмихна се Мелисент. — Просто поддържах разговора, нали разбираш?

— Хайде, ще видя дали Артър ще ви приеме — и Лийфи ги поведе по болезнено късия коридор към задната стаичка, където живееше Артър.

Артър беше в стаята си и четеше една от своите книги по митология. Беше открил, че животът с истински митични личности не прогонва нуждата му да чете за действително митични личности. Струваше му се, че когато един бог стане истински, това го прави поевтин. Изчезва донякъде мистерията и той се превръща в поредния себелюбец, макар и могъщ.

И на него като човешко същество му беше болно да осъзнава доколко на боговете не им пука за тебе, освен ако нямат мераци към тялото ти. Ти съществуваше за тях само като тяло, а те скоро му се насищат и минават на следващото. Това за тях си е в реда на нещата. Но какво да правиш, ако някой бог или богиня те е обикнал?

Тези мисли се изпариха от ума на Артър в мига, в който Мелисент влезе в стаята. Тя беше стройна, красива и излъчваше онова особено сияние, характерно за небесните създания, онзи блясък, онази съблазън, онова, дето или го имаш, или го нямаш. Но Артър не си мислеше, че трябва да я има за себе си. О, тази мисъл може би му беше минала през ума — ако не беше минала, той надали беше човек — но ниската му самооценка бързо я смъкна до разумни пропорции. Това е една изключително красива и привлекателна жена, каза си той, и тя вероятно смята, че аз не съм нищо особено. И е права.

— Мелисент, това е Артър — представи го Лийфи.

Тя пристъпи напред и му протегна ръка. Ръка на богиня! Артър стисна пръстчетата ѝ, нейната жизненост го удари като ток и докато вдъхваше парфюма ѝ, умът и тялото му се захванаха да произвеждат хиляди ергове феромони.

— Радвам се да се запознаем — каза Мелисент.

— Очарован съм — отвърна Артър.

Астур пристигна на купона направо за отрицателно време. Беше взел предпазната мярка да се направи на невидим. Онова, което хич не му трябваше, беше да си дърдори глупотевини с Лийфи и приятелчетата му. Те не влизаха в големия план. Интересуваше ги единствено самовъзвеличаването, не спасяването на Вселената. Бяха достойни за презрение, каквито са винаги боговете, служещи на маловажни цели. А дори и да не бяха, Астур не беше дошъл тук да дрънка врели-некипели.

Невидим. Астур се промуши покрай Ариман и се запромъква през шумния, многолюден купон. За него купонът беше като сборище на духове, беззвучно, неосезаемо. Той обикаляше и търсеше Купидон. Но тъкмо тогава Артър и Мелисент излязоха от Артъровата стая.

Значи този доста невзрачен човечец бил причината за всичката тази суматоха! Като го погледнеш, с тая негова непредразполагаща външност, това надали ще ти се стори възможно. Но така става понякога.

Ето го и Купидон, спотаил се зад една палма в саксия. Купидон също беше невидим, поне за низшите богове и хора, събрали се тук. Но от Висшите богове не можеш да се скриеш и Астур го съзря съвсем лесно: едно такова пълничко кърдокосо момченце с лък и стрели.

Астур се придвижи напред с намерението да стане видим и да обсъди ситуацията с Купидон. Но веднага прозря, че това няма да помогне. Богчето беше далеч от възрастта на разума и правеше всичко по моментен импулс. За него всичко това беше майтап работа. Нямахше да е лесно да го разубедиш.

И така, Астур реши да приложи друга тактика. Изчака последния момент, докато Купидон се прицели.

А после, тъкмо преди крилатото богче да пусне стрелата, бутна лакътя му.

Стрелата полетя...

Астур направи, каквото можа. Без да си прави труда да чака резултата, той се прибра вкъщи. Мислеше си кой ли мит да разиграе с жена си Леция. Искаше да е нещо страшно романтично, но с класически обертонове. Толкова усърдно се чудеше кой ли мит да пробват и как точно да го създаде, че му беше нужно известно време да осъзнае, че фермата е пуста.

Втурна се навън да пита кравите.

— Да сте виждали жена ми Леция да излиза?

Казаха, че не, но бяха странно уклончиви. Сякаш знаеха нещичко, но не им се искаше да му го казват. Астур не знаеше защо така, но реши, че е заради добре известната съпротива на кравите срещу това да ги правят на ростбиф, каквато е обичайната съдба на кравите, носещи лоши новини.

Върна се в спалнята и влезе в интензивен режим на дедукция. Не му отне много време да разбере, че Леция не беше стягала никакъв багаж. Всичките ѝ дрехи си бяха там. Нямаше никаква бележка за него... нищо, освен — сега, като се вгледа по-внимателно — две букви, надраскани в праха на постлания с плочки под.

Буквите Д.Б.

Какво ли биха могли да означават?

Бързото претърсване на обемистата му памет убеди бога, че не знае какво иска да му каже Леция с тия две загадъчни букви. Кой ли можеше да му каже какво означават? Разбра, че трябва да се обърне към човешки оракул. Човеците ги чаткаха тия работи.

Нямаше време за губене. Притича до масичката в другата стая, взе Божествения служебен указател до богофона и потърси раздела „Оракули, човеци“. Страниците на указателя се разтвориха, шумолейки. Той повика малкия вграден в указателя джин да му помага. Прегледа страницата в очакване на знак. И Знак дойде — погледът му, съвсем неволно, както се получи, се задържа върху едно име. Някой си сеньор Хуан Гарсия, цирков артист, работещ в Чичикалко, в планините Гереро.

Астур отиде там. В покрайнините на Чичикалко намери цирка — няколко стари камиона, тежко натоварени с циркови приспособления. Тъкмо започваха да се разполагат на панаирджийската площадка северно от града.

Астур се беше маскирал на представител на „Ринглинг брадърс“ и „Барнъм и Бейли“^[1]. Намери Гарсия някъде встрани — даваше ненужни съвети, докато опъваха главното шапито.

Гарсия веднага прозря какъв е.

— Ти си бог?

— Висш Бог — поясни Астур.

— Тогава няма смисъл да ти казвам да наминеш по-късно.

— Никакъв. Говори ми сега, оракуле, или ще те сполети участта на онези, които карат Висшите богове да чакат.

— Добре де, не се ядосвай. За какво ти трябва?

— Получих инициалите Д.Б. в контекст, несъмнено многозначителен. Трябва да разбере какво означават.

Гарсия се разсмя — кратък, грозен лаещ звук. Ухили се и попипа мръсното копринено шалче, омотано около врата му; небръснатото му лице беше широко, с кафяви очи.

— Много просто. Д.Б. означава Дедуктивна бележка, нова услуга на Дедуктивната поща.

— Каква е тая Дедуктивна поща? И защо не са ми казали за нея?

— По въпроса защо не са ти казали за нея: да си си проверявал пощата наскоро?

— Бях зает.

— Не могат да те осведомят за някоя нова пощенска услуга, освен ако не си четеш пощата.

— Много ти мерси. А сега ми обясни какво е това дедуктивна бележка.

— Дедуктивна бележка е съобщение, което някой ти оставя, когато няма време да напише нормална бележка. Това е нова услуга, измъдрена от твои колеги-богове с цел ускоряване на комуникацията — защото понякога събитията твърде изпреварват всякакви други начини на комуникация.

— Тази бележка до мен се намира в Централната божествена поща, доколкото разбирам?

— Правилно разбираш — отвърна Гарсия. — Таксата за моите услуги е три жълтици. Знам, че тъкмо щеше да ме питаш.

Астур плати и се юрна нататък. Литна в пространството, после мина в пространството между пространствата, кръчмарската зона на божиите селения. В това междупространствие той си прекара много добре и най-накрая се домъкна до онзи величествен площад в края на обширно кръстовище, където Пощата на Боговете, с коринтските колони и лъскавата фасада от пароски мрамор се издигаше като чудо на чудесата.

Той нахълта вътре и забеляза, че има ново гише. Отгоре бяха изписани думите „ЗА ДЕДУКТИВНИ БЕЛЕЖКИ — ТУК“.

Астур се приближи до гишето, задумка по него, за да привлече нечие внимание и попита за бележката си. Чиновникът го изгледа леко намусено — този пък какво му досаждаше — но щом забеляза, че Астур е Висш бог, което си личеше по червеникавото сияние на ореола му, си замълча и бързешката донесе на бога търсеното от него.

Астур се оттегли в едно малко кафене до пощата и там, над чаша амброзийно кафе, отвори бележката. Беше от Леция. Трийсет страници дълга.

Дедуктивните бележки имаха склонността край да нямат. Поне тази със сигурност. Астур стигна до съществената част:

Не мисля, че знаеш това, но скоро след като ти замина, се роди брат ти. Казва се Ариман и си пада гадняр. Почна да ми се пуска и аз го отблъснах с възмущение. После се заувърта около кравите. Сигурно са му казали нещичко. Винаги съм ти казвала, че кравите знаят повече, отколкото си мислиш, но ти никога не слушаш какво ти говоря. След като си поприказва с тях, Ариман се запъти нанякъде ухилен и доволен от себе си. За да ти превърне живота в ад, както си мисля. После се върна и изглеждаше доволен до немай-къде. „А сега — каза той — с тебе имаме да довършваме една работа“. Веднага разбрах за какво говори. Аз съм една безпомощна богиня и нямаше как да избягам. Остави ми време само колкото да ти драсна тази дедуктивна бележка. Надявам се само да си разбрал за

дедуктивните пощенски услуги. Получи се обява по пощата, но тебе те нямаше. Иначе няма да знаеш какво да направиш. И нашата легенда, която чакам с огромно нетърпение, никога няма да бъде сътворена.

Твоя любяща съпруга Леция

Астур заскърца със зъби, но това с нищо не помогна. Имаше нужда да разбере къде Ариман е отвел Леция. За негов късмет дедуктивната бележка имаше и дедуктивен адрес за препращане: Пещерите на Лета.

[1] Най-големите американски циркове. — Бел.прев. ↑

Пещерите на Лета бяха курортен хотел в една от по-новите части на подземния свят. Пред главната хотелска сграда, сред украсената със скулптури площадка се разполагаха няколко застлани с плочки плувни басейна. Водата бликаше в тях от подземни извори.

Днес имаше много гости. Барбароса и воините му бяха там — дали им едnodневна отпуска от тяхната пещера нейде в Тевтонските Алпи. Развличаха се във водите на сън в съня. Скоро трябваше да се върнат в пещерата и да чакат истинското си пробуждане.

Там бяха и седемте ефески спящи мъдреци, които си пийваха коктейли, изтегнати на шезлонгите.

Кракенът, отървал се за малко от вечния си дълг да спи в бездънните дълбини океански пред синьо-черната стена на Атлантида, се плацикаше в един басейн с делфийски девойчета и се радваше на краткия си отдих.

— Много ми е приятно да видя, че всички се забавляват — каза Астур на прикрепения към него гид.

— На всички прочути спящи се полагат кратки почивки от тяхната работа-забравата. Тук ли е онази, която търсиш?

Астур се огледа, но не видя Леция сред тълпата в басейните.

— Тогава нека продължим малко по-нататък — предложи гидът. — Ето това е Басейнът на сънищата, който се пълни от съвсем истински онирически поток. Това е Локвата за газене на Блаженото очакване, където човек не знае спи ли, будува ли, а витае в състояние между двете и понякога се спуска до океанско съзнание, а понякога — в дръзновени сънища.

Този поток носеше всички видения, приписвани на опиума и неговите производни, но без махмурлук и последици. И без привикване, защото сънищата и фантазиите си оставаха свежи завинаги.

— Няма я — каза Астур.

— Значи трябва да е в секцията с истинските извори на Лета. Всички, които пият от водата на Лета, се лишават от памет и сега

съществуват във вечно реене. Това е приятно състояние, макар човек да разполага с малка част от предишните си възможности. Тук мъжете оставят опърничавите си жени и обуздават тяхното вироглавство със забрава.

И тъкмо тук той я намери: прекрасната Леция, облегната на стената на един басейн, по шикозни бикини; дългата ѝ коса се спускаше по раменете.

— Здравей — поздрави Астур.

Тя му се усмихна и отново се зачете в модното списание. Личеше си, че не го е познала.

Душата на Астур се изпълни със скръб и той попита служителя:

— Нищо ли не може да се направи?

— Може — отвърна служителят. — Разполагаме със специален препарат за онези, които искат паметта на техните любими да бъде възстановена. Но мнозина не се възползват, защото често намират любимите си за по-чаровни без памет — поради което те не се сещат за какво да им мрънкат поне за известно време.

Астур настоя, че неговият случай не бит такъв. Двамата с Леция били новобрачни и щяло да мине доста време, докато почне да се оплаква от нея. И така, донесоха противоотровата, която пробутаха на Леция под маската на заскрежена ягодова „маргарита“, питието, на което нито боговете, нито хората могат да устоят. И само за миг или още по-бързо паметта ѝ се възстанови.

Но скоро стана ясно, че в процеса на възстановяване нещичко се беше объркало.

— Франклин! — възкликна тя. — Къде е Франклин?

— Кой е Франклин? — удиви се Астур.

— Моят съпруг, разбира се, и президент на Съединените щати.

Жестоката истина се разкри. На Леция бяха дали противоотрова, забъркана за някой друг. И сега тя притежаваше нечия чужда памет и беше убедена, че е нейната.

По-нататъшният разпит разкри, че се мисли за смъртна на име Елинор Рузвелт — човек от женски пол, послужила за модел на мнозина други. Постоянно приказваше за някакво събитие, въображаемо може би, наречено Втора световна война.

Астур успя да я накара да тръгне с него едва когато се престори на човек на име Уендъл Уилки, по когото госпожа Рузвелт явно си

падаше.

Когато каза на Леция, че трябва отново да я остави сама, тя му каза:

— Всичко е наред, Уендъл.

Беше свикнала с разместванията във висшите служби.

ЧАСТ ПЕТА

В царството боговете си провеждаха ежемесечния банкет — В Клостермачър Хол, заемащ централно положение в божествената зона. Банкетът беше само за членове на клуба — допускаха се само богове и се изключваха близки, тролове, духове, призраци, таласъми и други същества, които чат-пат се опитваха да се натресат там.

Бог Локи тъкмо вдигаше наздравица, когато на вратата се почука. Той се падаше най-близо, та я отвори.

На прага стоеше някакъв, когото Локи не познаваше.

— К'во искаш?

— Казвам се Скабър — представи се новодошлият. — Току-що пристигнах.

Локи вдигна рамене.

— Е, и к'во искаш?

— Искам да вляза на банкета — обясни Скабър. — Чух, че бил открит за всички богове.

Локи го огледа. За бог Скабър беше среден на ръст, ни дебел, ни слаб. Имаше източено лице и не изглеждаше твърде зле. Косата му беше къдрава, медночервена и стърчеше на главата му като четка. Това наведе Локи на една идея.

— Ти случайно да не си бог-лисица? От японските или китайските може би, или навярно от айну?

Скабър сви рамене.

— Може. Честно, представа си нямам.

— Но *си* бог, нали?

— Естествено — и Скабър включи нимба си; бледовиолетовото сияние около главата и раменете му показва, че е безсмъртен, *sine qua* поп за боговете.

Локи се поколеба. Наистина, сегиз-тогиз в Царството на боговете наминаваха неизвестни богове. Не всички божества са прочути. Сред боговете някои бяха по-известни от друга, а трети въобще не бяха известни. Някои като че ли нямаха ни произход, ни семейство и

приятели, ни родословно дърво и история, нищо освен тяхната божественост, както излизаше.

— Момент само, да поговоря с останалите — рече му Локи. Върна се вътре и съобщи на другите богове за разговора.

— Пусни го — нареди Хралмар. — Ако е менте, бързо ще разберем. — Другите се съгласиха.

Скабър влезе и си намери място на дългата маса на боговете. Повечето забелязаха, че носи ореола на безсмъртие, но освен него — кажи-речи нищо. Той не се включваше в разговора, май си нямаше тотемно животно, птица или насекомо, не разказваше истории от „доброто старо време“, когато боговете са си общували свободно с хората. Когато споменаваха Земята, той като че ли нищичко не знаеше за нея; говореше все така мъгляво и за всичко друго. Боговете нямаше как да не си помислят „Откъде ли пък се взе тоя чукундур?“

Когато стигнаха до десерта и кафето, седящата до новодошлия Атина се опита да го включи в разговора:

— Кажи ни, Скабър, има ли някоя забавна история около твоята поява? Аз например съм родена от челото на баща ми. А ти?

Скабър я погледна объркано.

— Абе не мога да ти кажа. Един ден си отворих очите и хей ме на, лежа си под някакво дърво сам-самичък, напълно развит и оформен и дори облечен в зелено и ръждиво.

Атина пробва пак:

— Когато се роди, намери ли наблизо някакви предмети като например свещени скарабей, амулети или талисмани?

— Тцъ — отвърна Скабър. — Само мене си. След малко осъзнах, че трябва да има и други богове, та се поогледах и дойдох тука.

Разговорът замря. Не след дълго банкетът приключи, боговете си тръгнаха, а Скабър се запъти нанякъде, като че не знаеше сега пък какво да прави.

По-късно, в разговор с Артемида, Атина сподели:

— Не е блестящ събеседник този нов бог, но поне е откровен.

Артемида не беше толкова убедена в това.

— Вероятно не е достатъчно умен, че да измисли убедителна лъжа.

Скабър си намери безстопанствено парче земя в една малка долина в Царството на боговете и си построи там малка къщичка. Придаде ѝ умерен климат, но не се назори да внася други подобрения.

През следващите няколко седмици живя доста самотно. Изглеждаше незаинтересован, обхванат от апатия.

После Лийфи се върна от Земята да се похвали с подвизите си и да види не може ли да вербува още някого. Неочаквано Скабър се заинтересува от неговите предложения.

Скабър се срещна с Лийфи по предварителна уговорка в „Кристалният кораб“, частен ресторант. Там, в едно облицовано с ламперия сепаре, докато си пиеха божията бира, Лийфи се похвали със сладката далавера, която беше въртнал с Артър Фен, първият човек, свързал се с Царството на боговете от сума ги време насам.

— Не виждам нищо кой знае колко велико в това, че си сключил сделка със смъртен — рече Скабър. — Такива работи стават всеки ден.

— Едно време да — отвърна му Лийфи. — Но откакто последният човек се свърза с нас, изминаха цели векове.

— Това не го знаех — призна си Скабър.

Лийфи кимна.

— Хората вече не се интересуват от богове — и как иначе, щом като общата тенденция на Земята е към Нищоизма. Навремето бизнесът със сбъдването на желаниа си го биваше, но в днешно време човешки мисионерски групи успешно се съревновават за човешките души.

— И как успя да го навиеш този човек?

Лийфи се разсмя.

— Все едно да отмъкнеш бонбончето на херувимче. Тоя тип. Артър Фен, ме покани на Земята, но хал хабер си нямаше за възможните последствия. Успях да сключа с него споразумение без предварителни ограничения. Аз и приятелите ми имаме достъп до Земята и можем да си правим горе-долу каквото си искаме.

— Добре ми звучи — рече Скабър, но си мислеше колко са му неприятни самодоволната усмивка и позата на Лийфи на пръв хитрец.

— И както стана — продължи Лийфи, — аз и приятелчетата ми бродим по Земята, свободни колкото си щеш. Аз създадох религия и привличаме вярващи наляво и надясно. Това е най-големият удар за всички нас от векове насам.

— Хубавичко ми звучи — призна Скабър.

— Има място за още един-двама свестни богове или богини. Ама запомни, че командвам аз. Ако искаш да влезеш, трябва да ми се закълнеш във вярност.

— Ще ти се обадя — каза Скабър, допи си бирата и си тръгна.

Отдалечи се замислено. Искаше да се занимава с нещо. Но не се виждаше да служи под властта на Лийфи. Този бог не беше нещо повече от него, но се надуваше и се правеше на Висш бог, вместо на мизерно ситно-дребно неизвестно богче, каквото всъщност беше.

Искаше ли да работи за този тип? Не, по дяволите! Но му се щеше да види Земята. Що се отнася до Лийфи... той не му харесваше. Всъщност му беше доста неприятен. Колкото повече се замисляше Скабър, толкова по-ясно осъзнаваше, че по-скоро би прецакал Лийфи, отколкото да му свърши работа.

Стана му интересно, когато ден по-късно видя на таблото за съобщения за боговете една обява.

Тя гласеше:

Едгар Алън Декстър, лицензиран агент за трансакции между богове и хора, човешко същество от планетата Земя, търси неколцина добри богове, които не се боят от малко битки. Ще работят за добра кауза. Заинтересованите могат да се свържат с мен в „Лимбо Ин“ в центъра на Преддверието на Ада.

Скабър се отби в „Лимбо Ин“ и му уредиха интервю с Декстър.

Декстър бе наел всекидневна на втория етаж. Съвсем оскъдна обстановка — два стола и маса. Когато Скабър влезе, той вадеше някакви документи от дипломатическо куфарче. Махна на Скабър да седне.

— С кого планирате да се биете? — попита Скабър.

Декстър го изгледа и попита:

— Знаеш ли за Лийфи и приятелчетата му?

— Знам, и ако ще трябва да се работи с тая банда, не съм заинтересован.

— Седни, пийни чаша сома. Предложението се отнася за човек на име Артър Фен.

— Тъкмо за тоя ми говореше Лийфи.

— Точно така.

— Значи ще работиш с Лийфи?

— Съвсем не. Тъкмо обратното. Търся начин да разбия Лийфи. Ако си му приятел, според мен надали би се заинтересувал.

Скабър си наля чаша сома от каната на масата, отпи глътка и рече:

— Не съм му приятел. Какво предлагаш?

— Лийфи се е възползвал от моя клиент, Артър Фен — обясни Декстър. — Без нищичко да знае за отношенията между хора и богове, Артър е пуснал Лийфи и другарчетата му да си разиграват коня по Земята и се е поставил в ужасно неизгодно положение. Сключил е много лоша сделка. Както и да е, нищо в неговото споразумение с Лийфи не е изключително. Нищо не пречи на Артър или на неговия представител да доведе и други богове, щом така иска.

— И защо ще иска?

— Защото Артър има нужда от съюзници, а Лийфи — от издигане.

— Като например да го изхвърлят от Земята?

— Тъкмо това имах предвид — рече Декстър.

— А аз какво ще спечеля от това?

— Аз ти предлагам шанс за малко действие и добър бой — рече Декстър, — както и възможност да станеш едно от земните божества. В твоето положение според мен би се съгласил, че това не е малко.

Скабър кимна. Не го биваше по пазарлъците, по хитроумните сделки, а този човек очевидно поназнаиваше туйцък-онуйцък за боговете и за сключването на споразумения с тях. И беше прав — по-добре щеше да е да действа, отколкото да се мотка из къщи и да се чуди какво да прави със себе си. А не би пропуснал шанс да прецака Лийфи.

— Колко време имам да го обмисля? — попита той.
— Трябва да ми дадеш отговор веднага — отвърна Декстър.
— Да, ще замина за Земята, ще се сприятеля с този Артър и ще
разбия онзи непоносим Лийфи — каза Скабър.

Скабър получи наставления от Декстър и замина за Земята. С картата, която Декстър му беше начертал, той успя да намери Флорида без много зор, а после му оставаше само да хване шосе А1А до Таити Бийч.

След като пристигна, той излезе от невидимото си състояние и се огледа. Онова, което видя, му хареса, особено плажът с чадърите на райета и плажните мацки в бонбонени цветове. Можеше цял ден да се мотае тук и да ги зяпа. Но имаше да върши важна работа.

Тръгна към малката къщичка на „Сий Грейп Лейн“ 101 да поднесе своите почитания на Артър.

Щом се приближи, видя на полянката табела. Тя гласеше „ПОСЕТИТЕЛИ БЕЗ ПОКАНА НЕ СЕ ПРИЕМАТ“.

На полянката в шезлонг се бе изтегнал висок човешки младеж с увиснала челюст, облечен в отрязани дънки и с ловджийска пушка на коленете.

Дори и боговете не обичат да ги целят със сачми.

Скабър продължи нататък.

Артър беше под охрана. Скабър не беше обмислял тази възможност. Имаше нужда да си направи план. Естествено, Лийфи и неговите богове нямаше да го допуснат до Артър. Не и доброволно.

Но начин имаше. Декстър се беше сдобил със съдебна заповед, постановяваща, че спалнята на Артър си е негова и е неприкосновена. Скабър можеше да се срещне с Артър там. Но как да влезе? Трябваше да получи позволение от самия

Артър. Но непосредствен или очевиден начин за това нямаше.

Ако един бог има проблем, той отива при оракул. Оракулите говорят на смъртните със загадки, но с боговете приказват направо. И по-добре, защото знаят да си пазят манната.

Скабър се консултира със справочника на земните оракули. Най-близкият работеше като циркаджия в Чичикалко, Мексико. Скабър потегли нататък със сила божия и пристигна в малкото планинско

селце сред планините Гереро тъкмо по залез, един час преди циркът да отвори.

Излезе на края на града, където беше разпънато шапитото. Хуан Гарсия, човекът-оракул, седеше върху една пластмасова щайга за мляко пред палатката си и си хапваше чилакилес от купичка. Не трепна дори, когато изневиделица Скабър изникна пред него — небрежно облегат на кирпичената стена, дялкаше кактус агаве.

— И какво искаш да ти изоракулствам?

— Изправен съм пред следната ситуация... — подхвана Скабър, но Хуан Гарсия го прекъсна.

— Вече ти прочетох мислите. Виж сега, трябва да напишеш на тоя тип, Артър, писмо. Пиши му, че си дошъл да му помогнеш и го помоли за разговор в неговата спалня. Ако се съгласи, ти ще разбереш и ще можеш да се проектираш директно в спалнята му, без да минаваш през Лийфи или някой от останалите.

— Ами ако Лийфи отвори писмото?

— Сложи му знак „божи работи, поверително“. Ще кацне право на нощната масичка на Артър.

— Това ми харесва — рече Скабър. — Ще пробвам предложението ти.

— Десет жълтици.

— Налага се да ти платя следващия път — осведоми го Скабър. — Дойдох без пари.

Гарсия не каза нищо. Но знаеше, че бог, който не си плаща за оракула, няма да го огрее.

Два дни по-късно Артър се изненада немалко, когато на нощната му масичка кацна писмо. То гласеше:

Драги господин Фен,

Казвам се Скабър и съм божество. Агентът ви, господин Декстър, ме запозна с вашия случай и с това как са били нарушени вашите духовни права. Просто искам да знаете, че бих бил много щастлив да се боря на ваша страна. Като се сетя за несправедливостите, които са ви причинили, направо ми кипва. Ако искате да научите повече, поставете на прозореца на спалнята си запалена черна свещ и аз мигом ще дотърча.

Артър знаеше, че имаше много да се каже по въпроса за довеждането на още богове там, където вече гъмжеше от богове. Но беше в безизходица. Никакви по-свестни алтернативи не бяха изникнали, макар че всяка вечер той искаше и се надяваше да изникнат. Засега събитията не се развиваха в полза на пасивната страна. Това, разбира се, можеше всеки момент да се промени. Пасивната страна никога не се отказваше от надеждата светът да направи нещо хубаво за нея. А началото на това нещо можеше да бъде този бог с това дращецо име, желаещ да се бие за него.

„Да, ела да поговорим“ — помисли си Артър. Почти на мига, въздухът пред него се стъсти и образува фигура.

Разговорът на Артър със Скабър: Скабър предлага помощта си. Той ще унищожи Лийфи.

— Декстър ме праща — обясни Скабър. — Тук съм, за да ти помогна.

— Как ще ми помогнеш?

— Ако убия Лийфи, всичко се разпада.

— Лийфи ми изглежда доста компетентен.

— О, възнамерявам да го убия от засада.

— Значи всичко е наред, предполагам. Но той не е тука във Флорида, да знаеш.

— Така ли? А къде е заминал?

— За Портланд. Портланд, щата Орегон.

Скабър зяпна насреща му. Положението започваше да се усложнява.

— Какво търси там?

— Отиде да гледа „Блейзърс“ на плейофите на НБА.

— Това пък какво е?

— Популярно спортно събитие.

— Отседнал ли е някъде?

Артър кимна.

— Чух го да споменава, че си бил резервирал стая в „Марлоу Кортс“.

— Става. Чакай да си погледна картата.

Скабър извади картата си и я разгъна на Северна Америка. Видя, че Флорида и Орегон са доста отдалечени един от друг и могат да бъдат свързани по диагонал или чрез един по-живописен маршрут с много завои наляво и надясно.

— Ще се погрижа за тая дреболия — заяви Скабър и изчезна.

Артър се зачуди дали не трябваше да каже на Скабър, че Лийфи е повел с него още двама богове. Предположи, че Скабър знае какво прави.

Скабър летеше високо и бързо над Америка, като от време на време се гмурваше надолу, за да провери ориентирите. Откри Скалистите планини без никакви затруднения, зави надясно към калифорнийското крайбрежие близо до Сан Диего, следваше бреговата линия до залива Тиламук, пак зави надясно и там, през една дупка в облаците, съзря Портланд.

„Розовата градина“ — стадионът, където се провеждаше спортното събитие, не беше трудна за откриване. Повечето хора в Портланд бяха или вътре, или пред него, където купуваха и продаваха билети.

Скабър се приземи като „Стелт“. Попита един минувач и разбра, че се намира близо до „Марлоу Кортс“ където беше отседнал Лийфи.

Отиде там и попита служителя дали Лийфи си е в стаята.

— Днес не е. Отиде на тържеството по случай победата.

— Що за тържество е това?

— Ама как така не знаете?! „Блейзърс“ спечелиха първенството на НБА снощи — биха Чикаго със сто и две на седемдесет и осем. Пич, да знаеш как се огънаха ония!

— Това тържество по случай победата къде се провежда?

— Току зад „Мултнома Фолс“. „Райнлендър“ осигуряват яденето и пиенето. Печено прасенце-сукалче, човече!

— Как да стигна там? Имате ли карта? Благодаря!

Пътюм Скабър състави стратегията си.

След тържеството можеше да се очаква, че Лийфи ще е в ступор.

Скабър щеше да го нападне, докато спи. Като че засада нямаше да е нужна. Да убиеш бог, заспал след яка лапачка, беше добре изпитана тактика от божията книга на коварството.

Самият Лийфи си прекарваше добре на банкетата. Първо, имаше от любимите му стриди от Умпкуа, които той поглъщаше с кофи, направо с черупките, и ги поливаше с цели буренца отбрана микробира. После омете цяла-целеничка съомга от река Колумбия, шест кила, с все главите и червата. Последваха буренце микробира, печено прасенце-сукалче, шиник пържени картофи и му остана място тъкмо колкото за няколко ябълкови пая. После, като се кандилкаше, се запъти да си отспи.

Сега Скабър можеше да използва своя малообхватен усет за откриване. Натъкна се на Лийфи, който дремеше след купона, наполовина потопен в река Колумбия, облегнал лакти на двата бряга.

С намерение да оправи работата набързо Скабър изтръгна един благороден смърч от гората и замахна с полепналото с камъни коренище към главата на Лийфи.

Ударът беше убиец. Или щеше да бъде, ако не се беше разнесъл предупредителен вик, висок и треперлив, предупредителен вик на божество.

Да му се не види! Лийфи беше домъкнал със себе си някой бог.

Луума — беше дошла заради купона. Седеше на една съседна полянка и поглъщаше цяла крава от Тиламук с все копитата с мисълта, че това е забавен начин да си пийнеш млечице. Случайно вдигна поглед тъкмо в нужния момент и забеляза чудовищно раздутата сянка на Скабър в небето. Ако ряпоглавата богиня не беше надала мигом тревожен вик, мозъкът на Лийфи, доколкото имаше такъв, сега щеше да е пръснат по Каскадите.

Чул вика на Луума, Лийфи се претърколи встрани и дървото се стовари на земята, без да му навреди — успя да помете Моста на боговете и минаващите по него коли, но на самия бог нищичко не стори.

Лийфи се вдигна на крака и търти да бяга. Скабър го следваше по петите. Лийфи стигна чак до подножието на Маунт Джеферсън, където награби един балван колкото двуместен гараж и с един-единствен

широк замах го запокити към Скабър. Скабър видя балвана, летящ във въздуха към него като фотомонтаж на експресен влак и отскочи в страни; балванът просвистя над главата му и над цяла Колумбия, връза се в градчето Уайт Салмън и премаза няколко крайбрежни яхтклуба.

Лийфи му отговори, като се протегна към един буреносен облак горе, сграби енергията, която напипа там и я насочи към ръцете на Скабър, протегнати да се вкопчат в него и мокри от неспирния орегонски дъжд. Мълнията скочи и заискри по страните на Скабър. Изгори го тежко. Скабър се видя натясно.

Положението му се влоши още повече, когато и Луума се включи в битката — изкърти „Тимбърлин лодж“ от върха на Маунт Хууд и я метна по Скабър като копие. Скабър приклегна, но един бронзов ветропоказател прониза десния му прасец.

Той изтръгна метателното оръжие, но докато се занимаваше с това, Лийфи награби едни оплели се жици под високо напрежение и го омота в тях.

Скабър се изтръгна, но сега Луума отново го атакува, размахала половинкилометрова релса — беше я откъртила и я използваше като млатило. Тя му натресе му един як удар в слепоочието.

Скабър се зашемети, падна по гръб и се опита да се стегне. Но сега пък Роте, богът на коварните бойни действия, изскочи изневиделица, привлечен от миризмата на битка, метна се на Скабър и заби дългите си остри зъби в рамото му.

Скабър се дръпна назад като обезумял. Роте беше увиснал на него досущ като огромна мида.

Скабър промени формата си от великан в змия-гигант, загърчи се и разтресе кожата си в опит да отхвърли Роте Лийфи закрепя насърчително, метна се на гърба на Скабър и заби току-що сътворените си нокти в кожата му от двете страни на гръбнака.

Скабър писна — звук, който изпотроши прозорците от Портланд, та чак до Салем, и внезапно се превърна в малък прилеп. Лийфи и Роте изгубиха ценно време, докато се оглеждаха за него, преди Луума да загрее и да се оборудва с панорамно микроскопично зрение. И тогава видя Скабър, който се отдалечаваше скоростно, колкото кожените му крилца го държат.

Луума се превърна в мишелов и го погна. Скабър литна обратно към Флорида, единственото познато му място на Земята, с Луума и Лийфи по петите — и тримата оставяха подире си дири от пара с невиджани размери, а шумотевицата от преминаването им гърмеше по диагонал из целите Съединени щати.

Скабър успя да избяга, като се потули в един буреносен облак над окръг Дейд. Но вече беше накрая на силите си. Ранен и кървящ, той се спусна на Земята като пламтяща факла. Докато падаше, допълнителните му телеса, раздути за битката, изгаряха. Загуби броня, оръжия, невероятната си мускулатура. Всичко изгоря в огненото спускане. Ако беше продължил да пада по-дълго, може би щеше да изгори цял-целеничък. Стана така, че пламтящата атмосфера го погълна — и кожа, и плът — и от него остана само безмозъчен скелет, защото мозъкът му изтече с бълбукане от прегрелия череп. Дори и костите му сияеха, нажежени до червено, но не се превърнаха в пепел, защото костите на боговете не ги бива за горене.

По време на продължителното спускане костния му мозък се пенеше, воден от неунищожимата си ДНК, и възстановяваше нерви, мозък, плът, кожа, очни ябълки, нокти. Темпото на новия растеж не успяваше да застигне горенето, но го следваше много, много отблизо, и най-накрая той се стовари на земята с оглушителен трясък и докато лежеше в несвяст, безчувствен, процесът на възстановяването продължи и най-накрая той отново се превърна в човекоподобна фигура, но хърбава, много хърбава, гола като пушка и обезумяла от болка, гняв и огорчение.

Съзнанието му се върна и Скабър вече можеше да вижда и да чува, ала не знаеше нито кой е, нито какво се е случило с него, защото центровете за самовъзстановяване в неговия мозък, самите те новосъздадени, се бяха захванали здравата да подменят и реконструират паметта му. И докато траеше това, той нямаше ни сетива, ни говор и знаеше само, че е пострадал и има нужда от помощ.

Беше нощ. Той лежеше на някаква улица в предградията. И от двете ѝ страни имаше къщи. Уличните лампи хвърляха жълти светлинни отблясъци. Прозорците на някои от къщите светеха. Скабър се завлече с мъка до най-близката къща. Беше ярко осветена. Той издрала на верандата и, залитайки, се прислони към един прозорец.

Почука по стъклото с частично възстановените си пръсти и потръпна от болка.

До прозореца се приближи жена — едра лелка на средна възраст по пеньоар на цветя. Хвърли поглед на Скабър и се дръпна с писък назад.

— Фред! Ела бързо! Някакъв извратеняк наднича през прозореца!

Кратко забавяне. Звук от тътрене на стол. Звук на врата на шкафа, която се отваря. Звуци от тършуване. Вратата на шкафа се затръшна. Якичък мъж на средна възраст се втурна във всекидневната. Беше облечен в сини джинси, от които преливаше шкембе, и фланелка на „Делфините“. Беше нарамил бейзболна бухалка.

— Де го тоя кучи син?

— На верандата! Фред, внимавай!

Фред блъсна входната врата и излезе навън, готов да нападне с бухалката. Скабър, плъснал се по корем, мязаше на котешко повръщано. Вдигна умолително ръка.

— Помогнете...

— О, ще ти помогна аз и още как — възкликна Фред и стовари решително бухалката върху главата на Скабър. Главата на Скабър отскочи от верандата на два пъти. И на двата пъти изгуби съзнание. Фред отстъпи назад за нов удар.

— Фред, недей!

— Що пък не, дявол да го вземе?

— Знаеш ги какви са тия престъпници. Може да те осъди. Фред се удържа да не замахне.

— Да бе, точно така правят, гадовете — съгласи се той. — Бягай да викнеш ченгетата. Но тоя ха е мръднал с пръстче, ха такъв съм му фраснал, че ще му се наложи да обжалва в рая.

Стопанката на къщата влезе вътре. Дълбоко в черепа на Скабър ДНК-то се пенеше в нововъзстановения костен мозък и поправяше пострадалия главен мозък. Когато полицията пристигна, той вече се владееше достатъчно, че да се измете оттам, без много да му мисли.

Скабър никога не се бе смятал за дълбок мислител. В този миг беше в състояние на значително изтощение — и как иначе, щом мозъкът му продължаваше да се възстановява и току му пращаше проблясъци на образи със съмнителен характер. И все пак той

разбираше, че за да постигне целта си, ще му се наложи да измисли нещо. Но какво? Знаеше, че ще му хрумне след мъничко, само главата да му мине.

Скабър напусна Земята и се върна в Царството на боговете, покрит с люти рани. Физическата болка скоро премина, защото боговете оздравяват бързо, и, както вече отбелязахме, дори се възсъздават, когато ги унищожат. Ето защо поражението не причини дълготрайни физически увреждания на Скабър, но душевните му терзания бяха големи. Все още чуваше воя и кикота на Лийфи и останалите, докато го преследваха по Земята.

Споразумението му с Декстър можеше да се смята за невалидно, защото се беше опитал и се беше провалил. Но скоро Скабър откри в себе си нещо, което не желаше да признае това поражение и бе готово да се посвети на отмъщението.

Поразпита по-маловажните богове, но желаещи да откликнат на предложението му да ги поведе на война срещу Лийфи не се намериха. Повечето богове са мързели и когато не са подтиквани от силни емоции като сладострастие, глад или завист, те са склонни постоянно да се излежават и да живеят естетично. Един-едничък бог или богиня не се намери да тръгне с него.

Това като че беше краят. Но Скабър беше достатъчно дързък и надъхан да отправи молбата си към Висшите богове.

Те му се присмяха и му казаха, че това не им влиза в работата и, честно, няма грам значение дали той или Лийфи ще изядат калая. Висшите Богове и низшите богове не се обичаха особено помежду си.

Скабър се видя натясно, но желанието за мъст гореше ярко в него с неугасим пламък. И така, той предприе безпрецедентна стъпка. Реши да се посъветва с мъдрец. Защото когато боговете се видят натясно, те често се обръщат за съвет към човеците.

Когато човек има проблеми, той се съветва с някой бог. Когато някой бог си има главоболия, той се съветва с човек. Така си е открай време. Всеки приписва на другия мъдрост, която сам не притежава. И — ама че странно място е Вселената — всеки често успява да даде на другия съвет как най-добре да действа.

Откъде обаче Скабър да намери този мъдрец? Имената на мъдреците не ги публикуват в книги, нито пък ги има в указателя. А и във всеки случай Скабър не смееше да се върне на Земята без съюзници.

Замисли се дали да не попита Декстър, агента, който като че поназнайваше това-онова, но се въздържа — страхуваше се, че агентът е разочарован от него заради неотдавнашния му провал.

Кого още познаваше Скабър на Земята? Само Артър. Скабър не знаеше дали Артър е мъдрец — нямаше доказателства нито за това, нито за обратното. Но Артър беше единственият човек на земята, успял да осъществи контакт с бог от хилядолетия. Това беше довод в полза на неговата мъдрост.

Скабър реши да пробва. Не лично, обаче. Твърде рисковано беше. Вместо това се яви на Артър насън.

В този сън Скабър му се яви под формата на дребно пухкаво животинче, ни куче като куче, ни коте като коте, ами нещо по средата, кучекоте. Не се налагаше да бъде прецизен — нали беше само сън.

Боговете, разбира се, могат да получават достъп до човешките сънища, макар че се възползват рядко от това, защото ако има нещо, което боговете да намират за досадно, то е да говорят с човек насън. В този случай обаче Скабър твърдо беше решил да се посъветва и затова се прокрадна в съня на Артър.

Когато Скабър се появи през нощта, Артър тъкмо сънуваше Лапландия и ескимоси, а освен това кой знае как там се беше набъркало и някакво кенгуру. Артър тъкмо обясняваше на кенгуруто, че е сбъркало континента и трябва да си ходи вкъщи, когато Скабър влезе с валсова стъпка, маскиран като котекуче или кучекоте, и рече:

— Тъй както си почнал да раздаваш съвети, можеш и мен да посъветваш.

— Естествено — рече бодро Артър. — Какво искаш да знаеш?

— Не мога да намеря дома си — отвърна Скабър жално-милно, както се надяваше. — Може би ще можеш да ми помогнеш.

— Огледа ли се наоколо?

— Цялата Земя пребродих и го няма.

— В небесата търси ли?

— Отидох в царството на боговете — обясни Скабър, — но онова, което търся, го няма там.

— Ами като че ли си изчерпал наличните възможности — заключи Артър.

— Така излиза. Имаш ли някакви идеи?

— Разбира се — отвърна Артър. — Много е просто. Щом онова, което търсиш, го няма ни сред хората, ни сред човешките богове, значи трябва да е сред извънземните.

— Извънземни ли? Какви извънземни?

— Де да знам — отвърна Артър. — Това сам трябва да разбереш.

— Извънземни — замисли се Скабър. — Ама разбира се! Каква добра идея! Ти не знаеш случайно къде да ги търся тия извънземни, нали?

— Не точно — отвърна Артър — но не би трябвало да е твърде сложно. Трябва да отидеш на място, обитавано от разумни живи същества, които не са нито богове, нито хора. Много е вероятно да се окажат извънземни.

— Това трябва да е — рече Скабър. — Милион благодарности.

— За нищо — рече Артър и продължи да си сънува Лапландия.

После сънят на Артър премина през няколко усложнения, включващи пътуване с карета, теглена от мишки, прекрасна дама, която много приличаше на Мими, кларинет и още няколко предмета. Когато се събуди, единственото, което си спомняше, бяха жената и кларинетът. Скабър, маскиран като кучекоте, отдавна беше забравен. Точно както Скабър искаше.

Скабър се отправи към един от неизследваните райони на Царството на боговете, където не беше известно да има богове. Забеляза с одобрение крещящите цветове, смъртната жега, странните аморфни силуети на най-обичайните предмети в този район, като например мравуняците и прерийните псета. Подобни предмети бяха непогрешим знак, че е попаднал в такъв район на Царството на боговете, където живее извънземен бог. Дори и свистенето на вятъра в дърветата, растящи с краката нагоре, беше по-различно.

И тук той откри песа-отшелник, самотно божество, което живееше самичко сред тази дива пустош. Това божество беше турило табела с надпис:

ПОСЕЩЕНИЯТА СА НЕЖЕЛАНИ

СТОЙ СИ ТАМ. НА ТЕБЕ ГОВОРЯ. ПАЗИ СЕ ОТ ЧУДОВИЩЕТО. НАОКОЛО СА ПРЪСНАТИ ОПАСНИ ЗАКЛИНАНИЯ, ВЪОРЪЖЕНИ И ЗАНЕМАРЕНИ. ТЕЗИ ЗАКЛИНАНИЯ СА СКЛОННИ ДА ВИ ВДИГНАТ ВЪВ ВЪЗДУХА. СТАНЕ ЛИ ТОВА, СПАСЕНИЕ НЯМА. ГЕПИ ЛИ ВИ НЯКОЕ, ХИЧ НЕДЕЙТЕ ДА МИ СЕ ВАЙКАТЕ. ПРЕДУПРЕДИЛ СЪМ ВИ.

Това в известно отношение беше повече от разкандардисващо, но в друго — повече от насърчително, защото беше положително доказателство, че Скабър е стигнал в гарантирано чужда територия и можеше да се надява да последва съвета на пророка Артър. И така, той продължи, нащрек за чудовища и заклинания. Попадна на самотен гарван, кацнал на обгорен дънер, който грачеше злокобни предупреждения с треперлив глас. Подмина го, като гледаше да е по-далечко от клюна му.

След малко пристигна в област, ясно обозначена с ИЗВЪНЗЕМНИ ПЛАВАЩИ ПЯСЪЦИ ОТ НАЙ-КОВАРЕН СОРТ — ПРЕДУПРЕДИХМЕ ТЕ!

Заобиколи ги и се приближи до едни блъскащи се една в друга скали, подобни на Симплигадите — извънземна конструкция, заемаща самия център на класическата митология, място, където без никакви мислими причини скалите се втурваха и се блъскаха и тряскаха една о друга. Но беше доста лесно да ги заобиколиш.

По-нататък се натъкна на формацията Сцила и Харибда, друга извънземна конструкция, присвоена за класическо ползване от поколения митографи. За късмет над формацията минаваше въжен мост. Беше разнебитен, но Скабър го приведе в безопасно състояние.

След малко се приближи до малка планина, в чийто център имаше пещера. Тъкмо понечи да я подмине и забеляза мечата кожа, увиснала на дървото пред пещерата. Приблужи се. Мечата кожа беше скроена и ушита в нещо като наметало. Присъствието ѝ предполагаше, че тук наоколо има някой.

— Има ли някой тук? — подвикна той към пещерата.

Отвътре му отвърна глас:

— Няма никой! Върви си!

— Знам, че си вътре! — провикна се Скабър.

Чу се звук от тътрене на крака. След малко от пещерата се измъкна малко кученце-джудже. Беше безформено, грозно и имаше рунтава брада, покриваща почти цялата му муцуна.

— Ти откъде идваш? — попита го кученцето.

— От друго място в Царството на боговете. Трябва да говоря с тебе.

— Не видя ли предупредителните ми табели?

— Мярнах ги, но реших, че не се отнасят задължително за мен.

— Как мина през плаващите пясъци?

— Заобиколих ги.

— Знаех си, че трябва да ги разпръсна по-надалечко — смънка кучето-джудже. — А очевидно и блъскащите се скали не са те спрели.

— Лесно беше да се мине покрай тях.

— Трябваше да ги видиш какви бяха, като ги сложих. Бяха леки и гъвкави, и бързи, та бързи. Щяха да те смачкат на пюре.

— Доста време трябва да е минало.

— Да, като че ли да — рече кучето-джудже. — Никой никога не идва насам, та съм се поотпуснал.

— За мой късмет — рече Скабър.

— Предполагам, че може да го възприемаш така. Е, като си дошъл тук — какво искаш?

— Искам да ми разкажеш за извънземните.

— Аз съм извънземен.

— Личи си. Но ти си извънземен бог. Искам да науча нещо за извънземните хора.

— Кое те кара да си мислиш, че знам нещо за извънземните хора?

— Просто предчувствие. И освен това фактът, че изглеждаш смахнато и говориш богореч с акцент.

— Все още си личи, а толкова години минаха — оплака се кучето-джудже. — Е, синко, щом си дошъл, май ще е най-добре да си поприказваме, та да мога по-скоро да се отърва от тебе. Влез в пещерата, ще пийнем по една сома контрабанда — по-хубава е от всичко, което можеш да пиеш там, откъдето си дошъл.

Скабър последва кучето-джудже в пещерата. Отначало пътят навътре беше тесен, но след няколко десетки метра коридорът се разшири в доста просторна стая. Вътре имаше няколко удобни кресла. Джуджето-куче махна на Скабър да седне.

— Хубава мебелировка — отбеляза Скабър, като оглеждаше окачените по стените предмети, извънземни, но хубави за гледане.

— Като живея сам, не значи, че трябва да живея в кочина! — джуджето-куче се приближи до една каменна лавица и свали оттам едно каменно гърне. Напълни две каменни чаши и подаде едната на Скабър.

— За конфуз на враговете ни! — каза той, двамата се чукнаха и отпиха.

— Бива си я — забеляза Скабър.

— Бива си я, естествено. Това тук ти е домашна извънземна сома. Такова нещо не можеш намери в твоят мухлясало дребноблагородническо царство на дискурс!

Няколко минути те отпиха в мълчаливо одобрение.

— Разкажи ми за извънземните — помоли Скабър след малко.

— Няма кой знае какво за разказване. Те са банда неблагодарници, също като хората. Векове наред им служих добре — и накрая какво получих за благодарност? Изхвърлиха ме — ето какво. Честно, ако ме питаш мене, дръж си ги за тебе твоите извънземни.

— И хората са същите — рече Скабър.

— Знам. Честно, въобще, ама изобщо не ми пука за никое живо разумно същество, па ако ще да е човек, извънземно или знам ли какво.

— Има ли и други?

— Че отде да знам? Не съм от интелектуалците. Когато моите извънземни ме изритаха, дойдох тука. Царството на боговете е много смотано място, но там поне един бог може да си живее необезпокоявано. Поне през повечето време де.

— Извинявам се за безпокойството — рече Скабър.

Кучето-джудже сви рамене.

— Извинение скойтем на фарашина не прави.

— Моля?!

— Стара извънземна поговорка. Непреводима.

Последваха нови минути на мълчание. После Скабър попита:

— Все пак, какъв език говорят тези извънземни?

Кучето го изгледа сърдито.

— Протоизвънземски, естествено. Че какъв друг?

— Вярно бе, вярно. Може ли да ми кажеш къде да намеря тези извънземни?

— На някоя от извънземните им планети, естествено. Че къде другаде?

— Коя планета?

— Извънземни планети се намират доста лесно — обясни джуджето-куче. — Те се въртят около извънземни звезди. Или не беше ли обикалят? Все не мога да запомня разликата.

— Какви ще са тия звезди?

— Синко, ама ти трябва да си необикновено тъп. Извънземните звезди са много лесни за намиране. Те са тия с извънземните имена.

— Като например?

— Бетелгойзе. По-извънземно от това не можеш намери.

— Можеш ли да ми кажеш още някое?

— Алгол.

— Ами Канопус?

Кучето-джудже го изгледа на кръв.

— Нищо извънземно няма в Канопус. Да ме преметнеш ли се опитваш?

— Не, наистина не знаех. Бетелгойзе и Алгол. Според мен за начало стават.

— Защо ти е да приказваш с извънземните? — зачуди се кучето.

— Имам някои идеи, които си мислех да пробвам върху тях — отвърна уклончиво Скабър.

— Прави каквото искаш. Но не забравяй старата поговорка: когато отиваш при извънземни богове, не си забравяйстриадуса.

— Какво е товастриадус?

— Мисля, че отговорих на достатъчно въпроси — отреза го кучето-джудже. — Това тук не ти е индоктринационен курс по извънземни народи. Ако си си допил питието, направи ми любезната услуга да се разкараш оттука.

— Тръгвам — рече Скабър, допи питието си и остави чашата на каменната масичка за кафе. — Благодаря ти за помощта. Между другото, мене ме знаят като Скабър. Май не разбрах как се казваш.

— Викат ми кучето-джудже — представи се кучето-джудже. — По обратния път недей да стъпваш в Танталовия капан.

— Ще внимавам — обеща Скабър. — Много любезно от твоя страна, че ми го споменавах.

— Просто не ща да те слушам как врещиш — обясни кучето-джудже.

Скабър разпита насам-натам и научи, че Алгол IV има поне една планета, населена с извънземни. Можеше и повече да са, но една със сигурност беше.

Отиде там. Първото нещо, което забеляза, щом пристигна на Алгол IV, бяха дърветата. Бяха ниски и чепати, със сивкавокафява кора. Изобщо нямаха странен вид и това беше добре, защото Скабър не знаеше до каква степен се простира извънземността на тази планета. Зарадва се, като видя, че дърветата си изглеждат като дърветата навсякъде, и, минавайки покрай едно дърво, го потупа. Дървото трепна и издаде кратък оригващ се звук.

Скабър спря, впери тежък поглед в дървото и попита:

— Какво беше това?

— Извинете — отвърна дървото, — но току-що приключих с обяда си.

Скабър се направи на ударен. Може би това място беше малко по-извънземно, отколкото си мислеше. Е, и какво? Дърветата тук не му влизаха в работата. Продължи и се натъкна на тесен калдъръмен път, който водеше през една ливада и се изкачваше по един хълм. Стъпи на него и пое нататък.

Денят беше прекрасен. Слънцето на Алгол IV, наречено Алгол 0, и мъничкия му черен спътник Алгол 0/1, се виждаха и двата на тъмнеещото следобедно небе. Духаше лек ветрец. Във въздуха имаше пурпурни точки, причина за които най-вероятно беше атмосферната дифракция, самата тя дължаща се на претоварването на черния спътник с визуален пурпур.

На наземно ниво той откри запуснат извънземен град, осветен от черни прожектори, монтирани на високи W-образни стълбове. В тяхното сияние той успя да различи сияйните силуети на обитателите. Заприказва се с един на име Джабир.

— Та кажи ми — рече му извънземният на име Джабир, — какво правиш тук на нашата планета?

— Ами живеем в свободна галактика, смятам — отвърна Скабър.
— Мога да ходя където си ща, смятам.

— Не съм искал да се заяждам — поясни Джабир, защото проумя, че Скабър е бог, и му стана ясно, че трябва да си пази спасението.

— А какво искаше? — попита Скабър.

— Просто исках да знам дали си дошъл тук заради нещо конкретно.

— Ами че естествено — отвърна Скабър. — Аз съм бог. Когато правя нещо, винаги си имам основание.

— Това го загреях. Веднага те познах, че си бог.

— Как така позна?

— Това е просто нещо, което ние, извънземните, разбираме, когато сме в присъствието на бог. Та, каква е причината да дойдеш тук?

— Първо нека те попитам нещо — рече Скабър. — Вие, хора, случайно да имате древен мит за бог, дошъл при вас с обещания за слава и мъст за несправедливости, които никой вече не помни?

— Като го каза, та се сетих, да, имаме такъв мит.

— Така си и мислех — рече Скабър.

— Защо ме питаш?

— Защото имам новина за вас, хора. Заведи ме при вашето народонаселение.

— Това ще да е някоя голяма работа — смънка Джабир. — Последвай ме. — И той го поведе към Великия площад на Повторното посещение на Древния от Съницата, където новопристигналите богове обикновено се чувстваха най-уютно.

ЧАСТ ШЕСТА

Скабър беше направил някои интересни открития за извънземните на Алгол IV.

На първо място, тези извънземни бяха двукраки четириноги — форма, която природата намираще удобна за всички разумни твари. Е, не съвсем за всички. Някои от тези извънземни бяха същества с по четири крака и две ръце. Те като че съставяха бойното крило на извънземните войски. Други пък имаха напълно различна форма, а някои не бяха нищо повече от големи глави, прилични на огромни безформени тикви. Те ни мърдаха, ни шаваха. Растяха от земята като растения и поемаха хранителни вещества от почвата. Но същевременно бяха и активно хранещи се от животински тип и се нуждаеха от готвена животинска храна за интелектуалното си развитие.

Въпросът как точно се е появила тази адаптация беше интересен, тъй като поколения наред на тях не е имало кой да им готви. В този случай еволюцията беше действала в посока от бъдещето към миналото, но нещо се беше объркало с времето, защото сума ти поколения тиквоглавци бяха живели и умрели без готвената животинска храна, нужна им, за да достигнат до крайната, висша степен на интелектуално развитие.

Но след известно време се появи и това, с помощта на самостоятелно еволюирали двукраки форми на извънземните.

Тези двукраки извънземни много приличаха на хората в ред отношения, само дето религията им включваше и кланянето на тиквоглавците.

Двукраките извънземни тръгнаха да ги търсят и претърсиха цялата си планета, за да намерят тиквоглавците. Ала дълго време не ги намериха, защото тиквоглавците бяха скрити в пещери, но двукраките векове наред изобщо не поглеждаха пещерите поради вродени задръжки от завиране на тъмни места.

И така, еволюцията на извънземните раси очевидно бе докарана до застой, но сред тях се появи пророк, на когото му хрумна идеята да

нарушат табуто и да погледнат точно в пещерите. Там те откриха онова, което бяха търсили — другите извънземни, толкова дълго време водили отделно, но паралелно съществуване.

Първата среща между двете раси била записана в свещените писания.

— Здравсти — рекли двукраките. — Вие сте великите, нали така?

— Имаме щастието да бъдем тези създания — отвърнали тиквоглавците. — Живяхме много дълго време скришом и ви чакахме да наминете. А сега, след като вече ни намерихте, съвсем си е редно да ви поробим напълно и вие да прекарвате цялото си време, прислужвайки ни, защото то ще е за още по-голяма прослава на всички извънземни.

— Чуйте го, чуйте го — възкликнали двукраките. — Най-накрая нашата раса си има предназначение. Каква дреболия е робството, щом може да донесе такава радост.

И така двата основни вида извънземни, главите и крайниците, както се нарекли, се сближили за първи път.

Главите не изгубили много време в съставяне на диетата, нужна им, за да се развиват интелектуално както трябва, а крайниците изразили огромната си радост от това, че най-после си намерили висше благо, чиито роби да станат.

Създада се основа за обществен механизъм и това улеснило изнамирането на нови форми на извънземен живот, когато еволюцията намирала за уместно да ги разкрие. Понякога ги откривали по планинските върхари, понякога — на океанското дъно, но се появявали и по други места, като например вътре в определен вид големи орехи и в горната част на короните на листопадните дървета.

Всички били много доволни от високата степен на специализация, проявявана от тези форми, защото един от кошмарите на извънземните била възможността за съществуването на създание с всеобщо предназначение като човека. Подобно създание за тях било извращение на всичко правилно и прилично в еволюцията и затова те били предразположени към война с човечеството далеч преди Скабър да дойде при тях и да им разкаже за хората.

За беда хората били толкова глупави, от извънземна гледна точка, че не се усещали, когато ги съкрушат, защото били способни да

възприемат противоречиво поведение с най-голяма лекота. Тъкмо си помислиш, че си успял да притиснеш благополучно някой човек или някоя човешка нация под палеца си (защото по онова време извънземните си отглеждали специални палци за притискане на човеци), и тия балами забравяли всичките си обещания и се юрвали да те трепят само защото си различен.

Това била проява на възмутителна липса на разум и извънземните не знаели какво да я правят, докато не дошъл Скабър и не им подхвърлил идеята за пряко завоюване. Извънземните го сметнали за естествена идея, на която отдавна й било дошло времето. Захванали се да строят космически флотилии и да разработват извънземни форми на живот, които биха всели ужас в редовете на човечеството. И им било много весело да работят по това, защото открили, че да всяват ужас много им харесва.

Междувременно на Земята, на купона в къщата на Артър, скоро след като Астур, Ариман и Купидон си тръгнаха, Мелисент усети как нещо остро я убоде по задните части. Удържа се и не се почеса. Тя беше възпитана богиня, не като някои шафрантии, които можеше да посочи. Погледна застаналия до нея Артър. Странно, колко привлекателен изведнъж ѝ се видя този мъж. Дори и прегърбената му стойка, която отначало я беше отблъснала, сега ѝ се струваше жизнерадостно хлапашка, очарователно небрежна. А гузния му израз, за който беше решила, че би бил неуместен на лицето на всеки, бог или смъртен, сега я порази като възплъщение на красотата, като кокетната покана на еленче годиначе, вече почувствало своята мъжественост, хвърлящо лукави погледи, та дано някоя впечатлителна женска...

С усилие спря потока на мислите си. Да му се не види, рече си тя — това не си го мисля аз! Някой се е вмъкнал в главата ми и мисли вместо мен!

Изведнъж я обзе уплаха. Извини се и изтича в банята. Заклучи вратата и мобилизира автолокационното самозащитно устройство в ума си, каквото имат всички богове и богини, имплантирано още преди раждане — устройство, което се използваше в помощ на божествата, за да се придържат към основната насока и да не бъдат отклонявани от ефимерните потоци на любовта и омразата.

— Автолокационното самозащитно устройство докладва.

— Нещо причини внезапна промяна в моята емоционалност. Може ли да ми кажеш дали някоя чужда самоличност не е поела контрола над моя разум?

— Отговорът е отрицателен — каза устройството. — Тази, която изпитва въпросните чувства, си самата ти.

— Но как е възможно? Какво е станало между две секунди време?

— Била си уцелена от стрелата на Купидон, ето какво — докладва устройството.

— О, не! — извика Мелисент. — Не и този проклет Купидон!

— Същият.

— Не и любов!

— Любовта и ти — отвърна устройството. — Има само двама, и любов голяма...

Тя изключи устройството. Не беше време за баналности.

Да се окаже влюбена беше най-лошата от лошите новини за Мелисент. Ама че тъп късмет! Тя си имаше планове, щеше да учи танци при една от трите грации, може би и да замества някоя муза от време на време. А сега с всичко това беше свършено. Беше влюбена в мъж. В някакъв си тъп човек. По-лошо, отколкото да си бременна. Когато си бременна, поне от цялата тази работа се сдобиваш с дете, но когато си влюбена, всичко, което получаваш, е рухването на всичките ти досегашни надежди и планове.

Нямаше да приеме безропотно това. Но първо трябваше да се махне оттам, за да устои на изкушението да сграбчи Артър и да го задуши от целувки, макар да го презираше — странно нещо е това любовта.

Накарана да обича против волята си! При това — да обича точно пък човек! Трябваше да има нещо, което да предприеме.

Ранените богове притежават инстинкт да търсят изцеряване; а любовната рана не беше по-различна от другите болести.

Мелисент отиде във ВКСУСНЕ.

* * *

Още преди много време беше решено, че боговете са твърде податливи на импулси. Хубаво си беше да се приказва за божествени прищевки и капризи. Но всеки знаеше, че божествата се славят със своето постоянство, а не с поведенческите си отклонения, които дори и човек не би признал за свои. Макар коцкарите от висока класа като Зевс да протестираха, че тяхната вятърничава влюбчивост била част от божествената им същност, в сърцата си или в ту мусите си, където всъщност се пораждаха и мислите, и чувствата, те знаеха каква е разликата.

Една от най-важните отлики между богове и хора е, че хората са изолирани и могат да разчитат само и единствено на собствените си

сили, докато боговете разполагат с резервна система.

Когато един бог се окаже в беда от психологическо естество, той знае точно какво да направи: обажда се във Върховния консултативен съвет за унищожаване на случайни и нежелани елементи. ВКСУСНЕ.

Тъкмо така постъпи и Мелисент, веднага щом разбра, че Купидон я е пробол.

Първо се извини — искаше да се оттегли любезно от купона.

— Виж — каза тя на Артър, — радвам се, че се запознахме. Трябва да си ходя. Хайде, ще се видим пак някой път, а?

— То е ясно — отвърна Артър.

Мелисент се махна оттам. Натисна бутончето с цифрата шест на устройството на китката ѝ, маскирано като гривна. И то веднага я пренесе на Улица Ремонтна, както ѝ викаха.

Улица Ремонтна беше дълга, мръсна улица нейде в Царството на боговете. Не бяха предприемали никакви опити да я разкрасят. Боговете и богините, които идваха тук, си имаха много по-големи дертове от архитектурата и вътрешното обзавеждане. Тук не беше метено отдавна. Канавките бяха пълни с боклуци. Витрините изглеждаха като връхлетени от пясъчна буря. Уличното осветление мъждукаше и хвърляше мътно оранжево сияние, на което всички изглеждаха като призраци. Това място тук се беше посветило на сериозността и му личеше.

Мелисент се упъти направо към главната дирекция на ВКСУСНЕ. Там нямаше дори и витрина. Само име и табела, която сочеше към едно стълбище.

Мелисент изкачи три етажа и стигна до врата. Отвори я и влезе в малка приемна. По малките масички, видели и по-добри времена, бяха разхвърляни списания. В приемната нямаше никой освен една служителка — едра и свирепа на вид лелка с висок кок.

— С какво можем да ви помогнем? — попита служителката. — Бях улучена от стрелата на Купидон — обясни Мелисент.

— Преди колко време?

— Сигурно няма и час. Дойдох тук при първа възможност.

— Скоростта е изключително важна в такива случаи — каза служителката и натисна един бутон на таблото. — Влезте вътре. — Тя въведе Мелисент в стаята зад приемната. Там имаше носилка на

колела. Лелката посочи на Мелисент да легне на нея. В друга част на стаята се отвори врата и вътре влезе висок млад бог с подкастрина брадичка, облечен в дълъг бял халат и с рефлектор на челото.

— Улучена от любовна стрела — съобщи му лелката.

Докторът кимна и макар чертите му да останаха невъзмутими, по бръчките, изписали се на челото му, Мелисент се досети, че работата според него е сериозна.

Той извади от джоба си някакъв инструмент, нагласи измервателната скала и уви гъвкавата част около китката на Мелисент.

— Кръвното ли ми мерите? — попита Мелисент.

— Не. Това е тумосифер. Проверява субстратите в твоя ихор и ги премахва. Много се надявам да сме успели навреме.

— Дойдох тук при първа възможност — обясни Мелисент. Докторът сви рамене.

— Вероятно си дошла при първа *разумна* възможност, което е съвсем друга работа. Вероятно си се извинила на приятелите си или на хората, с които си била там, спряла си се да си провериш грима, може би дори си въртнат един-два телефона.

— Телефони не съм въртяла — отвърна Мелисент. — Веднага дойдох. Но не знаех, че трябва да стигна тук чак толкова бързо.

— Ако и ти беше видяла толкова случаи на отравяния с обич като мен, щеше да дойдеш тук от бързо по-бързо. — Той разви гъвкавата част на тумосифера, погледна скалата, намръщи се. — М-да, отровена си, това е ясно. Но нека бъдем абсолютно сигурни. Кое е първото нещо, което ти идва наум сега, веднага?

— Артър Фен — отвърна Мелисент.

— Това е онзи, към когото е насочена твоята любов?

— Да.

— Не познавам бог с такова име.

— Той е смъртен.

— Проклятие, това наистина е сериозно — рече докторът. — Любовта към смъртен е сериозна работа за една богиня.

— Хей, аз ли не го знам? Можете ли да ми помогнете с нещо?

— Твърде късно е да неутрализираме отровата със страбизмична титурация. Цялата ти система е поразена. Ще се наложи да опитаме субрационално изместване.

Докторът щракна с пръсти. От скритите тонколони се разнесе стара песен от Земята: „Не може туй да е любов, защото тъй ми е добре.“ Разрушителната, натрапчива музика заблъска Мелисент, а служителката издуваше звука все по-силно и по-силно. Задната стена на лекарския кабинет избледня и бе заменена от огромна сцена с блещукащи прожектори. На сцената излязоха танцьори и затанцуваха Танца на разума. Строго овладените им стъпки бяха придружени от прожекция на кубистични картини. Мелисент усети как танцът я повлича. Почти неволно краката ѝ започнаха да отбиват ритъма, ръцете ѝ грациозно се издигнаха над главата и тя се понесе във вихъра му.

Докторът стоеше при таблото и натискаше разни копчета. Израз на върховна концентрация покриваше лицето му като боне. Съвсем разсеяно той запали цигара. Тя служеше за подчертаване на действието. Служителката го изгледа възхитено, а после, в отговор на предупредителния му поглед, отново впери в него безизразни очи. Не вървеше да показва дори най-лекия намек тъкмо за онова чувство, от което се опитваха да отърват пациентката.

Музиката се издигна до кулминация. Мелисент се въртеше, приклякваше и се движеше в транс.

Служителката прошепна на доктора:

— Според мен ще стане.

— И според мен — прошепна ѝ докторът в отговор. — Сега, ако само успеем да я измъкнем оттук, без да съживим онова, което се опитахме да изрежем, ще сме се справили наистина добре.

— Ако някой е способен да го направи, то това си ти — въздъхна служителката.

— Я се овладей — скастри я докторът.

Той отново насочи вниманието си към таблото, изведе сръчно музиката и ефектите до разтърсващ климакс, а после — до внезапна, злокобна тишина.

Мелисент спря в крачка, огледа се и озадачено попита:

— Какво правя тук?

Прикривайки триумфалния си плам, служителката ѝ отвърна със стандартния отговор:

— Влезе тук да пазаруваш, мила. Още ли не си привършила? Докторът, манипулирайки с ключовете на таблото, бе превърнал операционната в бутик. Имаше стойки с окачени по тях рокли,

витрини с бижута и ценности, рафтове с обувки, отделна секция за бански костюми.

Мелисент тръгна по пътеките, като се оглеждаше насам-натам и се чудеше защо целият персонал на магазина е облечен в бели престилки и носи рефлектори на челото. Погледна въпросително служителката.

— Това е последната мода — обясни дамата и погледна намръщено доктора, който не беше доизкусурил съвсем обстановката. — Фройдистка мода — маниашко, нали?

— Предполагам — отвърна Мелисент разсеяно. — Както и да е, тук май не мога да си харесам нищо.

Тя тръгна към изхода. Докторът и сестрата затаиха дъх. Ако успееше да излезе оттук, без паметта ѝ да се възстанови, имаше голям шанс да се отърве веднъж завинаги от нежеланата любов.

— Е, ще си ходя — рече Мелисент.

И тъкмо понечи да излезе, една от витрините привлече вниманието ѝ. Беше пълна с бижута. Нищо кой знае колко изящно, макар и изработката да беше повече от свята. Едно бижу ѝ се беше набило на очи — брошка от сребро, с фина сребърна верижка.

— Доста е хубавичка — отбеляза тя, щом взе брошката и я поднесе към светлината.

— Как, по дяволите, е попаднало това нещо там? — прошепна докторът на сестрата.

— Че откъде да знам, по дяволите? — изсъска му в отговор сестрата.

Нещо щракна тихичко — Мелисент беше отворила брошката.

Вътре имаше снимка на мъж с обратна захапка, малки очички с тежки клепачи и неизтребимо съмнителна физиономия.

— О, Артър! — въздъхна тя. — Как можах да забравя!

— Лош късмет — отбеляза докторът. — Мелисент, боя се, че не можем да направим нищо повече.

— Предполагам — отвърна Мелисент с безнадежден глас. — Все пак, благодаря, че се опитахте.

И излезе.

Докторът се обърна към служителката.

— Искам да знам кой е сложил тази брошка там. И кой е сложил снимката в брошката.

— Веднага се залавям да разбера — отвърна служителката. Но отговор така и не намериха. И да бяха го намерили, нямаше да е от никаква полза за Мелисент. Дори и боговете са подвластни на необясними аномалии.

И наистина. Скабър беше толкова щастлив, когато се огледа и видя безкрайните редици извънземни, събрали се да го приветстват. В огромното пространство, известно като Забранения площад, се бяха събрали десетки и стотици хиляди и бързо набъбваха до милиони.

Страните на този площад в сърцето на столицата бяха дълги по трийсетина километра. Беше оборудван с високоговорители, монтирани на високи стълбове и затворени в почти неразрушима прозрачна бяла пластмаса, надупчена за проветрение. Един извънземен на име Ксосо му обясни, че тези покрития са предпазвали тонколониите от стихииите през дългите години и още по-дълги векове, докато така са си стърчали неизползвани.

— Неизползвани ли? — учуди се Скабър. — Искаш да кажеш, никога не са били използвани?

— Точно това искам да кажа — потвърди Ксосо.

— Не разбирам.

— Много е просто. Големият Забранен площад е един от най-старите артефакти на нашата цивилизация и датира от времена, които никой извънземен не си спомня; винаги е бил почитан като свещен и никога не е бил използван; достъпът до него винаги е бил строго забранен и тежки наказания са заплашвали всеки, достатъчно безразсъден да не зачете предупреждението и да стъпи в свещените му предели.

— Поне високоговорителите не сте ли проверявали?

— Ние — не. Но нашите предци са работили сръчно и никога не сме се съмнявали в това, че високоговорителите ще проработят, когато дойде великият ден и се наложи да ги използваме.

— Да не искаш да ми кажеш — подхвана Скабър, — че вашите далечни предци са построили този площад и високоговорителите му не за собствено ползване, а за идването на определен ден в бъдещето?

— Точно това искам да кажа — отвърна Ксосо. — За един бог, прекарал толкова много време сред хората, ти показваш проницателно разбиране на нашите нрави.

— Благодаря — отвърна Скабър, — но откъде предците ви са знаели за какво го строят?

— Не са знаели — обясни Ксосо. — Но са били родени със знанието как да построят този площад, знание, заложено вече в гените им, заложено без съмнение от някой далечен потомък от бъдещето, копнял всичко да се развие по определен начин при определен случай.

— А откъде знаете, че случаят е точно този?

— Самото наше ДНК ни пее — отвърна Ксосо. — С твоето пристигане нашата съдба се проясни. Трябва да тръгнем на война срещу човечеството, а ти ще ни водиш.

— Ами че да, затова съм дошъл — съгласи се Скабър — но съм изненадан, че сте очаквали пристигането ми.

— Нашите хора от бъдещето без съмнение са много по-умни, отколкото днешните — отвърна Ксосо. — Не бива да се чудиш, че са предвидили тази славна възможност и са се погрижили тя да се сбъдне.

— Но ако вашите потомци от бъдещето са знаели, че ще стане така — възрази Скабър, — то, за да го знаят, то вече трябва да е станало. Не е ли така?

— Случаят изглежда такъв — рече Ксосо, — освен ако не вземеш предвид мечтаното развитие на дадена раса, противопоставено на реалното ѝ развитие.

— Аха, разбирам — подметна Скабър, макар да не разбираше.

— А сега, ако обичаш, хората очакват твоите слова.

Скабър пристъпи към микрофона и почука по него с нокътя на палеца си. Той издаде задоволително гръмовно тупане. Извънземните заликуваха и можеше да се чуе как някои казват: „Истинска божа поличба — Проверяването на Микрофона!“

А друг отвърна:

— Доживях и аз този ден!

А трети рече:

— Ако не спреш да ме настъпваш, друг няма да доживееш.

Но щом Скабър пристъпи напред и се прокашля, тези и останалите дружески закачки стихнаха.

— Приятели и братя извънземни — прокълтя буйно гласът на Скабър над огромния площад и отекна в усилвателните дъски, монтирани в периферията му; дъски, изработени от най-рядко lignum

sonae и така проектирани, че дори и най-отдалечените от високоговорителите да чуват неговия божествен глас в пълната му сила. — Аз смятам себе си до последната своя частица за също толкова извънземен, колкото сте и вие, що се отнася до най-съществените неща, за които точно сега няма да се впускам в подробности, но с които можем да се заемем по-нататък за удоволствие. Твърде съм щастлив, че съм тук пред вас аз, вашият собствен бог, избран от онзи далновиден елемент във вашата зародишна плазма, предугадил моето пристигане и подготвил ви за него...

Скабър се поколеба, разсмя се и рече:

— Като че забравих с какво започнах това изречение!

— Същински извънземен! — възкликнаха шеговито извънземните.

— А, да, сетих се. Тъкмо смятах да ви съобщя какви планове имам за вас. Предраги ми приятели, плановете, вградени в моята зародишна плазма, както и във вашата. Моите планове призовават към незабавното и експедитивно унищожение на планетата, нарекла себе си Земя, населена с онези твари, наричащи себе си човешки същества!

— Ама че наглеци! — изкоментира глас в тълпата. — Продължавай, о, най-великолепни боже, защото те слушаме, притаили дъх и наострили уши, а тези от нас, които имат проблеми със слуха, ще бъдат наставлявани от надарените със слух сред нас, дошли тук оборудвани с черни дъски и бял лъскав тебешир тъкмо с тази цел.

— Това е отклик твърде похвален — рече Скабър, — но стига сме си губили времето в празни приказки. И така, оттук вие ще се отправите под строй към мястото, където е разположена космическата флота и ще се натоварите на корабите незабавно и без протакане, защото и секунда не бива да губим в осъществяването на такова величествено начинание.

— Чуйте го! Чуйте го! — викнаха извънземните и тъй, в стройни редици, те потеглиха начело със Скабър през града и надолу към мрачните безлюдни полета, където во време оно предвидливите им предци бяха паркирали космическа флотилия, защитена от прозрачни проветриви покрития от бяла пластмаса, докато дойде време да потрябват.

Скабър доволно забеляза, че корабите, макар и древни на години, въпреки това имаха онзи модерен вид, постижим само за предци, които

сънуват бъдещето. Изненада го голямото разнообразие от форми, на което се натъкна окото му. Бяха твърде многобройни, че да се изброят, но въпреки това си просека обяснение.

— Виждам, че си изненадан от разнообразните форми на нашите кораби — обади се Ксосо. — Нашите предци са построили флотилията така, че за всяка форма на извънземно да има удобен по форма кораб. Така и стана.

— Вашите предци са били извънредно предвидливи в очакванията си за изискванията на бъдещето — отбеляза Скабър.

— Пилотите, навигаторите, готвачите и чистачите, войниците, морските пехотинци, женският корпус за поддръжка и, въобще, всичко, необходимо за експедиция с такива размери и важност, тук ли са вече?

— Тук са и са готови — докладва Ксосо.

— Тогава да се залавяме — рече Скабър. — Извънземни! По корабите! Главен астрогогатор! Докладвай ми и ще ти задам курс, който ще ни отведе към неизбежния съдбовен миг!

Ксосо гордо се изпъна в стойка мирно.

— Аз съм твоят главен астрогогатор. Корабът ти, господарю, те очаква. Отбележете, той би могъл да бъде описан единствено като божествен.

Скабър наистина го отбеляза. Беше огромен златист кораб, и щом вдигнаха белите пластмасови покрития от него, той засия с блясък, съперничесък на този на малкото мъждиво слънчице, огряващо цялото начинание.

— Ние ще водим — обърна се Скабър към своя астрогогатор.

— Нека останалите ни следват в какъвто си искат ред.

— Така и ще бъде — отвърна астрогогаторът. И скоро, много скоро и с учудваща бързина цялата космическа флотилия литна в небесата, където обиколи веднъж родната планета, а после, по нареждане на Скабър, се гмурна в тайнственото, обгърнато в мистерия субпространство с намерението да изскочи на един замах разстояние от планетата Земя.

Здрасти — рече Мелисент. — Върнах се.

Артър седеше в стаята си и си пиеше сутрешното кафе, когато Мелисент изникна зад гърба му. Той подскочи неволно и разля кафе по халата си.

— Да му се не види! — изруга той. — Извинявай. Мелисент, стресна ме, като ми изникна така изведнъж. Няма ли някакъв начин да съобщаваш за пристигането си? Да звъниш с камбанка ли, що ли?

— Слушай — рече тя. — Трябва да ти кажа нещо важно.

Артър бе обзет от чувството, че това не е честно, характерно за мъжете, когато едва-едва позната им богиня се гласи да ги упрекне.

— Каквото и да е то — рече той — съжалявам за него.

— О, небеса, млъкни и чуи какво имам да ти казвам.

— О, извинявай — повтори отново Артър. — Какво има, Мелисент?

— Артър, обичам те.

— О... много мило.

— Реших да заживеем заедно и да ти позволя да ми се кланяш.

— О... уха, ами че страхотно, Мелисент.

— Ти като че ли не се радваш.

— Разбира се, че се радвам. Че как да не се радвам?

— Не знам, но не се радваш. Артър... да не би пък ти да не ме обичаш?

— Хей, естествено, че те обичам! — възмути се Артър. — Кой е казал, че не те обичам?

На Мелисент ѝ идеше да направи и тя не знаеше какво, и тогава ѝ хрумна една мисъл.

— О! — възкликна тя.

— Какво има? — попита Артър.

— Току-що разбрах, че това, че аз те обичам, не означава, че и ти ме обичаш.

— Разбира се, че означава! — възрази Артър.

— Чакай малко — рече му тя.

— Да? — сви се Артър.

— Не се бой, няма да те ударя. Стига си треперил.

— Да, гос'жа.

— И не ми викай гос'жа.

— Няма... Мелисент.

Тя въздъхна.

— Ти не ме обичаш. Ни най-малко. Каква глупачка съм била! Мислех, че щом аз те обичам... но ти не ме обичаш, нали? Каж ми истината, Артър!

— Аз те уважавам невероятно — каза Артър. — Според мен си най-прекрасното нещо, което някога съм виждал.

— Но не ме обичаш.

— Не, май че не.

— Сбогом, Артър.

Мелисент се върна в Царството на боговете, за да потърси съвет от една от старшите богини, Афродита. Тя живееше в храм от пароски мрамор, в който вечно духаше силно течение, близо до района на Долината Темпе.

Афродита я почерпи с чай и ѝ предложи съчувствие.

— Никой не обича да го накарат да се влюби — рече ѝ тя. — Любовта е типично мъжка идея. Само мъж би могъл да се сети за нея. Само мъжкият принцип във Вселената би могъл така да я измъдри, че изобщо да бъде възможна.

— Не подозирах, че се чувстваш по този начин — рече Мелисент.

— Да не мислиш, че ми е харесвало да бъда главна богиня на любовта? Ни най-малко! Беше просто дълга поредица увлечения по един надут нехранимайко след друг. И след време те винаги ме зарязваха. Когато приключат с любовта, и мъжете, и боговете си търсят друго занимание.

— Не мисля, че Артър е такъв.

— Любовта е нещастие, независимо дали един мъж прави онова, което му се казва, или не. Нещастие е, когато те напусне, нещастие и да ти се мотка наоколо, когато вече не е желан.

— Щом знаеш всичко това, учудвам се, че не си намерила някакъв начин да го използваш в своя полза.

Афродита сви рамене.

— Че какво ли може да направи една богиня на любовта, програмирана от мъжкия принцип на Вселената? Любовта е единствената ѝ радост. Макар и от интелектуална гледна точка може би не е честно, без нея няма наслада, няма защо да живеем.

— Знам — рече Мелисент. — Толкова много искам да отида при оня, че направо ме боли. Но искам и да се освободя от него. Какво ще ме посъветваш?

— За освобождаването от любовта забрави. Загазила си, малката. Изстрелите на Купидон са окончателни, те не могат да бъдат отменени.

По-добре се отпусни и се наслаждавай.

Мелисент се намръщи.

— Но що за наслада е любовта на смъртен?

— Хей, има и големи сладури сред смъртните — възкликна Афродита. — Спомням си го онова момченце, Парис.

— Артър не е Парис.

— Както и да е. Принципът е същият.

— Е — рече Мелисент, — щом ще трябва да живея с това, май няма друг начин. Под достойнството ми е да позволя на смъртен да ме прегърне, но този път ще направя изключение. Но ще се погрижа, когато Артър ме получи, да разбере, че такова нещо се случва веднъж в живота.

И тя изтича навън. Афродита си пийваше хладкото чайче и се чудеше колко много има още да се учи тази малка Мелисент. Ако Мелисент си мислеше, че да си влюбен е мъка, го само почакай докато види какво е да те обичат; или, както беше по-вероятно в този случай, да не те обичат.

Мелисент се върна в долината Темпе в Царството на боговете. Баща ѝ беше в градината — наглеждаше лозите. Тя му разказа как онзи смъртен я е отблъснал.

Симус изправи гръб и рече:

— Как е могъл? Не е ли бил улучен от любовна стрела?

— Не, казах ти. Не е. Аз бях улучената.

— Тогава как можеш да очакваш да се влюби в тебе?

Мелисент се възмути.

— Трябва да ме заобича, защото съм красива и съм богиня.

— Горкото ми момиченце, още ли не си разбрала, че дори и боговете не обичат по основателни причини, а мъжете — още по-малко? Както и да е, защо трябва той да те обича? Това нещо, любовта, приятно ли е?

— Определено не — отвърна Мелисент.

— Тогава защо да му е хубаво, ако те обича? Защо въобще да те обича, освен ако не е принуден, също като теб?

Тя се втренчи в него.

— О. Май започвам да разбирам накъде биеш. Но няма ли начин да накараме Купидон да уцели и него?

Симус поклати глава.

— Никакъв шанс. Купидон мрази взаимността. Той обича едностранните неща.

— Е, какво да направя тогава?

— Опитай се някак си да поминуваш, мойто момиче. Това е единственото, което ни остава накрая.

— Но защо краят за мен дойде толкова рано?

По този въпрос таткото нямаше какво да каже.

Когато Мелисент откри Хермес, той слагаше восъчно покритие на лирата си.

— Имам нужда от съвет — рече му тя.

— Думай.

— Влюбена съм в един смъртен, а пък той не ме обича.

— На мен ми звучи достатъчно нормално — рече Хермес. — Кое му е сложното?

— Искам и той да ме обича.

— Пробва ли всичките хитрини за съблазняване?

— Да, пробвах ги.

— Ами хитрините за несъблазняване?

— Какво искаш да кажеш?

— Да се преструваш, че е точно обратното на онова, което чувстваш.

— Искаш да кажеш, да лъжа?

— Точно така.

— Аз съм над тези неща.

— Много лошо. Значи никога няма да получиш онова, което искаш.

— Трябва да има начин!

— Има. Току-що ти го казах. Нарича се притворство. Означава да се преструваш, че чувстваш нещо друго, а не онова, което чувстваш.

— Що за противна идея!

— Права си — рече Хермес. — Не го прави. По-добре върна на себе си, отколкото обичана.

— Не, не искам това.

— Е, маце, ако искаш онова, което искаш, казах ти как да подходиш, че да го получиш. Ако не го искаш чак пък толкова, върви си намери друга занимавка.

И Мелисент трябваше да се задоволи с това.

Мелисент се върна на Земята. Появи се отново в стаята на Артър, без дума да обели за отсъствието си.

Артър отново ѝ обясни колко съжелявал, дето не я обичал.

— Няма нищо. Всъщност, на мен изобщо не ми пука. Искането просто да се помотая наоколо, та да погледам екшъна.

— Екшъна ли?

— Че как. Това е най-оживеното място и в двата свята.

Артър се разтревожи, макар да знаеше, че всъщност не бива да го е грижа. Тъкмо започваше да забелязва, че Мелисент е много привлекателна. Стори му се странно, че не го е забелязал досега.

Мелисент всъщност не беше разлюбила Артър, разбира се. Обичаше го даже още по-лудо отпреди. Но със заповедта да обича бе дошло и знанието как да накара любовта да проработи. Или да си изработи любовта. Лъжата и притворството определено бяха сред най-силните оръжия на любовта.

Някои твърдят, че го е научила сама. Други — че я е подучил Хермес.

Знаеше, че това си е нищо и половина — да се остави да бъде обичана от създание толкова незначително като някакъв си човек. Но все беше по-добре от нищо.

По документи поне, Мелисент беше най-прекрасното нещо, което някога се е случвало на Артър. Но това не казва кой знае какво, защото Мелисент би била най-прекрасното нещо, което би могло да се случи на всеки мъж. Една богиня в сравнение с една жена е като Хиперион в сравнение със сатир; а една богиня на любовта в сравнение с обикновена богиня е... ами, тя просто беше над всякакви сравнения и никоя речева фигура не беше достатъчно контрастна, за да обхване и една десета от пълния букет от аромати на Мелисент, прекрасната млада богиня на любовта на древните сирийци и съвременна богиня на любовта на Артър Фен.

Както и да е, освен това отбелязахме, че за да оцени истински една богиня, е нужен мъж, притежаващ значителна сила, монументална чувственост и изтънченост на вкуса, по-фина и от тази на професионален дегустатор на вина. За зла беда Артър Фен не беше нито едно от тези неща. Що се отнася до чувствеността и изтънчения вкус, той си беше един най-обикновен човечец. Мелисент хабеше чувствата си по него.

Тя си го знаеше, но беше достатъчно разумна никога да не го споменава, освен като намек сегиз-тогиз, когато ѝ дойдеше до гуша. А Артър ѝ даваше доста поводи за това.

Приближеше ли се на по-малко от две педи от него, и той започваше да трепери. Докоснеше ли го, той припадеше.

Това в известен смисъл беше много ласкателно, но не помагаше за онази грандиозна сексуална консумация, за която беше създадена Мелисент. Всъщност, за консумация и дума не можеше да става. Артър беше твърде преизпълнен с благоговение, почит, омраза към себе си и ниска самооценка, че да я докосне или да ѝ позволи да го докосне.

Не че тя щеше да направи първата стъпка. Богините, макар да нямат нищо против агресията, предпочитат да ги ухажват по нормалния начин и мъжете да предприемат откритите ходове. Но по мнението на Артър всякаква мисъл за физическо сближаване беше равносилна на обида на царската особа и едва ли не на светотатство.

Без значение колко често му го казваше, той просто не можеше да проумее, че тя го желае. Вечно си казваше „Кой съм аз, че да ме желае богиня?“ — и отговорът винаги идваше: бунак нещастен, ето кой. Подобни мисли не водят до успехи в ухажването.

Мелисент виждаше колко му е трудно. Тя знаеше какви са мъжете — беше си преговорила набързо материала по въпроса — и разпознаваше ниската самооценка, когато я видеше. Реши да не прибързва и да даде шанс на Артър да я опознае.

Замисли се над съвета на Хермес и реши да се консултира с още някого. Уреди си разговор с Минохе, някогашен висш бог на ливанците. Двамата се имаха отдавна и тя уважаваше мъдростта на по-възрастното божество.

— Имам проблем — каза му тя един ден, след като го издири в ранчото му в западната част на Царството на боговете.

— Така си и мислех. Виждам лека бръчица на съвършеното ти чело. Не бива да оставяш трудностите да те загрозяват, мила моя.

— Тогава ми помогни да се справя с тях.

Тя разказа на Минохе как се е влюбила в смъртен и е отишла при него, и как този мъж я отбягва и като че е обзет от благоговение и страх пред нея.

— Обичала ли си смъртен преди? — попита я Минохе.

— Не, не съм — отвърна Мелисент. — И през ум не ми е минавало.

— „Всекиму своето“ е добро правило — рече Минохе. — Но онова, което изживяваш, се е случвало от време на време и трудности винаги е имало. И трудностите винаги са били за сметка на човека.

— Той като че се чувства по-долен от мен — рече Мелисент.

— Така и трябва. Той е само някакъв си човек. Ти си богиня. Мелисент въздъхна.

— Какво ли може да се направи?

— О, начин има. Учудвам се, че сама не си се сетила.

— Каж ми!

— Слушай ме внимателно, миличка. В това, което ще ти кажа, има известни рискове, но резултатите са почти гарантирани. Мислила ли си да му поднесеш подарък?

— *Той трябва мен да обсипва с подаръци!*

— Разбира се, мила моя. Но аз имах предвид подарък за него от твърде особен и необичаен вид. Подарък, какъвто само богиня може да даде...

— Артър — рече Мелисент същата вечер, когато останаха сами.

— Да, любов моя?

— Имам подарък за теб.

— Ужасно мило от твоя страна — каза Артър. — Но не биваше.

— Няма ли да ме попиташ какъв е?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш, когато решиш, че моментът е подходящ.

Мелисент въздъхна. Това почтително отношение на Артър понякога наистина я дразнеше. Но беше решена да се държи мило.

— Ето го, скъпи мой — тя извади от пазвата си малка кутийка и я поднесе на Артър.

Артър я въртеше ли въртеше в ръце и мънкаше:

— Прекрасно, просто прекрасно...

— Отвори я.

— О! О, тъкмо това смятах да направя, разбира се.

Той отвори кутията. Вътре имаше пръстен. Изглеждаше направен от желязо и беше доста семпъл, макар да беше гравирани с любопитни руни.

— О, просто е прекрасен — рече Артър с толкова тъпоумен тон, че на Мелисент ѝ идваше да го ритне.

— Сложи си го.

— Ами, не съм убеден, че трябва. Безопасно ли е?

— Артър — рече Мелисент, като не успя съвсем да удържи нотката на заплахата в гласа си — *не* е безопасно да *не* си го сложиш.

— О, много добре — рече Артър. Той нахлузи пръстена на показалеца си — съвсем по мярка му беше. — А сега?

— Сега според мен ще е добре да полегнеш малко — рече Мелисент.

— Но защо?

— Пръстенът притежава определени... свойства. С тях трябва да се посвикне.

Артър изведнъж пребледня.

— Усетих нещо! — възкликна той.

— Да — рече Мелисент. — Така си и мислех.

— Нещо в стомаха ми.

— Често точно там се усеща първият ефект.

— Първият ефект на какво? Мелисент, какво си сложила в пръстена?

— Нищо лошо, скъпи мой. Иди да си полегнеш. Ще си доволен, обещавам ти.

Артър отиде да полегне. Мелисент се оттегли в своя ъгъл и заразгряща модно списание. Двайсет минути по-късно, когато стигна до последните парижки модели, Артър се надигна от леглото.

— Да? — попита тя, без да вдигне поглед.

— Мелисент, какво направи с мен?

— Какво те кара да мислиш, че съм направила нещо с теб?

— Погледни ме!

Мелисент остави списанието и го огледа от горе на долу. На него му се налагаше да се преоблече, защото беше далеч по-едър отпреди. Беше два метра и отгоре висок и пропорционално широк. Косата му, преди в убито мише кестеняво, сега беше златиста и чуплива. Дори и чертите на лицето му бяха преобразувани. Казано накратко, когато сложи пръстена, той изглеждаше като задръстеняк, а сега — като супержребец.

— Харесва ли ти? — попита Мелисент. — Това е моят малък подарък за тебе.

— Но какво направи?

— Дадох ти външността и способностите на полубог — обясни Мелисент.

— Аз? Полубог?

— Погледни се.

— Външността е едно. Но истинските полубогове притежават свойства, недостъпни за обикновените хора.

— Вземи проверки — рече Мелисент. — Ще откриеш, че боравиш превъзходно с оръжие, както и в ръкопашен бой; че притежаваш енциклопедични познания по най-полезните заклинания; и още много повече.

— Много повече? Какво много повече?

— Способностите ти във всички области са нараснали — престорено сдържано рече Мелисент, — ако схващаш какво искам да ти кажа.

— Да не би да искаш да ми кажеш онова, което си мисля, че искаш да ми кажеш?

Тя прочете набързо мислите му — нещо, което обикновено избягваше, защото беше нахално и невъзпитано. Но точно сега ѝ се струваше съвсем уместно.

— Да — рече тя. — Прав си да мислиш, че сега притежаваш ненадминати възможности в най-сладостните неща в живота, както и повишена способност да им се наслаждаваш.

— Уха! — възкликна Артър.

— Да, нали? — откликна Мелисент.

Миг по-късно той вече беше наведен над нея, наградил я с мускулестите си ръце.

— Жено — рече той, и гласът му беше половин октава по-плътен от гласа му, когато е настинал, — това е чаканият миг.

— Да — отвърна Мелисент. — О, да!

И всеки падна в прегръдките на другия.

Но не много дълго след това и двамата седяха на леглото на Артър, голи, две великолепни голи животни, а между тях не трептеше нищо освен разочарование.

— Мамка му! — рече Артър.

— Какво стана? — попита Мелисент.

— Не знам. Като дойде същественият момент, аз... аз просто не можах.

И тъй, животът продължи. Отношенията между Мелисент и Артър бяха напрегнати. Лийфи и другите поздравиха Артър за новия му, подобрен външен вид и му казаха, че бил бог с късмет — такава красива богиня като Мелисент да го слуша и да му се подчинява.

Артър не им възрази. Не искаше да обсъжда Мелисент и своите проблеми с нея с никого. Да си мислят каквото си искат.

Всеки като че смяташе, че той извадил голям късмет — освен Мими. Един ден, когато дойде на работа в новата си роля на висша жрица на НСР ПДБ, тя го изгледа от глава до пети, набърчи нос и го попита не е ли напълнял и парфюм ли е започнал да си слага. Артър, разбира се, не използваше парфюм, дори и лосион за след бръснене не използваше. Що се отнася до напълняването, той много добре знаеше, че всичко е корав мускул. Мими беше пуснала тия забележки с намерение да го подкачи. Друг мъж сигурно би решил, че по този начин тя показва, че все още се интересува от него, но Артър ги изтълкува като поредната проява на безсмъртната ѝ неприязън към неговата особа. Не ѝ обърна внимание и продължи да си гледа работата.

А тези дни имаше много работа. Култът се беше разраснал със смайваща бързина и сега имаше секти в четирийсет щата, като всеки ден се присъединяваха нови; вече имаше и чуждестранни последователи. Думата на Артър се смяташе за последната дума на доктрината и ритуала. Ала той почти не обръщаше внимание на задълженията си и обикновено подписваше каквито документи му пробутваха, без да си прави труда да ги чете. Осъзнаваше, по собствения си мъгляв начин, че приятелчетата на Лийфи творят същински ад на Земята.

Арагонет, новопристигнал природен бог, беше приел за свой дълг да въоръжи Земята и всичко растящо по нея срещу грабителските набези на човечеството. Измайстори трева, която можеше да расте навсякъде и беше почти неизтребима. Тя задушаваше всичко останало.

Дори и боговете не одобриха това. Те възразиха срещу Арагонет, а той им отговори: „Един бог трябва да прави онова, което трябва“.

Най-накрая се наложи Лийфи да привика Иртис, протовавилонския бог на огъня, за да спре избуяването на супертревата, която задушаваше по-полезните растения. Иртис успя да изтреби цели блокове от по сто квадратни километра — така я изпепели тая трева, че никога повече да поникне. Но и нищо друго не можеше да поникне.

Действията на боговете имаха и много други лоши последици. Те просто не можеха да се сдържат да не бърникат в равновесието на нещата на Земята и бомбастичното им безразсъдство докарваше още по-големи злини на човечеството. Лийфи и още неколцина по-обществено ориентирани богове се опитаха да компенсират това чрез чудотворна милостиня и се хванаха да изхранват цели народи с храна, която наричаха манна бри. Но това скоро им омръзна, а и освен това, за да снабдяваш разрастващото се човечество с нужното, трябваше да си богуваш на пълно работно време.

Никой от боговете нямаше време за това — имаха си по-важна работа. И така, положението на Земята си остана такова, без подобрения — всъщност, ставаше къде-къде по-зле.

Един ден Мелисент рече на Артър:

— Исках да говоря с тебе за нещо, което малко ме поразстрои.

— Нека поговорим на всяка цена — отвърна Артър и сърцето му се сви.

— Откакто се върнах, ти твърдиш, че за теб аз съм идеалната жена.

— Казвал съм го, и наистина го мисля — отвърна Артър. — Ти си най-прекрасната и най-привлекателна жена или богиня, която аз или който и да било мъж бихме могли да си представим. Съжалявам единствено за неспособността, непозволяваща ми да се наслажда на онова, което с тебе би било най-великата от мислимите наслади.

— Само така говориш.

— И го мисля.

— В такъв случай би ли ми обяснил защо сънуваш други жени?

— Няма такова нещо! — излъга Артър инстинктивно и величествено.

— Много се боя, че се налага да ти кажа, че това е лъжа.

— Не е! — отрече разгорещено Артър. — Според мен аз знам по-добре от всеки друг какво точно сънувам.

Мелисент го съзерцава известно време, а после каза:

— О, Артър, толкова си прозрачен!

— Защо го казваш?

— Защото следях сънищата ти и в тях се мяркат доста жени, но мен ме няма никаква.

— Следяла си сънищата ми?

— Да. Богините притежават тази способност.

— Според мен това е много нечестно от твоя страна.

— Е, говори си така, а използваш сънищата си, за да избягаш от мен при въображаемите чарове на други жени!

— Сигурно си разбрала погрешно — храбро излъга Артър. — Когато изобщо сънувам, аз сънувам само теб.

— Така ли? Тогава как ще ми обясниш това?

Мелисент извади от чантичката си пакет с лъскави снимки и го подаде на Артър.

— Какво е това? — попита Артър.

— Ние, боговете, си имаме собствени начини да разберем какво сънуват хората, и притежаваме тази способност далеч преди вие да изобретите фотоапарата. Това са метафизични снимки от твоите сънища през последните две седмици. Разгледай ги и тогава отричай, че са истински.

Артър неохотно ги разгледа. Снимките го изобразяваха в най-разнообразни похотливи пози с най-различни жени, сред които най-вече изпъкваше Мими.

— Аз не мога да контролирам сънищата си! — тросна се той ядосано. — И нито е честно, нито мило от твоя страна да нахлуваш в личното ми пространство по този начин!

Мелисент сви рамене. Тя, също като другите богове, не даваше и пукната пара за честността.

— Ти си ми неверен вдън душата си! — възкликна тя. — Сбогом, Артър.

И с властен жест тя изчезна.

ЧАСТ СЕДМА

Междувременно, в собственото си *ефирно* царство Висшите богове се бяха натръшкали и ни приемаха, ни предаваха. Един от тях, Ласка, бе помолен да следи какво става. Стоеше на пост на висок зъбер, от който му се откриваше панорамна гледка към Земята и нейните околности.

Той забеляза долу в пространството нещо, което никак не му се връзваше. Светлинки — множество малки светлинки, които се движеха по черното кадифе на Космоса право към Земята.

Както си седеше на склона, един оракулски кос долетя при него. Беше с проскубани крила, дишаше тежко.

— Имам новини — рече птицата.

— Казвай — отвърна Ласка.

— Следеше ли какво става там долу?

— Какво е то?

— Извънземна флотилия с огромни размери приближава Земята.

— Извънземни? Извънземни ли рече?

— Точно така казах.

— Извънземните не бива да се набъркват в нещата — рече Ласка.

— Поне не сега. Сигурен ли си, че си разорат правилно?

— Разбира се. Да не съм додо.

— Извънземните нападат Земята — това наистина е много лоша новина — рече Ласка. — И как стана така?

— Ами, тя е дълга и широка — отвърна птицата. — Значи, има един бог, Скабър. Той ги води.

— Скабър го знам. В играта го вкара Декстър, който на свой ред работи за колегата Висш Бог Астур.

— Доста вярно. Но не си взел под внимание Ариман.

— Ариман ли? Кой е това?

— Лошото малко братче на Астур.

— О! Продължавай нататък.

— Този Астур не искаше да спасява Вселената. Търсеше начин да ѝ помогне да се разпадне. Бутна лакътя на Купидон и го накара да

простреля с любовна стрела Мелисент.

— Мелисент? Това име съм го чувал и преди, знам.

— Сирийска богиня на любовта.

— Така, давай нататък.

— Ами после тоя Ариман, който търсеше друг начин да докара някоя беля, видя Декстър, докато той търсеше в Царството на боговете някой, който да помогне на Артър.

— Артър?

— Човекът, от който тръгна цялата тази пакост.

— Така, добре.

— Та, Ариман отиде при Декстър, който се опитваше да помогне на Артур, престори се на приятел и го посъветва да избере Скабър за защитник на Артър. Декстър си мислеше, че онзи му прави добра услуга, свърза се със Скабър и го привлече на страната на Артър.

— Скабър! — възкликна Ласка. — Намерил кого да избере!

— Тъй, тъй — рече птицата. — И ти, и аз го знаем. Но Декстър не го знаеше. Не знаеше, че са го подвели.

— Знам какво стана после. Лийфи победи Скабър, както можеше да се очаква, и Скабър тръгна да си отмъщава. Някак си се добра до извънземните...

— Артър го посъветва да ги издири.

— О, не!

— Той не знаеше какво му казва, разбира се. Но ето ти сега. Скабър е повел огромна орда извънземни с космически кораби срещу Лийфи и приятелите му.

— Извънземните срещу боговете — замисли се Ласка. Подходяща тема за иронична поема.

— Не е време за поезия — отрязва го птицата. — Сам можеш да се досетиш какво ще стане сега.

На Ласка изобщо не му беше трудно да го предскаже. Този сблъсък на титанични сили най-вероятно щеше да унищожи Земята и нейните жители. А намеренията на Вселената не бяха такива.

— Ще отида да кажа на другите — рече Ласка.

Висшите богове изслушаха Ласка и се съгласиха, че положението е сериозно. Повикаха Астур, за да видят не може ли да направи нещо с брат си.

— Твърде късно разбрах, че собственият ми брат играе ролята на предателя в онзи ход на събитията, на който съм роден да служа. Това как ви се вижда като сюжет за трагедия в пет действия?

— Зарежи трагедията — скастри го Ласка. — Можеш ли да предприемеш нещо?

— Ха на бас дали мога — отвърна Астур и се юрна да търси брат си.

Когато го намери, Ариман се беше проснал върху един галактически облак и наблюдаваше как космическата флотилия устремно напредва към Земята.

— Хубава гледка, не мислиш ли? — рече той.

— Върни ги — рече Астур.

— А как предполагаш, че ще го направя?

— Вкарай предложение в ума на твоето създание, Скабър, онзи, който е начело на цялата тази бъркотия. Накарай го да прекрати операцията.

— И защо?

— Защото, ако не го направиш, Земята ще бъде унищожена.

— Ами хубаво — рече Ариман.

— А ако отиде Земята, отива и Вселената.

— Логично — отбеляза Ариман.

— Трябва да направим нещо!

— Без мен. Аз служа на другата страна. Ще я разкатая тая Вселена, на нищичко ще я направя. И като възникнем следващия път, тогава ще видим кой е първороден.

— Не на мене тия! — възкликна Астур и се метна върху брат си.

Ариман го очакваше. Реагира мигновено.

Двамата братя се вкопчиха един в друг и започнаха да се борят. Толкова равностойни противници бяха, че никой не можеше да надделее над другия. А енергийните им запаси бяха толкова изобилни, че нямаше причина битката да приключи когато и да било в обозримото бъдеще.

Битката им продължи безкрай.

Извънземната флотилия продължаваше да напредва към Земята.

Беше ранна утрин — мирно време за богове и хора. Артър седеше в ъгъла на стаята и решаваше кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“. Откакто всяка сутрин му изпращаха „Таймс“ по въздушната поща, животът беше станал по-хубав. Много луксове са достъпни за пророка на най-бързо разрастващата се религия на света. Артър не си падаше много по луксовете, но си обичаше сутрешния вестник.

В ъгъла на стаята замъждука светлина. Сама по себе си тя не беше кой знае какво. Но въпреки това дори и някой по-тъп от Артър би разпознал особените характеристики на тази светлина, определящи я като идваща от неземен източник. Артър също я отбеляза като такава, но това не го разтревожи и дори не го предупреди, че му предстои нещо, защото по време на тясната си връзка с низшите богове беше свикнал на странни явления.

Прозвуча тръбен звук — висок и пронизващо сладък. Това можеше да го предупреди. Но не успя.

Артър беше преситен от странни явления. Когато си общуваш с боговете, излизаш от тялото си през ден-всеки ден.

Ето защо той не обърна внимание нито на светлината, нито на звука, а продължи да си гледа кръстословицата. Но там, вътре, се появи първият симптом на онова, което се оформяше и щеше да го вкара в изцяло ново положение.

Докато оглеждаше кръстословицата за неща, които можеше да попълни без да си напъва мозъка ненужно, той забеляза, че 59 водоравно, с девет букви, започва с „Б“, гласеше: „Характерен знак, че богоподобно или обожествено същество иска да разговаря с вас“. Вторачи се в него, без да се сеца, че допреди малко това го нямаше там. И определението се появи в главата му: Богоповик!

Започна да му просветва, че се заформя свръхестествена ситуация и че тя е насочена към него. Остави молива, изправи се и измъкна иззад леглото малката раница. Беше я стегнал преди повече от седмица, когато го обзе предчувствие, че ще стават някакви такива работи.

После, придружен от силен порив на вятъра и ослепителна светкавица, пред него изникна Декстър.

— Свърши се — рече Декстър.

— Какво искаш да кажеш? Кое се е свършило?

— Всичко!

— Не можеш ли да говориш по-точно?

— Избрах не този бог, когото трябваше. Ариман ме убеди да се пробвам с него. А сега сблъсъкът между Скабър и съюзниците му и Лийфи и неговите съюзници е неизбежен. Тази битка ще унищожи Земята. Вселената ще рухне.

— Без съмнение трябва да има нещо, което може да се направи — рече Артър.

— Някой може да се опита да играе директно с космическите сили. Но това ще е много опасно.

— Как нещо може да бъде опасно, щом инак резултатът ще е унищожението на Вселената?

— Рухването на Вселената не е най-лошото, което може да ти се случи. Винаги има шанс в новата Вселена да си си добре. Но е възможно да прецакаш тази Вселена по от кофти по-кофти начин.

— Не виждам как.

— Ще забележиш, че откакто се почна това, не е ставало дума за ада.

— Да не искаш да ми кажеш, че ще попадна в ада, ако не успея? — попита Артър.

— Опитвам се да ти кажа, че разпространените представи за ада са погрешни. Адът е запазен за тези, които, като Прометей, са се опитали да управляват космическите сили и са се провалили.

— И какво представлява този ад?

— Какво представлява болката? Как би описал мъката?

Артър схвана. Но се зачуди:

— Защо Вселената да постъпва така? Какъв е този ад? Отделна сфера? Колко такива съществуват?

— Вселената, царството на боговете, божественото пространство, адът, фракталното измерение, царството на отмъщаващите си божества, където ще отидеш ти, и безброй други — всички те не са територии с точно определени граници. Те са сфери на

влияние, взаимопроникващи една в друга. Но оттам, където ще отидеш, връщане няма.

Декстър си тръгна. Артър се замисли и реши, че трябва да предприеме нещо. Излезе в задния двор да се сбoguва с Мелисент.

Щом разбра къде отива той, тя се разтревожи:

— Но това е по-лошо от смърт! Никой ли не те предупреди?

Докато разговаряха, в ума му се оформи нова оценка за тях двамата с Мелисент. Та нали най-последно имаше възможност да извърши дело на храбрец. И си помисли: „Ако съм готов да тръгна и да се изправя лице в лице с Основния принцип, каквото и да е това, не мога ли да кажа нещо хубаво на тази богиня, чиято единствена грешка е, че ме обича?“

Заговори й. И тогава вътре в него се случи нещо безпрецедентно. Той почувства как сърцето му се разтваря за нея. Нямахше думи да опише вълните от чувства, които сякаш избликваха от гърдите му, надигаха се и караха лицето му да се черви. В резултат на силите, под чието въздействие беше сега и на новото си самопознание той можеше да прегърне Мелисент и да й каже, че я обича.

— О, Артър. Най-последно — каза Мелисент.

— Да — рече Артър. — А сега трябва да вървя.

— Да вървиш? Къде отиваш?

— Вселената ще рухне, и за това съм виновен само аз. Трябва да направя каквото мога, за да предотвратя нещастията.

— Не отивай — примоли се тя.

— Трябва — отвърна й той.

— Артър, има едно място, където можем да отидем. На това място всички възможности за изживяно време се трансформират от любовта така, че създават своя собствена вечност, при това без връзка с течението на времето другаде. Можем да живеем в субективна вечност, Артър, и напълно да забравим за Вселената.

Артър се изкушаваше. Разбираше за какво говори Мелисент. Изведнъж му беше станало ясно колко важно нещо е любовта.

Но виждаше и че не е свободен да тръгне по този път. Съществуваше път на дълга, чувство за съдбовност. Знаеше, че трябва

да продължи напред и да се опита да оправи нещата.

Светецките, образуващи мрежа линии бяха само първото откритие на Артър в това пространство, за което той нямаше име, но поради липса на по-добро име наричаше Богопространството. В Богопространството имаше и други неща, доста при това, предмети, без съмнение притежаващи особени свойства. Обаче според Артър той надали имаше време да ги провери всичките.

Първо трябваше да открие какво може да направи в това Богопространство; защото започваше да му се изяснява, че неговите умения са свойство на пространството, не лично на него. Но как щеше да го разбере?

Той се огледа и съзря голямо разнообразие от предмети с различни форми. Хвана един, да види какво ще стане. Беше меко синьо топче, и щом го докосна, то стана прозрачно и се обади глас:

— Добре дошли на пътешествие към началото на времето. Ще потеглим всеки момент. Стискайте здраво...

Артър веднага пусна топчето. То падна с тихо „плюк“. При мисълта как насмалко не се вкара в истинска бея, Артър го втресе. Само това му трябваше — пътешествие до началото на времето. А през това време какво щеше да стане със Земята?

Онова, което му трябваше, беше начин да разбере какви са всички тези предмети и за какво служат. И трябваше да го разбере, преди да почне да се бърка с тях и може би да си навлече сума ти неприятности. Но как да разбере? Може би съществуваше някакъв водач, който да може да му помогне?

И за да опита, той каза с тих глас:

— Водач?

Нищо не се случи.

— Някаква помощ? — опита той пак. И взе, че се получи нещо.

Около него заблестяха светлини и кой знае откъде се спусна голям червен куб. Отстрани на куба беше изписано с жълти букви: **ПОМОЩ ЗА ВАС В БОГОПРОСТРАНСТВОТО.**

— Така малко по бива — отбеляза си Артър.

А на помощния куб каза:

— Здравейте?

— Мараба — отвърна глас.

— Ти наистина ли си помощта?

— Аз съм файлът „ПОМОЩ“ — отвърна гласът, — а ти ме извика точно навреме. Наистина, за да обикаляш из това пространство, помощ ти е нужна. Изненадан съм, че са те вкарали тук без никакво предупреждение.

— Аз сам съм изненадан — рече Артър, — но случаят е спешен.

— Сигурно — отвърна гласът, — защото наистина действаш много безразсъдно.

— Ама аз само направих една-две крачки — рече Артър.

— Да, но без да задействаш крачкоизтриващата процедура.

— Това лошо ли е?

— Опасно е. Тук, в това пространство, има мършоядци, които следят автоматично за стъпки.

— Сега в опасност ли съм? — попита Артър.

— Само минутка — отвърна гласът. — Да проверя.

След малко гласът отново се обади:

— Не. Сигурно е късметът на новака — мършоядците са в сектор 22СА. Няма да повярваш какво мазало стана там. Но това не те засяга. Та, какъв ти е проблемът?

— Извънземните — отвърна Артър. — Трябва да направя нещо с тях.

— Аз самият съм извънземен — рече гласът.

— Говоря ти за онези, които се готвят да нападнат Земята.

— О, *онези* ли. *Лошите* извънземни. Чудех се кога ли някой ще се хване да направи нещо по въпроса.

— Тъкмо затова съм дошъл.

— Но ти не си опитен убиец на извънземни, нали?

— Всъщност не съм.

— Това усложнява работата.

— Съжалявам да го чуя.

— Съжалявам, че ми се налага да ти го кажа.

— Разбрано. Та какво да правя?

Последва мълчание, а после — странно щракане. Артър реши, че това е звукът, който издава файлът „ПОМОЩ“, докато мисли. Най-

накрая файлът каза:

— Тия извънземни — те как ще стигнат до Земята?

— С космическа флотилия — отвърна Артър.

— Голяма ли е?

— Предполагам — отвърна Артър. — Според мен, за да се атакува успешно Земята, е нужна доста голяма космическа флотилия.

— И аз бих го предположил — рече файлът — А как мислиш, че ще атакува тази флотилия? В единична нишка или разпръсната в дълъг фронт?

— Де да знам — отвърна Артър. — По-скоро бих си помислил, че в широк фронт. Аз така бих направил.

— На мен ми звучи доста разумно. Предполагам, че нямаш представа в каква форма ще бъде този фронт?

— Никаква — отвърна Артър. — Но груб правоъгълник или полумесец би било много вероятно предположение.

— Ориентиран накъде? С тясната или широката страна напред?

— Нямам представа — отвърна Артър.

— Е, да приемем най-лошия сценарий. Да кажем, че ще се разпръснат на от хиляда до милион мили в пространството.

— Изглежда ми разумно — рече Артър.

— Е, за мен е очевидно, че за да покрием всички възможности, съществува само една защита, към която можем да се обърнем.

— И това е?

— Трябва да поставим нещо между тази космическа флотилия и Земята.

— Тъкмо това мислех и аз — рече Артър. — Ти какво предлагаш?

— Сещам се само за един предмет, който би свършил работата. Черна дупка.

— И какво ще стане?

— Ако я разположим правилно, тя ще ги погълне всичките. И това в общи линии ще бъде краят им.

— Тъкмо това искаме — рече Артър.

— Но ми се струва, че ще постъпим малко жестоко с извънземните.

— Сами са си го изпросили — забеляза Артър. — Да не са нападали Земята.

— За това няма да споря с тебе — рече файлът. — По възгледи аз съм терацентрик. Та, ако си съгласен, точно така ще направим.

— Съгласен съм — рече Артър. — С какво ще започнем?

— Е, сега идва мъчното — рече файлът. — Първо трябва да намерим черна дупка с подходящи размери.

— А после да я закараме на буксир до мястото?

— Ами да, това е идеята, принципно, но за да го постигнем, първо трябва да предприемем ред стъпки. Тези стъпки са опасни и всяка от тях може да доведе до твоето заличаване. И моето също, бих добавил.

— Олеле — възкликна Артър, — аз бих рискувал, но нямам право да вълличам и тебе в това.

— Хич не се притеснявай — успокои го файлът. — Самосъхранението хич не ме интересува. В края на краищата, аз съм само данни и нищо повече. Но има и още една трудност.

— Каж ми каква е.

— Ами нали разбираш, аз обикновено си седя най-пасивно, докато някой не ме попита нещо. После проверявам и му отговарям. Никаква инициатива, ако ме разбираш. Но в този случай ще е нужно да бъда по-предприемчив. По-отворен Щото ти бъкел не разбираш. Не че искам да те обидя, разбира се.

— Не съм ти се обидил. И аз ще трябва да се проявя като по-предприемчив.

— Добре. Чакай сега да видя. Трябва да решим какъв е правилният ред, в който да действаме. Аз мисля, че първо трябва да намерим черната дупка.

— Съвсем правилно, според мен — рече Артър.

— Така. Ами давай да се захващаме тогава.

С Артър в засилен режим изобщо не беше трудно да се придвижват из Космоса — из много Космос за доста кратко време. Файлът „ПОМОЩ“ го научи да разпознава черните дупки. Бяха черни, разбира се, и изпъкваха в рязък контраст на бледата космическа опалесценция. След като разбра какво да търси, Артър ги виждаше навсякъде. Като че ги имаше във всякакви размери, от мънички, колкото младежка пъпка, до великански колкото буреносен облак.

— Какво ще кажеш за онази голямата там? — попита Артър и посочи мислено една черна дупка, наглед колкото яко струпване на буреносни облаци.

— Много е голяма — отвърна файлът.

— Аз си мисля, че колкото по-голяма, толкова по-добре.

— Да, ти може да си го мислиш, ама бъркаш. За една космическа флотилия гражданските дупки са много по-малко опасни от по-дребните. Трябва да имаме предвид обратнопропорционалния ефект. Всъщност, по-малките се справят добре с разкъсването и надробяването.

— Ти защо не избереш някоя? — предложи Артър.

— Виждам тъкмо каквато ни трябва — отвърна файлът. — Виждаш ли я там, отляво? Горедолу колкото гараж за две коли, относително казано. Достатъчно е голяма да погълне всяка космическа флотилия, подредена във всякакъв мислим фронт, и все пак е достатъчно малка, че идеално да ги разкъса и надроби на парченца.

— Чудесно — рече Артър. — Да вървим тогава и да я закараме на буксир до мястото. — Той се насочи към черната дупка, но файлът „ПОМОЩ“ го извика настоятелно:

— Опиташ ли се да се приближиш направо, ще се убиеш. Дори и в този ти подсилен вид тя ще те направи на кайма, освен ако не направим нужното, за да се справим безопасно с нея.

— А какво е то?

— Първо на първо и преди всичко ни е нужно това — и той измъкна от един удобен процеп някакъв уред.

— Какво е това? — попита Артър.

— Скалар. Уред, който претопява всеки предмет на екрана му със спорни или неопределими размери. Така с тях се борави по-лесно. Като приложим скалара към черната дупка, и към нас също, ще можем да я преместим в позиция. Тъй де, след още няколко необходими стъпки.

Със скалара в ръка, следващата стъпка беше да навлязат в измерението без мащаби, известно също и като фракталното измерение. На Артър не му беше лесно, макар че файлът „ПОМОЩ“ му обясни всичко необходимо, за да се отърве от предразсъдъците, да промени предубедените си ценностни преценки и да започне да приема по-безпристрастно „нещата такива, каквито са“.

Този ход се видя труден на Артър, защото беше свикнал с една такава сфера на относителността, където голямо и малко оставаха пропорционални едно на друго и никога не се променяха. Но в измерението без мащаби беше другояче. Тук нещата бяха толкова големи, колкото трябваше, за да се постигне необходимата степен на детайлност. Но сами по себе си те не бяха малки или големи. Мащабът на всичко в сравнение с всичко останало можеше да се увеличава или смалява, тъй като нищо нямаше точни или буквални размери. Мащабът на едно нещо можеше да се увеличи или намали по отношение на друго и затова всичко можеше да бъде по-голямо или по-малко от всичко друго, без да губи индивидуалните си особености.

На Артър му беше нужно малко време да се научи да мисли по този начин, но нямаше как — това беше предварителното условие, за да влезеш във фракталното измерение.

Най-накрая той го овладя и почти веднага предметите покрай него станаха управляеми. След като намали мащаба на черната дупка и увеличи своя собствен, Артър можеше да я премести с голи ръце.

— Прекрасно — обади се файлът „ПОМОЩ“. — Но сега, за да може черната дупка да оперира нормално, трябва отново да придобием нормални размери и да получим няколко разрешения.

Но първо беше време за проучване. Артър, смален до човешкия си бой, се приближи до черната дупка, придружен от обезпльтения глас на помощния файл. Щом се доближи, той забеляза, че черната

дупка, която отдалече изглеждаше като твърд черен предмет, отблизо беше опасана през средата от видима ивица в светъл цвят.

Когато се приближи още повече, той забеляза в ивицатаменящи се цветове и форми, макар все още да не можеше да ги различи.

— Каква е тази ивица? — попита той файла.

— Хоризонтът на събитията.

— Мислех си, че хоризонтът на събитията винаги е вътре в черната дупка и е съставен от светлина, която не може да се измъкне навън поради изключително силната гравитация или нещо такова.

— Схванал си общата идея — отвърна му помощния файл. — Истинският хоризонт на събитията, разбира се, е вътре. Но тъй като никой не може да го види там, каква полза от него?

— Изобщо не смятам, че поначало има кой знае каква полза от него — отбеляза Артър. — Но какво значение има?

— Доста голямо — отвърна файлът. — Странността, живееща в сърцето на черната дупка, винаги страшно се гордее със своя хоризонт на събитията и страшно ѝ се иска и другите да го гледат.

— Странността пък какво общо има?

— Ами комай всичко — рече файлът. — Няма черна дупка без странност, а никоя странност не позволява на черната си дупка да съществува без външен хоризонт на събитията. Той е еквивалент на сексуалната показност, характерна за някои птици на вашата планета. Малко са гледките в галактиката, по-красиви от една напълно развита странност, перчеща се със своя хоризонт на събитията.

— Нашите учени не мислят така — възрази Артър.

— Естествено, че не мислят. Но те така и не са успели да опознаят нито една черна дупка, нали така?

— Май че не — съгласи се Артър.

Докато се приближаваха, Артър успя да види във външния хоризонт изображенията на всякакви събития. Имаше анимирани картинки на древни воители във всеоръжие, имаше градове, израстващи от гъсти джунгли, и жреци, принасящи жертви по високи планински върхари.

— Тия картинки откъде се вземат там? — попита Артър.

— Те са същества, хванати в капана на хоризонта на събитията.

— Но как са попаднали там?

— Древните обитатели на Земята са разполагали с много техники, неизвестни на вас, съвременните. Някои от тях не са сработвали особено добре.

— Много вероятно — отвърна Артър. — А всички тези хора и неща все още там вътре ли са?

— Практически да — отвърна помощният файл.

— Давай да го хващаме това нещо — рече Артър.

Той се приближи към черната дупка. Тя представляваше лъскава, гладка черна сфера, опасана с ярка ивица. Артър погледна картинките в ивицата и я подмина. Сега пред него беше само мрак и той усети как нещо го подръпва. Продължи напред, като пазеше равновесие, а нещото го дърпаше ли дърпаше.

После се намери на повърхността на черната дупка. Огледа се. Някаква виолетова светлина просмукваше всичко. Нещо се приближаваше към него.

Артър се стресна и се замисли дали да не се оттегли, но помощния файл се обади:

— Всичко е наред, тъкмо затова сме дошли. Това е един от плувците в черните дупки.

Артър изчака съществуването да се приближи. Приличаше на нещо леопардоподобно и акулообразно. Формата му постоянно се менеше. То вървеше към Артър, но същевременно като че ли плуваше.

Артър изчака. Онова се приближи и го подуши.

— Каж ми нещо — предложи файлът.

— Добро момче — рече Артър, протегна ръка и го потупа по главата.

Съществуването се протегна грациозно и издаде неописуем звук — Артър реши, че е от удоволствие.

— А сега го възседни — нареди файлът. — Давай. Няма да те ухапе.

Артър хич не беше сигурен в това, но яхна създанието. То се обърна и се юрна в галоп. Търчеше напред, но същевременно и надолу, през неосезаемото вещество на черната дупка.

— Как го прави? — попита Артър помощния файл.

— Приспособило се е към тукашните условия на живот — обясни файлът. — Когато си в контакт с него, възприемаш много от неговите свойства.

— А как така свойствата на черната дупка не го засягат?

— То огъва времето — обясни файлът. — Използва бъдещето, когато черната дупка вече се е разпаднала.

— И как го прави?

— Това е голяма мистерия — отвърна файлът. — Много малко същества успяват да източват бъдещето по този начин. Разбира се, това си има цена. То използва собственото си настояще, за да се домогне до бъдещето. Взема назаем време от собственото си бъдеще.

— И какво става с него?

— Когато изразходи всичкото си бъдеще, трябва да плати своя дълг пред времето.

— И как става това?

— То изчезва.

— И къде отива?

— Не знаем — отвърна файлът. — Предполага се, че съществува някакво специално място, където дълговете пред времето могат да се изплащат с тежък ръчен труд. Но това по никой начин не е сигурно.

Артър отново насочи вниманието си към съществото. Яхнал твърдия му, ала гъвкав гръб, той усещаше как потъва навътре. Изведнъж съществото спря, обърна се и като че се развълнува.

— Какво става? — попита Артър.

— Сигурно е лепнало някой паразит — обясни файлът. — Тука има и паразити. Те източват настоящето.

— И какво да правя?

— Времесъществото може да се оправи с него. Стига да е само един.

Артър наблюдаваше как времесъществото зарови муцуна в собствения си хълбок. Челюстите му профучаха покрай Артър и той мярна белите му зъби. Нещо изквича и времесъществото продължи да се спуска надолу.

— Този път мина добре — обади се помощният файл, — но ако бяха повечко, можеше да стане опасно. На времезвяра щеше да му се наложи или да ги надвие, или да умре. А тебе щеше да те хвърли от гърба си.

— И тогава какво?

— Щеше да станеш част от събитийния хоризонт.

Те проникнаха в центъра на черната дупка и стигнаха до странността. Странността бе неопишуема. Както и трябваше да се очаква, защото всяка странност е различна, единствена по рода си, с една дума казано — изключителна.

Тази тук беше придобила описуемост. Отначало приличаше на вълмо къдрава черна коса, от която надничаха две светнали оченца.

— Странност? — попита предпазливо Артър.

— Да, аз съм странността. А ти си човек, освен ако не се бъркам.

— Не, права си, човек съм.

— Е, с какво мога да ти бъда полезна?

— Бих те помолил за разрешение да преместя черната ти дупка.

— Къде?

— Не много далече. Нали разбираш, искам да препреча с нея пътя на една нашественическа космическа флотилия.

Странността се завъртя бавно, докато мислеше. С всяко завъртане тя придобиваше различен вид. И с всяко завъртане сменяше облика си. Много от образите ѝ бяха толкова сложни, че Артър не се сещаше за нищо, на което да ги уподоби. Някои обаче му бяха познати: разрез на скала, зелен олдсмобил модел трийсет и осма, нащърбено острие на нож, чаровна девойка с оранжева коса, и тъй нататък. Формите, които странността можеше да приеме, като че нямаха край.

— Значи моя хоризонт на събитията ти харесва? — попита странността, след като приключи с промените.

— Прекрасен е — отвърна Артър.

— Не би ли поискал да станеш част от него?

— Ами не. Искам да кажа, би било хубаво, ако условията бяха по-различни.

— Може би ще мога да ги променя — рече странността. — Много бих искала да те добавя към своята колекция.

— Хей, остави хлапето на мира — скастри я помощният файл. — То само се мъчи да спаси планетата си.

— Е, на мен какво ми дреме? — отвърна странността. Но втори път не попита.

Артър едва бе успял да нагласи черната дупка, и чу глас:

— Момче, какво правиш с тази черна дупка?

Артър се огледа. Високо, кльоцаво, полупрозрачно създание с дълъг нос току-що се беше показало.

— Познавам ли те? — попита Артър.

— Ей сегичка ще се запознаем. Аз съм космическият цензор. Та, какво правиш с тая черна дупка?

— Ами просто я местя — обясни Артър.

— А кой ти каза да го правиш, мътните да го вземат? По дяволите, момко. Бъзикаш се със сили, надхвърлящи жалките граници на немощното ти въображение. На път си да създадеш парадокс от десета степен и да пратиш всичко на майната си. Като върховен страж на Вселената, според мен трябва да те изрежа изцяло от този епизод. Това е най-най-простото разрешение.

— Аз няма да позволя това — обади се помощният файл.

— Махни се от пътя ми, синко, иначе и тебе ще изрежа.

— Не можеш. Аз съм скрит системен файл.

Гласът на цензора стана злобен:

— Чуй ме, малкия, аз мога да изрязвам скрити файлове също като всички други. Махай се от пътя ми.

Помощният файл обгърна закрилнически Артър с дългите си треперещи ръце.

— Престани! — срязва го цензорът. — Ти персонифицираш, опитваш се да заформиш някаква жалка човешка ситуация от калая на вселенската нужда. Нищо такова няма да стане. Ти фалшифицираш данните.

— Но поне ги правя разбираеми — защити се файлът.

— За последен път ти казвам: махни се от пътя ми.

— Това е исторически неподплатено — рече файлът.

— Историята не ме интересува — заяви цензорът. — Може и да е така, както ти казваш. Не знам, нито пък ми пука. Онова, което знам, са правилата. А правилникът забранява подобни неща.

— Но ако Земята бъде унищожена, правилата ще изчезнат, както и ти.

— Не, правилата са вечни. Дори и когато човечеството отдавна е изчезнало, дори и след като Вселената е престанала съществува даже като спомен — правилата, вечните правила ще продължава да ги има. Съжалявам, но ще ми се наложи да цензурирам Артър.

И той се захвана с това — сграбчи Артър с гумените си пръсти, излъчващи нереалност. Артър избледня, стана прозрачен и започна да се изпарява. И тогава помощният файл с нечленоразделен вик се метна напред и се намеси.

— Няма да ти позволя да ми прецакваш функциите по този начин! Обещал съм на този човек, че ще го пазя. Остави го на мира!

— Тогава ще изям гъза ти за закуска! — изрева цензорът.

Последва схватка. Помощният файл загуби, както и трябваше да се очаква.

Той промълви с отпаднал глас:

— Той ме победи... но ти си в безопасност. Ако изтрие и двама ни, това ще предизвика противоречие, което той не може да обясни. Засега той не те заплашва с нищо. Опитах се да оставя следа, така че контролорите на вселенската машина да разберат какво е станало. Кажим им... че се опитах да помогна...

И помощният файл се сплеска и изчезна.

Артър бе възтържествувал. Черната дупка беше в позиция. Артър наблюдаваше как извънземната флотилия се изпари в нея, а Лийфи и кохортата му наблюдаваха същото от друг ъгъл. Всички те се затриха в катаклизъм, чийто описателен потенциал надхвърляше всяко въображение. Най-сетне победа! Но триумфът на Артър бе краткотраен. Защото както си ликуваше, Висшите богове, които дотогава наблюдаваха и си гризяха ноктите в очакване, го отмъкнаха.

Артър трябваше да си плати, и то яката. Време беше шоуто да свърши.

ЧАСТ ОСМА

Мястото, където висшите богове отведоха Артър, приличаше най-вече на съдебна зала на планетата Земя. Вътре, срещу издигнат подиум, имаше редове от седалки. В средата на подиума имаше голяма катедра, а зад нея бяха насядали група същества, в които Артър разпозна Висшите богове.

Тези богове-съдии бяха сияйни и ужасни и гледаха строго Артър, който седна в малкото оградено място.

Някакво създание пристъпи напред. Беше робот или поне нещо човекоподобно от метал, с излъскана кожа, заслепяваща очите.

— Ти си Артър Фен? — попита роботът.

— Аз съм — отвърна Артър.

— Артър Фен, ти си обвинен в най-тежкото престъпление, в което може да бъде обвинен човек. Това престъпление е освобождаването на сили, нарушаващи вселенското равновесие и изпращащи в забвение всички нейни обитатели — богове, хора, всевъзможни твари, живи и неживи; да, всичко това и дори звездите и кварките, дори и материята, този фундамент, върху който стоят и съществуването, и битието във феноменалния свят. Обвиняеми, признавате ли се за виновен?

Артър отвори уста, подготвяйки се да отговори, но тъкмо тогава сред публиката се изправи едно същество и попита:

— Благородни съдии, бихте ли ми разрешили да говоря от името на този човек?

Съдиите-богове го погледнаха, и един от тях му рече:

— А ти кой си, по дяволите?

— Аз съм онова, което говори от името на човечеството, когато то не може да говори от свое име.

— О, ти трябва да си адвокатът на подсъдимия — заключи съдията отдясно.

— Имам честта да бъда — отвърна съществото.

— Е, какво имате да кажете от името на подсъдимия?

— Многоучени и августейши съдии — рече съществото, — аз, говорящият, не съм истинско живо същество. Аз съм въплътеният принцип на справедливостта. Просто исках всички да сме наясно с това. Нека кажа, че този Артър е типичен човек, който не знае докъде могат да доведат дребните му начинания. Съдии, не Артър е виновен, че се е възползвал от всички подвластни му средства, за да преодолее участта, заплашваща го на малката Земя, така самотен. Размислете, господа, над тежкото положение на този мъж, който, най-просто казано, е предприел глупава бизнес авантюра и заради нея го е заплашвал затвор. Вие, мъдреци, може да решите, че затворът не е кой знае какво и че Артър не е имал право да поставя Вселената под заплаха от унищожение заради собствените си егоистични цели. Бих оспорил това. Но дори и като го приемам, дължен съм да изтъкна, че ответникът не е имат представа докъде ще го отведат неговите действия и поради това не бива да бъде обвиняван, тъй като не той е главният инициатор на собствените си действия.

— Чакайте малко — заговори прокурорът. — Умишленото унищожение на Вселената не е единственото обвинение. Има и още. Когато богинята Мелисент го е надарила със способностите на полубог, какво е направил той за нея в замяна? Отказал е да ѝ даде единственото нещо, за което е копнеела тя. Любовта, в първичната ѝ земна форма.

— Исках — обади се Артър, — но просто не можем.

— И все пак ние знаем, че желанието е баща на делото — сръза го прокурорът. — В този случай твоята неспособност е прикривала отказа ги да се посветиш на най-великото нещо на света между мъжа и жената или богинята. Всъщност, господа съдии, всичко при доктор Фен опира до неспособността. Когато му хрумва да оправи кашата, която е забъркал, какво прави той? Усложнява проблема, като се съюзява с покварен файл „ПОМОЩ“, за да осъществи своята промяна чрез забраненото фрактално измерение. А когато стражът на общественото добро, вселенският цензор, се опитва да го заличи, какво прави нашият Артър? Отказва и накарва помощния файл да го защити с цената на своя собствен живот.

— Хей, изобщо не съм молил файла за каквото и да било!

— Отказът на Артър да се подчини съсипа цензора, който оттогава не е същият. Освен това той започна голямата промяна,

накарала колелото на равновесието да се завърти, а вас, многоучени богове и съдии, да оживеете, за да отсъдите резултатите.

— Ти изкривяваш всичко! — ревна Артър.

— Разказвам го така, както си беше, без твоите измамни опити да оправдаеш своята пасивност, егоизъм и обща инертност!

Един от съдиите прочисти гърлото си.

— Всичко е ясно. Твърденията на защитата ми се струват големи дивотии. В обобщен и цялостен смисъл, никой не е виновен за нищо. Но е също толкова вярно, в обобщен и цялостен смисъл, че всеки отговаря за всичко. Или не сте съгласен?

— Не и аз, Ваше благородие — отвърна адвокатът на подсъдимия. — Самият аз съм просто обобщена схематична фигура и съм тук с цел да кажа нещо в полза на ответника, да не би другият свят, чието съществуване ние смътно интуитивно усещаме, да си помисли, че това тук е незаконен процес, провеждан в интерес на отменения детерминизъм.

— Добре казано — отбеляза главният съдия. — Възражението ви е взето под внимание. — Той се обърна към Артър. — Подсъдими, изправете се пред нас.

В този миг Мелисент се надигна с преbledняло от тревога лице.

— Ще ми разреши ли съдът да говоря?

— Казвай — рече мрачно главният съдия.

— Знайте, господа, че аз съм богиня на любовта; името ми е Мелисент. В момента може би не приличам много на богиня на любовта — напоследък никак не ми беше леко, но това е вярно. Господа съдии, вие не сте чули всичко. Аз отритнах този мъж, когато той отказа да ме обикне, но от моя страна това бе грях на гордостта. В края на краищата, аз бях дошла при него в първоздания си вид, признат за „най-хващащ окото“ от поколения мои поклонници. Мислех си, че и за него ще е достатъчно добър. И когато той не се окажа такъв, когато той има дързостта да не ме обикне, аз се оттеглих сърдито. Но после получих добри съвети от няколко важни същества, включително и първичната богиня на любовта, Афродита.

Афродита, забулена, седеше в дъното на залата. Тя се изправи и се поклони.

Мелисент продължи.

— Тъкмо Афродита ме научи на онези съдбовни латински думи, които преди не знаех: *De gustibus non disputandum*. За децата и тъпаците сред публиката ще превода, че това означава „За вкусовете не се спори“.

Последва почтителна тишина. Всеки се вслушваше — разкриваха се дълбоки тайни. Всеки се чувстваше добре от това, че е чул някой и друг латински цитат.

Тя се обърна с лице към Артър.

— Артър, какво ще кажеш за мен сега?

И Артър искрено отговори:

— Ти си най-прекрасното нещо, което съм виждал. — И тъй като се бе понаучил мъничко на хитринка, не добави „след Мими“.

Ръкопляскания в залата. Но съдиите зачукаха с чукчетата. Главният съдия заговори:

— Артър Фен, признаваме те за виновен в престъплението заиграване със сили, които биха могли да доведат до унищожаването на Вселената. Освен това отбелязваме, че макар и да си виновен, в крайна сметка не си отговорен. Въпреки всичко това отбелязваме, че си пряко замесен в предстоящото унищожение на Вселената и когато то дойде, ще настане мор, който трябва да се види, за да му се повярва, мор, който ще продължи докато, на свой ред, Мегавселената не възстанови тази локална Вселена с напълно различни същества и според нов план.

Водещият бог вдигна ръка. Жестът бе подчертан с проблясване на светкавица.

Съдията продължи.

— Просто няма как да го заобиколим. Този тук Артър Фен е първоначалният източник на бъркотията, която, както по всичко изглежда, ще унищожи нашата Вселена. Егоистично и без да се замисли Артър е призовал древните низши богове, които и първия път за нищо не ги биваше, а втория път се проявиха още по-зле. Когато тези богове намислиха да правят със Земята каквото си щат, той не предприе нищо и дори отиде толкова далеч, че прие ролята на техен пророк.

— Нямах избор! — избухна Артър.

— Можеше да им откажеш.

— Щяха да ме убият!

— Е, и?

За това той нямаше отговор.

След като отново се възцари тишина, главният съдия обяви присъдата.

— Подсъдимият трябва да се извини пред Вселената, която се е опитал да унищожи. Затова той трябва да ни позволи да го въвлечем в промяна, която няма да му причини вреда и която ще даде на Вселената шанс да оцелее.

Това звучеше доста добре.

— Какво искате да направя? — попита Артър.

— Нека върнем часовника назад — каза съдията, — до онзи миг, все още свеж в скорошните ни спомени, когато ти инвестира парите си в бразилската златна мина. Това беше началото, точката, върху която се крепеше бъдещето на Вселената. Онова, което направи оттам нататък, доведе до лошите последици.

— Вижте, съжалявам за това — рече Артър, — но какво мога да направя?

— Можеш да се върнеш! — кресна гръмогласно съдията.

— К'во?! — възкликна Артър.

— Да се върнеш, казах, в онзи момент, когато си направил съдбовния си избор; да се върнеш към решението, откъдето тръгна всичко. Говоря ти за мига, когато каза на гадното си приятелче, брокерчето Сами, да инвестира парите ти в „Амалгамирани мини Баия“.

— Но той ме посъветва да го направя!

— Да, ама ти взе, че изпълни съвета му, нали? Ти отговаряш за действията си, а не Сами.

— Добре, признавам. Накъде биеш?

— Че трябва да се върнеш в онзи миг.

— И как?

— С наша помощ, разбира се, тъй като никой не очаква от тебе да върнеш времето назад сам-самичък. Ще ти помогнем да се върнеш в онзи миг и да поправиш сегашния плачевен ход на историята.

— Наистина ли можете това? Да ме върнете във времето? Съдията-бог се усмихна и кимна на останалите богове-съдии.

— Хей, ако всички се заловим за това, убеден съм, че го можем. Парадокс е, признавам, но няма да прецака Вселената така, както онова, което направи с черната дупка.

— Ако го направя — рече Артър, — няма ли да попадна в затвора?

— Според мен можем да уредим по-добър изход. Ние самите ще ти изпратим пари. Това ще е поредното мъничко чудо, но с него, без него — все тая. И ти ще се отървеш, и Вселената ще се отърве.

Артър се замисли над това.

— Това означава, че никога няма да срещна Декстър или Скабър.

— Хей, твърде лошо, наистина, но чак пък толкова висока цена ли е?

— Но няма да срещна и Мелисент.

— Значи ще срещнеш някоя друга.

— Но няма да е Мелисент.

— Стига си ни задържал тук с твоят шикалкавене. Жени колкото си щещ, че и богините не са малко. Щом като толкова се притесняваш, можем да ти уредим нещо. Среща, май така му викахте. Но това е положението. Какво ще кажеш?

— А каква е алтернативата за мен?

— Безкрайна болка, която ние ще разтегнем така, че да изпълни цялото време, което ѝ остава на Вселената, колкото и да е то.

— Май не оставяте на човек кой знае какъв избор.

— Ние и не смятаме — отвърна съдията.

Артър си мислеше да се съгласи. Но после нещо в него се преобърна, нещо, чието съществуване той дори не подозираше. Макар и да не можеше да го назове, това беше собствената му вярност към сегашното положение на нещата.

И той отговори:

— Не, няма да го направя. Вървете по дяволите, правете каквото щете. Обичам Мелисент! И не съм направил нищо лошо! Не съм съгласен нищо да се променя!

— Ами Вселената? — попита съдията.

Артър отговори:

— Всъщност, отказвам да участвам във Вселена, която се разпада заради нещо извършено от мен.

Е, това решава нещата — рече съдията. И тъкмо се гласеше да каже нещо наистина страхотно, и изведнъж в тавана на залата зейна огромна пукнатина.

— Не още! — викна съдията.

Пукнатината се разшири, а зад нея беше матовата чернота на нищото. Съдиите се опитаха да се измъкнат, но отворът се разшири, мракът ги погълна и те изчезнаха, сякаш никога не ги е имало.

Артър побягна от свидетелската скамейка, но не за да отървава кожата си, защото се беше отказал от тая работа със самосъхранението, макар и по възхитителен, прям и решителен начин, а не в състоянието на пасивност и апатия, толкова характерно за него преди голямата промяна. Този Артър, леко, но съществено преработена версия на предишния, се втурна към Мелисент и я притисна в прегръдките си.

Дори и в този миг, когато дупката се разшири, за да го погълне. Артър си мислеше: Леле-мале, не ухае ли тя прекрасно!

А после огромната бронзова глава на Франсис Бейкън, която наблюдаваше всичко това от своя ъгъл — Артър не я беше забелязал дотогава — отвори пиринчените си челюсти и кресна:

— Времето съществува, времето съществуваше, времето е съществувало!

Вселената трепна и изчезна.

Вселената се появи отново. Лекичко променена.

Едно нещо не се беше променило и това бяха съдиите.

Всички останали — бяха.

— Сънувам ли или това става наистина? — попита Артър Мелисент.

— Сънуваш и става наистина — отвърна Мелисент и се овеси още по-здро на врата му.

И Артър си помисли: самият аз може и да не съм бог, ала извърших онова, на което никой бог не бе способен. Спасих Вселената.

Или може би я унищожих и създадох по-добра Вселена. То, кажи-речи, същото.

Бъдещето беше несигурно в този нов свят, с тази нова жена, в този нов живот. Но това се понасяше. Той пристъпи крачка напред, после втора.

И тогава изведнъж настъпи тишина, която заглуши шума. Затъмнение. А после прожекторите отново светнаха.

Артър се намери сам на огромна сцена, втренчен в публика, която като нищо наброяваше милиони. Разбра, че са го дарили с безкрайно бинокулярно зрение. Можеше да се вижда все по-назад и по-назад в плъзгащите се редове от седалки, които се губеха зад други редове от седалки, на свой ред — само частичен израз на огромността на тази публика. Беше сам на тази сцена, под блясъка на прожекторите, монтирани в небесата, които го открояваха от всеки ъгъл и го осветяваха в най-висша степен.

Глас, велик като самата природа, произнесе:

— Добре дошъл, Артър. Време е за новата Вселена.

— Но какво стана със старата?

— Изгуби се в забравените спомени на всички Вселени от миналото.

— И сигурно аз съм виновен?

— Виновен? Не! По-скоро трябва да бъдеш поздравен, защото именно чрез теб се появи новото.

Невидим хор запя: Велик е Артър!

Вселената каза:

— А сега нека главните герои, които така добре служиха на старата Вселена, ви се поклонят. Хайде; излезте всички и се поклонете.

На сцената излязоха Ариман и Астур, поклониха се и изчезнаха.

Излязоха Сами и Мими. Помахаха. И изчезнаха.

След тях излязоха Скабър, Декстър, Лийфи, Роте, Луума, Ях и един нов бог, Рауволфия, който се появи в самия край и не му беше останало време да се качи на сцената. Все пак му позволиха да се покаже и после да изчезне.

Излезе Мелисент, усмихна се тайнствено и изчезна.

Излязоха и най-различни други герои; хора, които Артър дори не си спомняше. Получиха своя миг на сцената и после също изчезнаха.

— Сега и аз ли изчезвам? — попита Артър гласа.

— О, не, Артър — отвърна гласът. — Ти си отговорен за моята поява. Единствен ти от целия стар свят ще останеш и върху тебе ще изградим своето бъдеще.

— Ъ?!

— Ти си новата мяра — обяви гласът на Вселената. — Ти си тукашният владетел на всичко. И за да ти покажем колко сме ти благодарни, даваме ти чисто нова жена, с която да се чифтосаш, като стигнеш дотам.

Разнесе се лек барабанен бой и на сцената до Артър се появи прекрасна жена.

— Здравсти — рече тя. — Аз съм женското въплъщение на новата Вселена. Бях избрана за тебе, Артър. Аз съм точно жената за тебе.

— Сигурна ли си? — попита Артър.

— Ще видиш — намигна му тя.

— А сега — обади се Вселенският глас, — обявявам тази Вселена за Вселена на Артър. Всичко в нея съществува, за да угоди на Артър, а ако не му угоди, ще се разправя с мен.

Гръмки аплодисменти.

— Приготвили сме ти пиршество — продължи гласът на Вселената. — Решихме, че ще е доста добре за начало.

Появи се дълга маса, отрупана с деликатеси.

— Вижте какво — рече Артър, — то е малко неудобно, ама всъщност не съм гладен. Хапнах нещичко тъкмо преди всичко това да започне. Не знаех, че...

— Този човек има право — каза Вселената, — да не е гладен, щом така иска. Но освен това той може да реши, че е гладен, стига да му се иска. Какво ще кажеш, Артър — би ли искал да си гладен?

— Да — отвърна Артър. — Според мен ще е добре.

Само след миг умираше от глад.

Седна начело на масата. И прожекторите угаснаха. А после пак светнаха.

Глас зад кулисите обяви:

— Добре дошъл в новата Вселена, Артър. Не сме сигурни какво да те правим. Без съмнение няма да те подложим на унизителните неща, които предишната нова Вселена ти беше намислила.

— Какво стана с тази Вселена? — попита Артър.

— Свърши се — обясни новата Вселена.

— Толкова бързо?

— Няма график за продължителността на съществуване на Вселените.

Артър разбра, че просто трябва да изчака какво ще се случи по-нататък, като първия тъпак.

И така, започна нещо ново, в което Артър играеше важна роля, но без нито един от познатите му хора, богове и богини. Дори и без женското възплъщение на Вселената, неговата невеста. Нова Вселена — и да няма с кого да се чифтосаш в нея!

Но Артър не беше твърде разочарован. Той някак си очакваше да се случи нещо подобно. Тъкмо такъв номер бихте очаквали да ви скрои една нова-новеничка Вселена.

Издание:

Робърт Шекли. Домът на боговете

Редактор: Персида Бочева

Предпечатна подготовка: Митко Ганев

ИК „Лира Принт“, 2000

ISBN 954-8610-50-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.